

Nicolae Ciobanu

SUPUSUL SATANEI

ROMAN

 Grafema **LIBRIS**

NICOLAE CIOBANU

SUPUSUL SATANEI

ROMAN

volumul I

 Editura GRAFEMA LIBRIS s.r.l.
str. București, 68, of 313,
mun. Chișinău, MD-2012, Republica Moldova
Tel: 202-553, Tel/fax: 202-555
Email: grafema@yandex.ru

Autor: Nicolae Ciobanu

Editor: Ion Șarban

Redactor: Vlad Zbârciog

Tehnoredactare: Alexandru Bostan

Prepress: Editura GRAFEMA LIBRIS

Coperta: Alexandru Bostan

Tipar: Tipografia GRAFEMA LIBRIS

© Nicolae Ciobanu, 2008

© Grafema Libris, pentru prezenta ediție

ISBN 978-9975-52-023-2

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Ciobanu, Nicolae

Supusul satanei: roman / Nicolae Ciobanu. —

Ch.: „Grafema Libris” s.r.l., 2008. — ISBN 978-9975-52-022-5

Vol. 1. — 2008. — 200 p. — ISBN 978-9975-52-023-2 :

200 ex.

CZU 821.135.1(478)-31

C 51

PREFAȚĂ

Dulce și deosebit de grea, povara scrisului...

Drumul unui tânăr scriitor în literatură este întotdeauna un examen serios. Scrisul lui e pândit de mari dificultăți de formulă, de expresie literară. Atunci când găsește o rezolvare interesantă și se prezintă în fața cititorului cu o carte consistentă, greutatea drumului sporesc, deoarece trebuie să atingă o altă treaptă, superioară. Astfel se întâmplă cu fiecare nouă carte...

Romanul lui Nicolae Ciobanu se impune prin puterea și vigoarea realistă, prin obsesia căutării și tratării unor subiecte de o importanță majoră, mai ales cele ce țin de morală, filozofie umană, credință. Subiectul este bazat în linii mari pe obsesii dramatice, eroii sunt puși la încercări de viață, la examene riguroase, autorul reușind să încheie o pânză de proporții, să-și pună personajele în ipostaze diferite pentru a le determina dezvoltarea caracterului, trăirilor interioare. Uneori își conduce eroii pe buza prăpastiei morale, arătându-le abisul căderii avertizându-i parcă să se ferească de aceste abisuri pentru a nu luneca în prăpastia neomeniei.

Tânărul scriitor demonstrează har și pricepere în interiorizările psihologice, în culminarea, potențarea deznodământului.

Nicolae Ciobanu posedă, fără îndoială, una din facultățile principale ce i se cer unui scriitor — imaginația artistică. Chiar și momentele ce lasă impresia de niște descrieri ale unor fapte de viață văzute și trăite personal confirmă spusa de mai sus. Deoarece, pentru a povesti fapte luate din viață, din realitate, e nevoie să ai capacitatea de a le observa, e nevoie de sensibilitate, viziune artistică ce alimentează imaginația.

Efectul emotiv al unei lucrări artistice nu depinde numai de fondul ei, ci și de registrul emoțional al cititorului. După 1989 am fost cu toții martorii unor experimentări de modele și structuri, unele din ele fiind încântătoare mai ales prin afirmarea libertății absolute a imaginarului. Oricâte însă experimente ar încerca literatura postmodernistă, până

la urmă autorii lor vor simți nevoia de a reveni la „valorile clasice“, „la romanul balzacian“, creând „o tipografie verosimilă în marginile adevărului literar“. Anume modelele clasice sunt în stare să-l facă pe cititor să descopere „minunile și valorile vieții“, dar, totodată, și „părțile ei întunecate“. Componenta reflexivă a acestei literaturi, susține criticul literar Ana Dobre, „îi conferă caracterul unei meditații asupra omului într-o istorie convulsivă iar metaforismul crează și susține ambiguitatea, calitatea mării literaturi de a avea multiple conotații, multiple straturi ale interpretării și acel nivel de generalitate care să-i confere caracter universal“. Firește, tânărul prozator Nicolae Ciobanu este la început de cale și nu atinge deocamdată cotele unei generalizări care să-i atribuie caracter universal. Oricum, autorul nu eșuează, cum o fac unii tineri „împovărați“ chiar de la început de „greutatea talentului“, în brațele unui eseism plictisitor. Romanul său are subiect, personajele sunt vii, trăiesc la modul activ evenimentele, iar aceasta este, credem, o calitate importantă pentru o narațiune echilibrată.

Există mai multe stiluri literare, pe care autorii le aplică în elaborarea unei opere. Dar unul dintre cele mai durabile și de neclătinat în lumina adevărului artistic este stilul de tradiție narativă, pe care au mers clasicii noștri, au mers mării scriitori ai lumii. Acest stil încearcă să-l promoveze tânărul prozator Nicolae Ciobanu. Poate că i s-ar cere o mai multă implicare în viața socială, o reflectare mai adâncă pe marginea multitudinii de probleme, în primul rând, celei de conștiință. Un scriitor adevărat nu va trece niciodată indiferent pe lângă o problemă, fără să încerce a-i căuta rădăcinile. Trăind într-o epocă deosebit de complexă și complicată, autorul nostru încearcă să depisteze problemele, dar și să propună soluții corespunzătoare, reieșind, firește, din nivelul său de înțelegere a vieții, încearcă, deci, să scoată omul din zona periculoasă a indiferenței, a neomeniei și să-l întoarcă cu fața spre lumină, spre credința în bine și Dumnezeu. Aș vrea să-l rog pe tânărul autor să nu uite că literatura este un domeniu pentru cei chemați de destin. Din momentul când ai înțeles că acesta îți este destinul, tu, ca scriitor, nu-ți mai aparții. Viața și destinul tău se contopește cu destinul neamului din care faci parte... Scrisul nu este un lux sau un scop în sine. Scrisul este, întâi de toate, o povară pe care ți-ai asumat-o, abia după aceasta mai poate fi și o bucurie. Și aceasta doar atunci când, în urma unui travaliu extenuant, dar și izbăvitor, ai reușit să-ți eliberezi cugetul și sufletul, dar mai ales

făcând loc în tine unui alt subiect, altor trăiri care te vor îndemna să-ți duci, mai departe dulcea, nesățioasa și nesfârșita povară — această reacție în lanț, de care nu a încercat, dar nici nu va încerca să scape vreodată un scriitor adevărat...

Scriitorul este chemat să exprime adevărul vieții, să vorbească de suferințele, bucuriile celor din preajma lui. Oamenii, ca și durerile, grijile, patimile, visele se aseamănă. Scriitorul le observă, le înmagazinează în memoria vizuală, în memoria afectivă, în memoria spirituală. La momentul potrivit el dezvăluie aceste clipe, momente generalizate, elaborate într-o nouă perspectivă literară, încercând să se apropie, să se atingă cu sufletul și rațiunea de ele. Adică, încearcă să confere o altă formă realității pe care a asimilat-o, a conservat-o în sine. Artă nu poate exista în afara realității, deși artistul, scriitorul nu trebuie să urmărească a o reproduce în existența ei naturală. Așa cum viața însăși este o artă, tânărul scriitor Nicolae Ciobanu încearcă să dea măsură realității. El vine cu viziunea și adevărul său. Are curajul să vorbească despre lucruri și stări dificile, stări despre care n-a vorbit deocamdată nimeni în spațiul prutonistrean. Poate de aceea, la o lectură superficială, aceste lucruri par într-un fel străine firii, simțirii noastre. Dar la un alt nivel de interpretare, ne dăm seama că în viață totul este posibil. În proză poți accepta orice, cu condiția ca subiectul, povestea să fie construită bine, să fie convingătoare, iar autorul să țină seama de realitate. Dar realitatea, mai ales astăzi, poate fi diferită.

Nicolae Ciobanu este mai puțin interesat de forme și structuri, de experimente ca atare. Îl preocupă mai mult substanța scrisului, încearcă să țină în frâu subiectul, deși scriitura e udată pe alocuri și de virtuți poetice. Aparent tradiționalistă, proza tânărului autor fără cinci minute absolvent al ULIM-ului, viitor ziarist, este, totuși, de factură modernă, cu elemente ale unui neoexistențialism evident. Acțiunea este plasată într-un spațiu rural, în cea mai mare parte la o mănăstire, personajele își duc povestea în mod diferit, având fiecare și o gamă diferită de sentimente, pe alocuri dominantă fiind latura naturalistă, ceea ce provoacă uneori un sentiment greu de acceptat. Poate că tocmai din cauza că epicul nesocotește eticul, dar mai ales din puținătatea motivației estetice. Autorul înregistrează ca un aparat de filmat evenimentele, crează scene credibile, dezvăluie stări complexe, însoțite de transferuri de spirite, de procese de reîncarnare a sufletului uman, momente neobișnuite pentru proza acestui spațiu mioritic.

Firește, într-o literatură cuminte, cum a fost cea de până la 1989, acest fel de scriitură este mai puțin acceptabil, mai ales prin experimentul reîncarnării transferului de spirit, momente excitate cu asupra de măsură în literatura americană. Neîndoielnic, nu-i putem cere și nici impune autorului stilul, formula, metoda. Recursul lui este liber și noi, cititorii, trebuie să-l stimăm. Formula narativă aleasă de tânărul scriitor atribuie romanului caracter de confesiune, de jurnal, încercând să creeze impresia de autenticitate. Cititorii lui Nicolae Ciobanu vor trebui să vadă, dincolo de subiect, mai ales îndrăzneala de a vorbi despre o latură mai puțin favorabilă și anume îndepărtarea omului de credință, lipsa unui suport moral care să încurajeze, să susțină omul în clipele grele ale destinului. Acțiunile protagonistului pot fi justificate, gândindu-ne că Făt-Frumosul din el acționează în vederea doborârii zmeului care face ravagii în sufletele oamenilor...

Aflat la prima experiență literară, Nicolae Ciobanu acumulează informații, asimilează din bogatul patrimoniu cultural-literar al înaintașilor, își cultivă cu responsabilitate spiritul, încercând să dezvăluie în partea a doua a romanului fața nevăzută a lucrurilor, stărilor care i-au acaparat surprinzător cugetul. Îi urez succes cu sinceritate ca unul care am asistat la începuturile sale, și aş vrea ca drumul lui în literatură să fie un drum fără sfârșit, fiindcă această dulce, frumoasă, dureroasă și deosebit de grea povară — scrisul — o merită pe deplin.

Vlad Zbârnciog

ÎN LUMEA ÎNTUNERICULUI

Din fragedă copilărie am fost considerat de către toți cei care mă cunoșteau, drept cea mai ciudată ființă. Îmi plăcea la nebunie singurătatea. Eram într-atât de timid, încât nici nu îndrăzneam să ridic ochii atunci când vorbeam cu cineva. Privirea îmi era îndreptată în permanență spre pământ, de aceea am și fost poreclit de colegii mei nevăzătorul. Din cauza comportamentului neobișnuit, ajunseseam să fiu neglijat de toți băieții de vârsta mea, și nu numai, chiar și fetele îndrăzneau să mă lovească uneori cu palma peste obraz. Nu mă plângeam niciodată, deși aveam motive s-o fac. Ajunseseam să fiu întru totul mulțumit de situația în care mă aflam. Nici azi nu-mi pot explica de ce se agățau toți de mine. Doar nu făceam nimănui nici un rău. Eram cel mai cuminte băiat pe care l-ai fi putut întâlni vreo dată. Nu obijduiam pe nimeni, nu cream neplăceri niciodată celor din jur, nu eram agresiv, dimpotrivă, sufletul meu era plin de blândețe, de onestitate, de amicitie, de multe alte virtuți pe care nu le-ar poseda fiecare.

Deși rămâneam total insensibil la agresivitatea celor din jur, abia la vârsta de cincisprezece ani realizasem că mă îndepărtasem atât de mult de societate, încât între concepțiile mele și cele ale lumii ordinare își făcuse loc o discrepanță pregnantă. Ce nedreptate asupra mea! Viața mea de copil fusese marcată pentru totdeauna de inferioritatea psihologic-comportamentală ce pusese stăpânire pe mine. Anume la această vârstă simțisem o profundă detașare de întreaga societate. Eram conștient că un gram nu cântărește o tonă, că un copac nu constituie o pădure, o pagină nu face o carte, dar eram convins că, micul insucces cu care am pășit în societate înseamnă un eșec total pentru totdeauna, sau mai mult,

chiar moartea apropiată. În anumite momente de grea cumpănă psihică îmi plănuiam sinuciderea, dar iată că cel ce mă crease avusese grijă să ajung până astăzi. În acea perioadă nu mai aveam nici cel mai neînsemnat sentiment pentru cineva, simţeam o ură puternică pentru toţi, inclusiv pentru părinţii mei care mă iubeau nespus de mult. Ei vedeau că am pornit pe un drum sortit eşecului, realizaseră că n-am o poziţie bine determinată pentru viitor, dar sărmanii mă acceptau așa cum eram, deoarece eram fiul lor. Fraţii mei nu mă mai recunoşteau, îmi ziceau adesea că sunt ticsit de duhuri rele care nu mă lasă în pace. Nu eram în stare nici măcar să întretin o discuţie cu ei, deoarece o dorinţă lăuntrică foarte puternică mă chema spre un loc liniştit unde nimeni nu mi-ar putea deranja stările meditative, în care mă afundam de fiecare dată. De multe ori mă gândeam la atitudinea mea ostilă faţă de cei din jur, uneori chiar îmi luam angajamentul să schimb ceva în comportamentul meu, dar o putere, apărută nu ştiu de unde, îmi înţeţoşa cu desăvârşire dorinţa de a redeveni cel de odinioară, făcându-mă şi mai agresiv, şi mai maliţios.

* * *

La şcoală, profesorii, în marea lor majoritate, sesizaseră în cele mai mici detalii comportamentul meu deosebit de cel al celorlalţi colegi din clasă. La adunările de părinţi, în primul rând era pusă în discuţie atitudinea mea, pe cât de laudabilă în unele cazuri, pe atât de necuviincioasă în altele. Unii învăţători ziceau că de multe ori par a fi un vulcan stins, care poate izbucni la cea mai mică scânteie, alţii considerau comportamentul meu de un viitor geniu, o altă parte susţineau că voi fi un prooroc, deoarece vorbesc altfel de cum ar vorbi un copil de vârsta mea. Erau şi dintre acei care îndrăzneau să susţină că sunt un copil al Satanei, deoarece faptele mele, în mare parte sunt nedemne şi câteodată destul de grave. Fiecare dintre ei îşi făcea cunoscut păsul, încât astăzi încerc să cred că aveau dreptate într-o anumită măsură.

Ziua în care mi s-a revelat imensa forţă ce zăcea în mine, nu o voi uita niciodată. Atunci am înţeles că dispun de un potenţial

enorm, deși mai aveam de căutat răspunsuri la anumite întrebări, care mi se păreau a fi strategice pentru mine, pentru activitatea mea de mai departe. Pentru a fi înțeles mai ușor voi încerca să vă prezint mai detaliat momentul „de aur“. Așa îl numeam eu atunci.

Era într-o joi, aproape de orele unsprezece. Clopoțelul anunțase recreația și, ca de obicei, toți colegii de clasă ieșiră în curtea școlii pentru a se juca, a-și scărpinga limbile, a critica pe unul, pe altul etc. Eu, ca întotdeauna, rămâneam neclintit pe scaunul din banca a treia de lângă geam. În fața clasei, la un pupitru, instalat în poziție opusă băncilor, stătea așezat profesorul, captivat de laborioasa sa muncă. În fața lui se aflau două teancuri enorme de cărți, pe care, rând pe rând, le foileta minuțios, de parcă ar fi pierdut ceva destul de important, într-acolo. Prin geamurile încăperii razele soarelui pătrundeau cu o dărnicie neordinară, încălzind puternic atmosfera extrem de calmă, care, oricum, părea că prevestește ceva ciudat și, într-o oarecare măsură indezirabil. Spre marea mea mirare, profesorul nici nu-mi sesizase prezența în clasă. Crezându-se singur, bătrânul dascăl, foarte trist, începu să fredoneze o melodie ce emana durerea, pe care a trăit-o cândva. Ambianța sfâșietoare ce trona în interiorul clasei mă făcuse să-mi ațintesc ochii spre pendula agățată de peretele frontal al clasei. Inconștient, începusem să privesc cu o asemenea intensitate vizuală, că după câteva momente pendula căzuse la podea. Cântul dureros al dascălului fusese imediat întrerupt de zgomotul neașteptat, care-i inspirase o doză enormă de groază. Timorat, dumnealui își aruncă privirea în parte stângă a sa, pentru a vedea ce s-a întâmplat, apoi privi în sală. Ochii săi se încrucișară într-o clipă cu ai mei. Privirea mutuală nu durase mai mult de zece secunde, după care profesorul căzu lipsit de cunoștință pe speteaza scaunului. În același moment sună clopoțelul, anunțând începutul următoarei lecții. Elevii, unul după altul, intrară în clasă, împiedicându-se fiecare de țăndărilor pendulului, întrebându-se uimiți cine a putut să facă una ca asta?!

La vederea profesorului întins pe scaun, fetele începuseră să țipe atât de tare, încât s-ar fi trezit și morții din mormânt. În câteva

minute, în clasă se adunaseră mai mulți profesori care încercau, cu eforturi disperate să-l aducă în cunoștință pe profesor, dar în zadar, a fost nevoie de intervenția medicilor, deoarece „cvasi-de-functul“ căzuse în comă.

Eu rămăsesem la fel de calm ca la început, nu mă speriasse nici câtuși de puțin învălmășeala produsă de cei prezenți în sală. Problema mea era cu totul alta! Nu cumva eu eram acela ce provocase întregul dezastru? Să posed oare asemenea putere, încât să desprind o pendulă de perete și să fac un om să cadă în comă doar cu puterea minții și a fluizilor?! Ar fi ceva ieșit din comun. Eu, un simplu copil de cincisprezece ani și jumate!...

În timp ce spiritele se mai calmaseră, în mine ardea nestăpânita dorință de a merge acasă și de a-mi pune în aplicare puterea magnifică, apărută instantaneu. Vroiam, cu orice preț, să mă conving de veridicitatea forței mele interioare.

Spre marele meu noroc, nimeni nu încercase să mă implice cumva în acest incident, nici chiar să fiu bănuț. În cele din urmă, directoarea școlii decise ca lecția să fie continuată de un alt profesor. Deși larma se diminuase, totuși, mulți elevi din clasă rămaseră nedumeriți, întrebându-se care ar fi legătura dintre pendulă și profesor, negăsind nici unul un răspuns adecvat. Adevărul era unul și doar eu îl cunoșteam. Nu l-am destăinuit însă nimănui, deoarece m-ar fi costat foarte mult. Am tăcut până la sfârșitul lecțiilor și de atunci încă multă vreme înainte, mai apoi totul fusese dat uitării și lucrurile reveniră la normal până la un nou incident.

Ajuns acasă, primul lucru pe care doream să-l fac era să-mi verific incommensurabila putere de a face „minuni“.

— Nicu! Lasă câinele în pace, vino la masă! strigă mama.

— N-am timp, am de făcut lucruri mult mai importante.

— Nu fi obraznic. Și așa ne faci de râs. Nu ți-e rușine?...

— Mamă! Lasă-mă în pace! Mi-e scârbă de vocea și predicile tale...

Abia azi am realizat cu câtă cruzime îi răspundeam mamei, care mă iubea enorm. Dar nu eram eu de vină, ci forța care se

aciuase în mine. Pe parcurs, vă voi relata din partea cui venea această putere și cum am descoperit originea ei.

— Mai mult să știi că nu voi mai vorbi cu tine, Nicu. Ești insuportabil, spuse mama, jignită peste măsură.

— Fie cum spui tu, acum lasă-mă...

Rămas de unul singur, am alergat mai departe după cățelușul nostru pentru a-mi încerca aptitudinile și abilitățile. Văzându-l prins, mă pusei pe treabă. Îi imobilizasem capul între picioarele mele, forțându-l să mă privească direct în ochi. În câteva momente câinele dormea nemișcat pe pământ. Eram cel mai fericit: puteam și eu să fac ceva. La fel am procedat și cu alte vietăți din gospodărie. Toate aceste fapte au pus bazele activității mele oculte. Prin ele am început să-mi amplific la maximum forța psihico-mintală. Nu era suficient faptul că posedam o asemenea putere, cel mai important era să mi-o valorific prin orice metodă posibilă.

Zilele treceau pe neobservate, eu deveneam din ce în ce mai puternic. La un moment dat am înțeles că aș putea realiza imposibilul, dacă aș fi impus de împrejurări. Odată cu acumularea acestor forțe simțeam și o amplificare a stării malefice, pe care zi de zi o descărcam asupra celor din jurul meu. Treptat, frica mea lăuntrică, inspirată de modul în care trăiam, a fost învinsă de un curaj extraordinar, care, de nenumărate ori mi-a prins bine. Anume atunci ajunsei să concluzionez că sunt un om împlinit, că am posibilitatea în viitor, să fac foarte mulți bani, cu ajutorul cărora aș putea să-mi fortific o autoritate în societate.

Deși proveneam dintr-o familie numeroasă, niciodată nu am umblat pe la porțile altora cu cerutul. Am știut să ne mobilizăm fiecare dintre noi forțele, mai ales părinții.

Tatăl meu era pădurar. Eu consider că avantajul meu a fost anume acesta, deoarece am avut marele noroc de a trăi la o depărtare de vreo cinci km de sat, în inima pădurii. În această pădure multiseculară, am putut să-mi dezvolt aptitudinile oculte nestingherit de nimeni. Pădurea m-a tăinuit de toți și de toate. Doar ea îmi cunoaște cele mai intime secrete ale vieții. Ea e prietena mea, în care am avut mereu încredere, ea mi-a cunos-

cut durerile și bucuriile, ea e cea care nu mă va trăda niciodată. Anume în solul acestei păduri mi-am îngropat anii copilăriei și am împrumutat puterea ei de a trăi ca un om matur, care știe ce vrea de la viață.

Căsuța noastră era înconjurată din toate părțile de desișul pădurii, ce se înălța pe niște pante masive, presărate cu stânci. Nu departe de casă, între două dealuri, se afla un heleșteu, în apa căruia, în multe porțiuni ale sale, trona verdeața stufăriilor. Acesta era locul unde veneam de multe ori să admir înotul elegant al rațelor sălbatice, deprinzând și obiceiul, de a captura șerpilor și a mă juca cu ei. Tot în apropiere de căsuța noastră, pe un deal mai înalt, se găsea o poieniță foarte pitorească. Acesta a fost locul sacru al copilăriei mele. De la cincisprezece ani până la șaptesprezece și jumătate am reușit să sap, în inima acelei poienițe o grotă. Avea o adâncime de câțiva metri vertical și vreo șase—șapte metri orizontal. Inițial, am început săpăturile cu scopul de a găsi aur, pe care, totuși, nu-l mai găsisem, dar oricum, nu săpasem grotă în zadar, deoarece ea mi-a folosit ulterior ca altar de închinare.

Când trebuia să merg la școală, situația era complicată, dar și interesantă. Adesea mergeam pe jos, dar aveam și zile mai bune, când plecam cu trăsura, ori cu bicicleta, ori cu automobilul. Casa noastră era legată de sat de un drum pavat, care șerpuia printre coline, până ce ajungea la școală. Acesta a fost locul unde mi-am început studiile, ca cel mai ordonat și diligent învățăcel. Tot aici am absolvit școala ca cel mai impertinent și indolent elev...

La început nu înțelegeam de unde mi-au venit aceste puteri incomensurabile, dar mai apoi am înțeles că le-am primit de la Satan. Anume el mi le-a trimis, pentru că avea un plan cu mine, pe care l-a și realizat în mare parte. Anterior, conștientizasem că am o înclinație pregnantă către cele rele. Atât de mult mă atașasem de Diavol, încât am început să fac lucrul cel mai mizerabil pe care ar putea să-l facă un om: să mă închin și să fac rugăciuni în fața Lui. Inițial, acest proces avea loc noaptea în odaia mea, mai apoi însă, am hotărât să-mi întemeiez un mic altar la capătul grotiei. Acesta

era locul potrivit unde nimeni n-ar fi putut descoperi vreodată că mă închin lui Satan.

După ce săpasem cămăruța de la capătul grotei, am adus un mic covoraș, pe care îl așternusem pe roca rece, pentru că atunci când va avea loc mesa, să mă așez pe el. Deoarece citisem multe cărți despre ocultism și practicile satanice, aveam deja o oarecare închipuire cum ar trebui să arate un locaș amenajat în cinstea acestei fiare. La câțiva centimetri de covoraș, am instalat o cruce, cu semnul inversat. În ambele părți ale sale așezasem și două candelă, deoarece în acest capăt al peșterii era foarte întuneric. Timpul în care am amenajat altarul, nu depășise nici trei zile. Imediat după aceasta am început să merg, noaptea, la închinare.

La ceva timp după ruperea relației mele de Satan, am povestit prietenilor mei despre experiența mea neobișnuită.

— Nicule! În acest răstimp, în loc să te fi distrat ca noi, te-ai ocupat cu niște fleacuri? îmi zise unul dintre amicii mei râzând de-i dădeau lacrimile.

— Acestea n-au fost prostii, dragul meu Andrei, i-am răspuns îngândurat. Aceasta a fost tragedia prin care mi-a fost dat să trec. Pur și simplu, tu nu ești în stare să mă înțelegi.

— Da, dar să degradezi într-atât, încât să te închini Satanei... E o nebunie...

— Întreaga viață e o nebunie, Andrei!

— Ba nu, viața mea nu e o nebunie, zise el cu o notă de seriozitate în voce. Eu trăiesc multe clipe frumoase și sunt absolut fericit. Nu mă las condus de concepte care pot distruge viața unui om. Sunt independent, de aceea mă simt liber...

— Andrei! Nu te supăra, dar ce-i al tău e pus deoparte.

— Nu, Nicule, viața mea va fi mereu așa cum voi vrea eu să fie.

— M-aș bucura să fie așa, dar vorba ceea: „Viața e ca și vântul, când zbori cel mai sus, te înghite pământul“.

— Cine a spus asta?

— Nu știu! i-am răspuns șovăitor.

Hotărâsem să mă închin Satanei numai noaptea, atunci când toți membrii familiei vor dormi deja, ca nu cumva să-mi sesizeze absența nocturnă. Prima întâlnire cu „protectorul“ meu, mi s-a întipărit cel mai bine în memorie. Mi-amintesc în detalii tot ce am făcut în acea seară.

De mai bine de-o oră, părinții și frații mei dormeau. Privind prin geamurile odăii, atmosfera de afară mă îngrozea. Fulgere semețe brăzdau neconținut cerul înnorat. Se anunța o ploaie torențială, care urma să înceapă dintr-o clipă în alta. Inițial, nu mai doream să merg într-acolo, însă, un gând lăuntric mă împingea insistent spre altarul din grotă. Fără a ezita prea mult, am coborât din pat, luându-mi din fugă cămașa. Am descuiat cu precauție ușa, în așa mod, ca să nu fiu auzit de nimeni. Căldura acelei nopți de mai, încă mai persista sub greutatea norilor, care aruncau spre pământ stropi mășcați și reci, dar deocamdată destul de rari. Pășeam încet spre locul cu pricina. Ochii mei, mai mult priveau negreța cerului în care se frământau norii, decât la poteca ce ducea spre grotă. După câteva minute ploaia se întetise. Tunetele de asemenea. Datorită fulgerelor ce spintecau nemilos cerul, reușeam să văd îngusta potecuță, care ducea spre locul în care mă aștepta stăpânul vieții mele. În cele din urmă am coborât în grotă. Aprinsesem cu oarecare dificultate un chibrit, pentru a vedea pe unde calc. Era atât de întuneric, încât îmi tremurau și genunchii de frică.

În câteva momente aprinsesem candelile, pe care le instalasem în prealabil și mă așezasem pe micul covoraș. Flacăra lor lumina molcom încăperea, cioplită cu atâta grijă și zel de mâinile mele de adolescent. Picături de ploaie se prelingeau pe fața mea înroșită din cauza fricii, ce mi-o inspira acest loc dominat de spiritele demonice. Emoțiile puseseră stăpânire pe mine cu desăvârșire. Mă comportam ca o fecioară, ce se găsește în fața primei relații de dragoste. Vroiam să adresez Satanei cuvinte din cele mai frumoase, dar nu știam cum să încep. La început făceam rugăciuni copilărești, însă acum vroiam să fac ceva deosebit. Totuși, după o ezitare îndelungată, îmi începusem rugăciunea:

— Satane! Stăpân al Întunericului! Am creat acest lăcaș pentru tine, în exclusivitate. Te rog să-mi dai sprijinul, pe care nu l-am primit din partea nimănui. Numai tu ai putea să-mi alini singurătatea care domină în sufletul meu. Sunt un copil ignorat de societate, nimeni nu mă iubește. Oricine mă vede, începe să mă deteste, de parcă aș fi cea mai rea făptură a universului. Toți mă evită, nu doresc să vorbească cu mine. Nicidecum nu-mi pot găsi un prieten destoinic. Mi-am dat seama că nu mai am nevoie de nimeni, doar de tine. Tu ești disponibil să-mi acorzi atenție oricând. Voi înfrunta cu dârzenie întreaga în Justiție a lumii, doar dacă mă voi afla sub tutela ta. Sunt vexat peste măsură din cauza ingratitudinii și a vanității oamenilor. Cu ajutorul tău vreau să mă răzbun. Spiritul meu vindicativ necesită o urgentă atenuare, altfel... Prin tine vreau să demonstrez lumii că sunt puternic, că nu am teamă de nimeni, și aș putea face imposibilul, așa cum nu s-a auzit niciodată în istoria lumii. Vreau să le demonstrez oamenilor că am un Stăpân care mă poate proteja oriunde și oricând. Astfel, superioritatea oamenilor erudiți se va diminua vădit, pe când puterea și viclenia mea abia își vor impune autoritatea. Ajută-mă Satane, să acționez în toate situațiile cu maturitate, sub blazonul stăpânirii Tale. Fii regele meu acum și în veci. Amin!

După ce rostisem aceste cuvinte, simțisem în sufletul meu pătrunderea inexplicabilă a unei puteri impunătoare. Devenisem mult mai puternic ca odinioară. Îmi făceam impresia că sunt însuși o particulă a Satanei. Mă simțeam puternic, neînfricat, capabil de orice. Eram sigur că voi deveni un cineva. Nimeni nu ar fi putut să-mi stea în cale. Nu aveam prieteni care ar fi putut să-mi influențeze planurile de viitor, nu aveam nici dușmani care ar fi putut să pună bariere de netrecut în fața mea. Iar în ceea ce privește atitudinea părinților față de mine, era întru totul favorabilă. Ei mi-au acordat dintotdeauna libertate deplină. În orice situație aveam posibilitatea de a acționa de sinestătător, puteam să-mi decid viitorul de unul singur. Cu toate că am dispus de totala individualitate încă din copilărie, nu am încercat niciodată să abuzez de această situație. Întotdeauna am recunoscut dreptul

părinților de a-și impune, în caz de necesitate, controlul asupra mea.

Trăind o bucurie lăuntrică deosebită, mă ridicasem în picioare cu intenția de a merge acasă. Stinsei cu un gest total satisfăcut flacăra candelor, care își dispersau pline de mărinimie lumina lor galbenă, ca mierea de mai, în toate ungherele altarului cioplite cu dibăcie. Pipăind pereții lăturalnici, pășisem cu prudență, până ce am ajuns în fața peretelui orizontal, pe care, cu câteva mișcări ca de profesionist, l-am escaladat. Afară încă mai ploua, tuna, dar mie nu-mi păsa de nimic. Eram fericit, prea fericit ca să mai acord atenție lucrurilor din jur. Cu pași zburdalnici, de adolescent, aflat la câțiva pași de vârsta majoratului, coboram pe potecuța întune-coasă și udă, sărind din când în când, în semn de recunoștință, în fața celui care s-a învoit să devină protectorul meu. Nu mai eram singur, aveam pe cineva, care să mă supravegheze încontinuu. Deși, încă de mic fiind, mama a încercat să-mi dea o educație creștină, eu aleasei, mai mult din ambiție copilărească, să-L slujesc pe Satan. Mi-amintesc și azi cum îmi zicea mama:

— Nicu! Dumnezeu bate la inima oricărui dintre noi, nouă nu ne rămâne decât să-i deschidem.

În cazul meu situația a fost cu totul alta. La ușa inimii mele a bătut Satan și eu i-am deschis. De ce s-a întâmplat așa, nu știu, unica explicație, care ar putea să mi-o dea, este însuși Creatorul universului.

Îmi mai amintesc și azi cum scumpa mea mamă îmi zicea:

— Fiecare dintre noi trebuie să credem în Dumnezeu, chiar dacă nu-l vedem.

— Mamă! Nu pot crede în ceea ce nu am văzut niciodată. Am nevoie de multe semne ca să pot crede în existența cuiva.

Pentru a mă convinge că în această privință mă înșel enorm, mama îmi zicea:

— Tu ai auzit de Antarctida, nu-i așa?

— Am auzit, mamă.

— Ai văzut vreodată acest continent?

— Nu.

— Tu crezi în existența lui?

— Bineînțeles, numeroși savanți au fost acolo, ne-au adus suficiente dovezi că el există undeva la polul Sud. Totodată am văzut nenumărate fotografii, care certifică, astfel, existența sa.

— Așa e și cu Dumnezeu. Puțini l-au văzut, dar mulți cred în El. Nimeni nu are de pierdut absolut nimic, dacă-și închină viața Domnului.

Zilnic mama mă hrănea cu spiritualitate creștină, chiar și atunci, când deja devenisem un supus al Satanei. Ceea ce spunea mama, nu avea nici un efect asupra mea. Îmi dedicasem viața Celui ce-mi dăduse semne vizibile ale unei existențe sigure. Am început să mă închin în fața Lui, deoarece el mi-a dat puteri neobișnuite. Anume Satan a fost indulgentul și binevoitorul, care m-a investit cu puterea de a mișca obiecte, fără a mă atinge de ele, de a adormi ființe, de a ghici viitorul etc. Am fost înzestrat cu capacități neobișnuite, pe care și le-ar dori orice ființă umană. Eu am fost „norocosul”.

Tot ce se întâmplase în noaptea precedentă a fost pentru mine asemenea unui vis. Aventura nocturnă din peșteră mi s-a întipărit doar ca o amintire stranie. A doua zi, dis-de-dimineată, mă îmbrăcasem și, împreună cu frații mei, mersem, pe jos, la școala din sătucul natal. Primul lucru pe care-l făcusem a fost acela de a mă amuza pe seama colegilor mei. Nimeni nu îndrăznea să spună un cuvânt. Toți se uitau la mine, ca la un veritabil dement. Eram de nerecunoscut. Iritat la culme, unul dintre colegi a îndrăznit să-mi zică:

— Nicu! Nu te mai recunosc. Erai atât de calm și mărinimos, atât de cuminte și fragil, încât te băteau și fetele! Și, uite, în ultima vreme tu ai devenit cel mai puternic și neînfricat elev din clasă, chiar și din întreaga școală.

— Ai putea tăcea?! îi replicasem, plin de răutate.

— Scuză-mă. N-am vrut decât să-mi exprim punctul de vedere...

— Tu, un bădăran, ai punct de vedere?! strigasem din răspuneri.

— Pardon, pardon! se retrase speriat.

— Iertare?! Nu vei fi iertat de mine niciodată. M-ai enervat la culme. Ești prea vinovat în fața mea, încât să-ți pot grația culpabilitatea! Ai înțeles?

— Am crezut că ești unul dintre prietenii mei, dar...

— Dar? Continuă, ce ai vrut să spui!

— Ești foarte rău...

Sărmanul coleg nu-și mai terminase vorba. Îi aplicasem o lovitură puternică încât îl făcuse să se prăbușească pe podea. De jur-împrejurul lui sângele stropise scândura crăpăcioasă. Băiatul se ridică de jos doar cu ajutorul celorlalți colegi. Când i-am văzut fața, mă îngrozisem la culme: o fosă nazală era ruptă în jumătate și sângele abunda chipul bietului copil. Eram conștient de consecințele ce vor urma: voi fi pedepsit așa cum nu am fost niciodată...

În timp ce mă gândeam la ce urma să întreprind în următoarele momente, mă trezisem cu directoarea școlii în față.

— Nicu! De data aceasta ai întrecut măsura. Vei fi pedepsit așa cum se cuvine. Imediat vor fi chemați la școală părinții tăi, pentru a lua împreună o decizie. Ești prea agresiv încât să fii iertat.

— Doamnă directoare! El este vinovat. M-a atacat, întrebați colegii!

— Nu-mi pasă ce zic colegii tăi. Prea frecvente sunt cazurile de indisciplină din parte ta în ultimele zile. Toți copiii se plâng că tulburi ordinea din școală. Ai putea face chiar și închisoare. În orele apropiate vom lua o decizie, care te va pune la punct pentru totdeauna!

— Doamnă directoare, luați oricare decizie, în afara celei de a anunța polițistul de sector. N-aș vrea să mi se intenteze dosar penal. Vă rog, mă adresai cu o voce rugătoare, în care se ascundea întreaga viclenie de care dispuneam.

— Vom vedea. Acum să mergem în cancelarie. În mai puțin de o oră vor veni și părinții voștri.

— Doamnă directoare! Vă rog să puneți un cuvânt în favoarea mea. Vă promit că începând de azi voi fi cel mai bun elev.

— Bine, voi face ceva întru apărarea ta. Oricum, mai ai puțin până la absolvirea școlii... Sper că îmi vei fi recunoscător

pe viitor. Nu-ți doresc decât binele... Erai un elev atât de bun și cuminte... Nu știu ce a provocat schimbarea aceasta bruscă și atât de radicală. Părinții tăi sunt bine-văzuți în sat. Nu-i corect să-i defăimezi cu faptele tale nechibzuite...

Pentru prima dată, de la începutul relației mele cu Satan, am fost atât de înduioșat de către cineva. Chiar dacă directoarea a fost în stare să mă facă să plăcinez un pic, dându-mi seama de nesăbuiința faptelor mele, nu a reușit să mă aducă la destăinuirea secretului. Într-un fel, mă simțeam obligat să păstrez această taină, altfel riscam să-mi pierd capacitățile investite de Satan.

— Doamnă directoare, nici eu nu știu cum am ajuns într-o asemenea stare, zisei cu o undă de regret. Parcă a pus cineva stăpânire pe mine. Vă spun sincer, nu mă pot reține. Probabil că și mediul m-a schimbat mult.

— Probabil, Nicu, zise compătimitor directoarea, scufundându-și ochii albaștri, mărginiți de riduri, în ai mei.

În timp ce ne priveam mutual, am auzit niște bătăi în ușa cancelariei. Deschizându-se ușa, mă treziseam cu părinții în față. Mama, enervată la culme, a început să strige:

— Nicule! Cât o să mă mai chinui cu comportamentul tău insuportabil? M-am săturat. Mi s-a epuizat și dragostea pentru tine. Nu simt decât un sentiment de ură și regrete...

— Regrete?! întrebasesm eu.

— Da, regrete!

— Îți pare rău că m-ai născut, nu-i așa?

— Da, Nicule. Nu merit să sufăr atât de mult din cauza ta.

— Iartă-mă, mamă! Am vorbit și cu doamna directoare, i-am promis să fiu un elev diligent și ascultător.

— Da, doamnă, zise directoarea. Sunt sigură că Nicu va fi ca înainte. Îmi asum responsabilitatea pentru comportamentul lui de mai departe. Este un băiat bun. Se ascunde în el o bunătate înnăscută. Problema constă în trecerea de la adolescență la maturitate, posibil aceasta i-a modificat comportamentul.

— Așa cred și eu, dar gândul că această trecere ar dura prea mult, mă omoară, zise mama un pic mai calm.

— Voi întreprinde eu ceva, încuviință tata. Voi fi extrem de exigent. Problema e că i-am dat frâu liber...

— Nu, domnule, zise directoarea. Nici așa nu e bine, vorba ceea: „Autoritatea degenerează, libertatea alterează“. Cel mai indicat e să fiți moderați în educarea lui. Este un copil care promite, de aceea oferiți-i o anumită libertate, pentru a alege, dintre toate, ce este mai bun.

Între timp, sosiră și părinții victimei. Erau foarte supărați. Mă uitam la minele lor încruntate și îmi dădeam seama, că ar fi în stare să mă omoare. Prezența părinților mei însă i-a făcut să fie mai rezervați în mișcări și în vorbe. Mă simțeam într-adevăr vinovat, de aceea mă retrasei într-un colț al cancelariei, lăsând părinții ambelor tabere să ajungă la un compromis. Starea de jenă și incertitudine ce-mi afectase cugetul era atât de puternică, încât îmi furase auzul, nu eram în stare să receptez nici o vorbă din cele rostite de ei. Doar privirea-mi reușise să memorizeze câteva mișcări necontrolate ale mamei victimei. Mi-amintesc doar momentul când se apropiase de mine și îmi spuse: „Băiete, te iertăm, dar numai o singură dată“.

În drum spre casă, mama plânse încontinuu. Această scenă mă înduioșase până la lacrimi. În sufletul meu se luptau două forțe total opuse, pentru a-și menține primatul. Prima dată de la părtășia mea cu Satan simțisem așa ceva. Cineva îmi spunea: „Nicu! Fii cel care-ai fost cândva“, iar alta afirma contrariul: „Nicu! Ești bravo! Ține-o așa și vei ajunge departe“. Vroiam să fac o schimbare cât de mică în viața mea, însă forțele mă păraseau anume în momentul când intenționeam să fac ceva. Pentru a redeveni cel care am fost cândva, aveam nevoie de mult curaj și voință, deoarece Răul se înrădăcinase în sufletul meu atât de puternic, încât părea inutil să încerc a întreprinde ceva. Momentul în care am comis enorma eroare a fost acela când l-am acceptat conștiincios pe Satan în viața mea. L-aș fi refuzat, însă apărea o altă întrebare: „De ce aș renunța la niște capacități, la care ar aspira oricine? Fiecare dintre noi ar dori să posede un minim de forțe supranaturale, ce ar depăși un om ordinar! În plus, ce mi-a oferit Dumnezeu, în atâția

ani ai existenței mele? Eram mereu considerat inferior celorlalți colegi, cuvântul meu nu valora nimic atunci când se lua o decizie în clasă. Pur și simplu, eu am fost omul ce a cunoscut în multe cazuri, umilința, ignoranța colegilor și a profesorilor, de aceea n-aș dori să pierd această ocazie, unică în felul ei, de a deveni cineva, de a mă afirma ca un om puternic, dacă nu inteligent.“

Îmi făceam impresia că Satan chiar mă iubește. Altfel, nu m-ar fi înzestrat cu aceste forțe. Eram agentul său fidel, care executa ordinele fără a contesta ceva, sub nici o formă. Culmea e că atunci nu eram decât un ucenic. Mă întreb, ce aș fi fost azi dacă continuam practicile mele până în prezent. Oricum, în scurta perioadă, cât l-am acceptat pe Satan, sufletul meu se transformase într-un adevărat amfitrion al Duhurilor Rele. Mă dirija cum își dorea. Cred că într-adevăr avea un plan măreț cu mine, pe care nu l-a realizat până la sfârșit.

Ajuns acasă, luasem o decizie bruscă, din cauza căreia a început adevăratul chin al vieții mele. Angajamentul a fost următorul: „De azi înainte, nu mă mai închin Satanei, dar nici nu voi încerca să mă alătur lui Dumnezeu. Vreau să fiu absolut liber, nu am nevoie de nimeni. Eu însumi voi fi stăpânul vieții mele. Fiecare forță, superioară nouă, are propriile planuri vizavi de viitorul nostru. Asta nu mă aranjează nici câtuși de puțin, eu vreau să-mi pun în aplicare propriile strategii de a-mi crea un viitor“.

Timp de două săptămâni, în viața mea nu s-a ivit nici un motiv de ameliorare, dar nici de agravare a situației. Totul a rămas neschimbat, însă, în ultima zi a celei de a doua săptămâni, la orele doisprezece seara, când toți membrii familiei mele dormeau, s-a întâmplat ceva neobișnuit. Eu adormisem de-a binelea, când, de-odată, o mână forte m-a zgâlțâit puternic. Am deschis ochii imediat, privind speriat în jur. Am aprins chiar și lumina pentru a vedea ce s-a întâmplat, însă n-am constatat nimic neobișnuit. Mă chinuia o groază indescritibilă, de aceea am încercat să adorm cât mai repede posibil. Nu ațipisem bine, că o nouă zdruncinătură, mult mai puternică decât prima, m-a făcut să deschid ochii din nou. Șocul ce mi l-a provocat a fost peste puterile mele: văzusem

demonul în carne și oase la câțiva centimetri de mine. Mă speriasem într-atât, încât mă îngrămădisem într-un colț al patului, tremurând ca o frunză de plop, bătută de forța vântului.

— Unde trebuia să fii, copil obraznic, la această oră? se stropși nepoftitul. Nu ești deloc așa cum mi te-am imaginat. Voi avea de lucru foarte mult, până ce te voi educa cum trebuie. Te aștept în altar. Vino, altfel s-a zis cu tine!

— Bine, vin, îi răspunsei, transpirat de groază.

În câteva minute mă îmbrăcai și ieșisem din casă. Încă peste câteva minute stăteam deja pe covorașul din altar, cu candelile aprinse. Nici nu reușisem să remarc momentul, când Satan apăruse în fața mea.

— Cine te crezi tu, băiatule?

— Nu mă cred nimeni, Satane, spusei eu. Lasă-mă în pace. Nu-mi mai pot continua viața într-un asemenea mod. Depose-dează-mă de toate forțele cu care m-ai înzestrat.

— Ești nebun?... Nu vei scăpa de mine atât de ușor. Vei fi nevoit să lupți mult, ca să te poți debarasa de mine!

— Stăpânul meu! Eu nu mai vreau să fiu docil, nu mai vreau să mă supun nimănui. Îmi doresc libertatea deplină. Mi-e frică de un asemenea mod de viață, nu mai doresc să trăiesc într-o asemenea obscuritate emoțională. Vreau să redevin cel care-am fost cândva!

— Taci! Îmi zise El pe neașteptate. Vrei ca toți cei din jurul tău să te batjocorească din nou? Eu te asigur, toți te vor lua în zeflema, ca altă dată. Vei rămâne pe veci un om neînsemnat, lipsit de respect, însoțit în permanență de insucces. Calvarul îți va fi cel mai apropiat amic. Ce-ai dori mai mult, să fii asuprit sau să fii asupritor? Vezi? Eu ți-am dat îndrăzneala necesară ca să poți înfrunta mult mai ușor inamicii. Ești deja feciorașul meu, nu-ți poți întoarce fața către alți stăpâni. Dacă vei asculta de mine, vei fi cel mai descurcăreț om din lume!

— Nu mai accept vorbe goale. M-ai transformat într-o marionetă!...

— Stărpitură și nemernic ce ești! Ai îndrăzneala să mă ofen-sezi?

— Nu mai am încredere în spusele tale. Sunt de acord să primesc de la Tine toate lucrurile, în afară de agresivitate și rebeliune!

— Insurgența mă caracterizează. Dacă aș omite acest fapt din activitatea mea, atunci nu voi mai fi Satan. Înțelegeți ce vreau să spun?...

— Înțeleg, Satane, dar totuși mai am o întrebare...

— Te ascult, zise nerăbdător Satan.

— Ce vrei să obții, făcându-mă un supus al Tău? Am eu atâta valoare încât să te interesez?

— Ai. Tu poți face niște lucruri pe care nu le-ar face oricine. Nu trebuie decât să mă ascuți, căci rezultatele vor veni de la sine. Nu toți oamenii pot suporta tensiunea provocată de puterile supranaturale. Aceasta e o misiune grea pentru mulți, dar prea ușoară pentru tine.

— Dar, drăcie, nu vezi că sunt mai mult mort decât viu?! Lasă-mă. Din cauza Ta, toți mă urăsc, inclusiv părinții.

În timp ce vorbeam cu Satan, am simțit ceva rece, mișcându-se pe un picior. Treptat, acea răceală mișcătoare începuse să se ridice pe mână. Privind înspăimântat la mână, rămasei surd și mut. Nu puteam scoate nici o vorbă, pe când Satan, rânjea înfiorător.

— Satane, ia-l de aici, mă va mușca!

— Nu te teme, nu este veninos! ha, ha, ha.

— Lipsește-mă de el, mor de frică!

— Nu-ți fie teamă. Misiunea ta pe pământ nu se sfârșește aici. Ai multe de făcut...

Un șarpe mare mi se încolăcea în jurul mâinii. Cu toate că aveam obiceiul de a prinde șerpi din heleșteul apropiat casei noastre, niciodată nu se întâmplase ca vreo unul să mi se covrigească în jurul mâinii. Plus la toate, nici nu i-a fost extras veninul.

— Ia-l te rog! îl implorasem pe Satan. Nu mai pot de teamă! Uite-l cum mi se urcă către piept!

— Nicule, îmi place la nebunie felul în care te protestezi. Ești ca un copil bolnav de epilepsie, ha, ha.

— Tu te protestezi! Diavol mârșav ce ești! strigasem din răsuputeri.

— Ce-ai spus? Nu ți-e rușine să-mi zici așa, abjectule! Ești cel mai josnic om pe care l-am cunoscut.

— Mai josnic decât tine?

— M-am săturat până în gât de comportamentul tău ținut. Mai am mult de lucru, până îți voi șlefui manierele.

— Stăpâne! Te implor să iei șarpele! Uite-l ce gură a căscat, e în stare să mă înghită. Fă ceva, nu ți-e milă de mine, doar sunt în obediență față de tine?!

— Bine, copilul meu, acum îmi placi. Ștergeți lacrimile și transpirația de pe frunte. În câteva clipe vei scăpa de această senzație urâtă!

Privindu-l ținută pe Diavol, am văzut cum, printr-un gest fulgerător, scoase nu știu de unde un cuțit, poleit cu un strat din aur. După câteva mișcări fulgerătoare, înșfăcă șarpele și-l decapitase nemilos. Dintr-odată devenisem perplex, nu înțelegeam la ce bun făcuse El acest lucru ieșit din comun, dar și înfiorător.

Timpe de câteva minute peștera fusese stăpânită de o liniște neordinară, atât de profundă, încât îmi puteam auzi bătăile puternice ale inimii. Priveam nedumerit acțiunile mârșave ale Diavolului fără a scoate un cuvânt. Cel mai mult mă îngrozise momentul când El lăsa capul șarpelui pe covoraș, pe când cealaltă parte a lui a început s-o devoreze cu nesaț.

— Ce faci? îl întrebam speriat.

— Fac ceea ce vei face și tu, peste câteva momente.

— Ce?

— Ia capul șarpelui în mână!

— La ce bun?

— Ia-l, am vorbit, mai mult nu repet!

— Iată, l-am luat, unde să-l arunc? spusei eu tremurând.

— La tine-n stomac, fiule, acolo, aruncă-l imediat! strigă Satan.

— Dar cum se poate una ca asta? Voi muri!

— Ți-am ordonat ori nu?

— Mie mi se pare că glumești! zisei eu, zâmbind, fără a-mi da seama.

— Fă-o benevol, altfel te voi impune s-o faci.

— Îmi pare rău, dar nu pot nicidecum să execut acest ordin. Îmi provoacă greață asemenea scene.

— Asemenea scene? Nu ți-e rușine să spui așa ceva? Voi, oamenii, unul ca unul sunteți niște călăi. Anual sacrificați milioane, chiar miliarde de animale, pe care le consumați cu nesaț. Fiecare metru pătrat este îmbibat cu zeci de litri de sânge. Vă place sângele așa cum îmi place și mie.

Nu termină bine de spus aceste vorbe, că tăbărâse asupra mea, băgându-mi în gură, forțat, acel cap de șarpe. Era numai sânge, cu ochii mari și lucizi, cu limba scoasă afară, de parcă era viu.

— Mănâncă! strigă El.

— Cum să-l mănânc, e numai os! bolboroseam eu.

— Înghite-l!

— E cu neputință, Satane!

— Pentru mine totul este posibil.

Îmi luă mâna și începu să-mi bage în gât capul târătoarei defuncte. Recunosc, l-am înghițit, dar îmi venea să-mi vomit întreg trupul. Mă simțeam foarte mizerabil, dar dintr-odată totul devenise altfel. O amorțeală profundă puse stăpânire pe întreg corpul meu. Mișcările îmi erau într-atât de lente, de parcă mă găseam în vis. Vorbeam silabic, mă bâlbâiam, dar mai apoi s-a întâmplat ceva neașteptat. Revenisem la normal, dar de data asta eram cu mult mai puternic. Cu ochii, deveniți lucitori, eram în stare să aprind obiecte, puteam electrocuta pe oricine, puteam orbi, puteam topi chiar metale.

— Ți-a plăcut carnea sau nu, fiule?

— Da, stăpâne, a fost atât de gustoasă, încât aș fi în stare să mai mănânc un cap.

— E suficient, nu mi-aș dori să devii mai puternic decât mine.

— Nu pot înțelege de ce ai procedat astfel, Satane? întrebam curios.

— Îți voi spune imediat!

— Voi muri, probabil. Doar am înghițit și veninul șarpelui?

— Nu vezi că otrava lui te-a făcut puternic? Acest venin, deși are efect fatal asupra multora, pentru unii care au misiuni speciale pe acest pământ are efect invers. Este capabil să transforme un om normal într-un supraom.

— Așadar, eu am devenit un supraom?

— Da.

— Așa voi fi veșnic?

— Numai atâta timp, cât mi te vei supune.

— Țiți voi fi supus mereu, Satane. Promit! zisei eu.

— Nicu, vrei să fii prietenul meu? Întrebă pe neașteptate Satan.

— Eu, prietenul tău? Dar e absurd?!

— Ba nu, e ceva destul de normal!

— Bine, sunt de acord! încuviințasem eu.

— Mă bucur mult, Nicule! Acum ascultă ce-ți voi spune, fii atent!

— Te ascult stăpâne, vorbește!

— Cred că știi că eu, Satan, sunt fiul lui Dumnezeu?!

— Știu, am citit Biblia de mai multe ori, deși nu cred nimic din ea.

— La început relațiile dintre mine și Tatăl au fost perfecte. Puțin mai târziu, am devenit așa cum ești tu acum, nu doream să mă mai supun Lui, aveam nestăpânita dorință de a trăi independent. Îmi amintesc și azi că devenisem atât de insurgent, încât Tatăl a hotărât să mă izgonească din regatul celest. În prezent sunt liber, pot face orice, dar ce folos, viața mea este limitată. Într-o bună zi va trebui să răspund pentru toate fărădelegile mele. Dar să știi, Nicule, voi lupta până în ultima clipă a existenței mele. Eu vreau să ajut oamenii, dar nimeni nu mă înțelege. Lumea este diversă, de aceea tind spre o formă multipolară de manifestare a puterii, astfel, ajungând la posibilitatea ca fiecare om să poată avea propriul său Stăpân, fără a fi amenințat de Dumnezeu. Vreau ca omul să aibă dreptul să îngenuncheze în fața oricui, oriunde, oricând. Puterea Tatălui meu necesită o limitare imediată. Nu putem admite ca spiritul său autoritar să pună stăpânire totală asupra omului.

Îmi pare rău că Tatăl încearcă să mă denigreze pe orice cale posibilă. Oamenii, au păreri urâte despre mine, toți mă cred a fi un monstru al umanității. Cred că Eu am coborât pe pământ cu intenții rele. Adevărul este cu totul altul. Eu am iubit enorm lumea, de aceea am venit printre voi. Vreau să vă ajut să cunoașteți libertatea, să cunoașteți adevărata înțelepciune.

Privindu-l atent, l-am văzut pe Satan lăcrimând. Era asemenea unui copil speriat, care căuta ajutor și sprijin din partea mea. Sărmanul, își destăinuise secretele, doleanțele și aspirațiile mie. În acele momente îmi făceam impresia că El este atât de neputincios, încât i-aș putea da o parte din puterile mele incomensurabile. Mă gândesc acum că l-aș fi putut omorî, dar a trăi fără Satan, n-ar mai fi o viață adevărată. Ar fi o pseudo-viață, care n-ar valora doi bani. Îi sesizasem intențiile de a deveni nemuritor, dar dorința de a obține veșnicia, se baza pe propriile-i forțe. Nu spera la un mijlocitor, cum majoritatea oamenilor speră în Isus Hristos.

Pentru câteva minute în peșteră se așternuse o liniște uimitoare. Ambii căzuserăm într-o stare meditativă profundă. Satan era atât de neliniștit, neînțeles, nenorocit... Mi se părea că asupra lui s-a abătut ghinionul, care nu-l va părăsi niciodată. Numai eu eram în stare să-l înțeleg. La un moment dat, chiar fusesem tentat să-l îmbrățișez, să-l mângâi, să-l consolez. Mi se rupea inima văzându-l într-o asemenea stare. Ochii îi emanau o durere inexplicabilă, dar și o privire interogatoare. Pesemne, căuta un răspuns, dar nimeni nu i-l acorda.

Pentru a spulbera tăcerea din peșteră, îl întrebasesm următoarele:

— Satane, dacă nu mă înșel, conform relatărilor biblice, tu ești fratele lui Isus Hristos?

— Exact! răspunse prompt El. La fel ca Tatăl meu, Isus nu mă iubește. Am rămas absolut singur. Oricum, într-o bună zi Dumnezeu va înțelege că puterea ramificată este o necesitate stringentă pentru umanitate. Importanța acestui fapt este irefutabilă, de aceea, cred că lumea îmi va mulțumi cândva pentru curajul enorm, de care am dat dovadă până în prezent.

— Acestea sunt deja chestiile tale, Satane!

— Vei vedea, nu sunt chiar așa de slab, cum mă crede Tatăl meu. Orice-ar fi, eu îmi voi atinge scopurile.

Nu știu ce mă apăsa, dar totuși îndrăznisem să-l mai întreb pe Satan încă ceva:

— Stăpâne, dacă voi încerca vreodată să mă emancipez de sub autoritatea ta, ce se va întâmpla?

— Vei încerca acest lucru abia atunci, când Dumnezeu va dori să mi te ia. Dar fii sigur, nu vei putea evada de sub tutela mea! Voi avea grijă să te alimentez în permanență cu învățătura mea.

— De ce ești atât de sigur că nu voi putea să mă debarasez de tine?

— Șarpele, pe care l-am mâncat, a stabilit o legătură de fraternitate între noi. Plus la toate, la ce ți-ar folosi o eventuală libertate vizavi de mine? Gândește-te bine: ce ți-am oferit eu, nimeni, niciodată, nu-ți va oferi.

— Ai dreptate, Satane! Acum îmi permiți să plec acasă? E foarte târziu!

— Du-te fiule, te aștept mâine seară!

— Voi veni neapărat.

— Fii tare! Pentru că ți-am pregătit o moștenire, la fel ca la toți supușii mei. Fii tare, fiule!

— Mulțumesc Satane!

* * *

Zilele treceau, una după alta. După o săptămână, cât au mai durat studiile, a venit mult râvnita vacanță estivală. Aveam la dispoziție zile întregi, pentru a hoinări și a merge în peșteră, dar adesea eram nevoit să mă duc și în alte părți, cu anumite însărcinări din partea părinților. Un lucru obișnuit pe care trebuia să-l efectuez aproape zilnic era controlul pădurii, pentru a surprinde la locul faptei hoții de lemne. Această misiune adesea mă făcea să-mi imaginez că aș fi un adevărat polițist care vânează criminalii. Ca mijloc de transport, pe drumurile și potecile acestei multisecolare păduri, îmi servea bătrânul nostru armăsar. El cunoștea cu desă-

vârșire toate drumurile cu izvoare, ce țâșneau abundent, la poalele copacilor, mai ales ale stejarilor. Începutul de iunie era fascinant. Soarele lucea cu o putere neordinară. Frunzele copacilor, verzi ca de obicei, păreau aurite. Aroma florilor, înmiresma văzduhul și-l făcea mai dulce decât mierea. Acest parfum a început, cel mai puternic, să-mi divinizeze concepțiile. El m-a făcut să deschid ochii și să văd adevărata față a lumii. Tot el a fost substanța care a influențat benefic starea mea psihică, devenită precară în ultima vreme. Luna iunie a acelui an mi-a insuflat enormul curaj de a povesti părinților despre tot ce se întâmplase cu mine, stare caracterizată de o adevărată mizerie spirituală și de o izolare, aproape completă, de societate. Anume în acele zile, care deschideau ușile către adevărata vară, nu am mai putut suporta starea de inhibiție și mi-am deschis inima. Atunci am înțeles că problema relației mele cu Satan nu stătea numai pe umerii mei, ci și pe cei ai părinților. La început mama și tata erau timorați de ce le auzeau urechile, mai apoi, însă, revenindu-și, au hotărât să pună în aplicare un plan, care considerau că va fi eficient.

Eram absolut conștient că nu voi putea evada atât de ușor din mrejele satanice, dar nu puteam să stau, cu mâinile încrucișate. Vroiam să fiu și eu ca toți ceilalți copii de vârsta mea, care tindeau spre o viață obișnuită, vroiam să nu fiu considerat un om bizar. Nu mai intenționam să-mi păstrez puterea ocultă pe care o posedam. Începusem să-mi dau seama că lucrul esențial pentru o existență normală, apreciată de lume, este omenia. La ce bun o asemenea putere, dacă ea era, în totalitate, destinată pentru a face rău oamenilor? Pe lângă interesul ce l-ar fi prezentat, ea m-ar fi sustras de la adevăratul spirit uman, impunându-mă să contest în permanență autoritatea deplină a Creatorului. Plus la toate, riscam să rămân într-o izolare permanentă față de lume, fără prieteni, neacceptat de societate. În fine, riscam prea multe din cauza puterii misterioase pe care o posedam. Dacă nu intenționam să întreprind o urgentă emancipare de Satan, mai târziu mi-ar fi fost mult mai greu s-o fac. Părinții mei au avut o contribuție crucială în această privință.

— Mamă, tată! Vreau să vă spun ceva, ce mă frământă de mai multă vreme, le zisei într-o zi.

— Spune-ne feciorașule. De multă vreme nu am mai stat de vorbă. Ce te doare?

— O, mamă și tată, niciodată nu m-am destăinuit vouă. Îmi este greu de tot să vorbesc.

— Spune feciorașule, nu te-am văzut niciodată atât de abătut. Arăți de parcă te-ar măcina o boală.

— Sunt bolnav, mamă!

— Ce ai? Ce s-a întâmplat, vorbește?!

— Vă asigur, că vi se va părea incredibil...

— Ce ai, sifilis, pneumonie? vorbi tulburată mama.

— Te doare inima? întrebă tata.

— Nu! Răspunsei eu. Am o boală mult mai grea decât vă imaginați voi.

— Ai SIDA? strigă mama disperată.

— Nu, mamă.

— Of, Doamne, spuse ea, nu este nimic mai îngrozitor decât această boală.

— Atunci feciorul nostru are scăpare de ceea ce-l macină, îi zise tatei mama.

— Mamă, tată, Satan a pus stăpânire pe mine. Sunt supusul Lui.

— Ah, iată de ce ești atât de încruntat feciorașule, vorbi cu înduioșare mama. Dar de unde știi că ești supus Lui Satan? L-ai văzut?

— L-ai simțit? completă tata.

— Și una și alta.

— Diavolul în casa noastră. Incredibil! murmură tata. Așa ceva nu s-a întâmplat niciodată, din câte mi-aduc aminte...

— M-am întâlnit cu Dânsul în fiecare noapte în peștera mea din poiană. Acolo se află altarul ridicat în cinstea Lui, continuai eu degajat.

— Fiule, de multe ori ți-am sesizat lipsa în toiul nopții, dar mă gândeam că ai ieșit afară cu necesități personale, vorbi cu blândețe tata.

— Te mai duci și acum într-acolo? întrebă mama.

— Nu am mai fost de două zile și simt că starea mea psihologică e pe muchie de cuțit. Noaptea am niște coșmaruri care mă îngrozesc la culme. Mi-e teamă să mă culc. Satan mă amenință, că dacă nu mă duc la închinare, mă va chinui toată viața cu astfel de coșmaruri. Mai mult decât atât, mă va omorî în modul cel mai barbar...

— Doamne! Ce-i de făcut? Fiul nostru a căzut în mrejele celui mai mare dușman. Te rugăm, Doamne, deschide-ne ochii, ajută-ne să luăm o decizie pe potrivă! E fiul nostru și are nevoie de ajutorul Tău. Altfel, va fi pierdut, se rugă disperată mama.

— Știi ce-i de făcut, exclamă la un moment tata.

— Ce? întrebă mama, revenindu-și o clipă.

— Cred că va fi cel mai eficient remediu de vindecare a fiului nostru.

— Spune odată, nu mă mai ține în suspans!

— Să-l ducem la mănăstire.

— La mănăstire? întrebasesm eu. Niciodată!

— Dar de ce nu? Altfel cum vrei să scapi de Satan?! Altă posibilitate nu avem.

— Doar știi tată, că dintotdeauna am urât călugării?!

— Tu nu ai urât numai călugării. Tu ai urât toată lumea, chiar și pe noi. Satan e vinovatul, de aceea vom pune în aplicare anume acest plan.

— Vom face așa cum spune tatăl tău, încuviință mama.

— Dar...

— Nici un dar, fiule. Te vrem ca mai înainte: copil cumin-te, zâmbitor, ascultător, diligent. Nu-ți mai dorești să fii fruntea clasei? Nu-ți mai dorești să fii lăudat de profesori? Amintește-ți vremurile de mai înainte! vorbi cu fermitate mama cu scopul de a mă convinge.

— Vreau, mamă. Nu mai pot suporta starea în care mă aflu. Satan a pus stăpânire cu desăvârșire pe sufletul meu. Vreau să fiu fericit, să văd lumea în aceleași culori, în care o vedeți și voi.

— De aceea, fiule, vom pleca la mănăstire chiar zilele viitoare, zise tata cu glas liniștit.

— Ce bine că ești în vacanță. Vei sta acolo cât va fi nevoie, completă mama.

— Dar la care mănăstire intenționați să mă duceți? E departe de casă? întrebasesm eu.

— E la nordul țării, dar asta nu-i o problemă. Ne cunoaștem foarte bine cu călugărul-stareț de acolo. Sfinția Sa va avea grijă de tine, te va supraveghea încontinuu. Nu ne vei simți lipsa, fii sigur. În plus, ești suficient de mare, ai aproape optsprezece ani! spuse mama aproape liniștită.

— Ai dreptate mamă. Ar trebui să mă comport ca un copil matur. Am depășit demult vârsta dădăcirii. Vă promit că-mi voi schimba radical comportamentul.

— Pentru aceasta, Nicule, trebuie să te rogi intens lui Dumnezeu. Doar El va putea face minunea.

— Dar, mamă, știi că niciodată nu i-am sesizat prezența...

— Nu i-ai simțit puterea pentru că ai fost dominat de Satan. Dar să știi că atitudinea ta ostilă față de divinitate se va schimba când te vei debarasa de tentaculele satanice.

— Vom trăi și vom vedea mamă. Am impresia că sunt un băiat bun, de aceea cred că merit și eu un destin fericit.

— Meriți, fiule. Poate chiar mai mult decât îți poți imagina. Dar să știi că meritul apare grație efortului. Efortul eficient întotdeauna se bazează pe zicala: „Pentru a obține maximul, trebuie să-ți dorești imposibilul“.

— La așa ceva, mamă, voi fi în stare să mă gândesc doar după dezlegarea legământului meu de Satan.

— Ce fel de legământ? întrebă mama.

— Am mâncat un cap de șarpe, mamă. Satan m-a impus. A făcut-o cu scopul de a ne fraterniza. Mi-a zis atunci că e inutil să încerc a evada din așa-zisa „lume a Sa“.

— Pentru Dumnezeu, toate lucrurile sunt cu puțință. Să nu ai nici o îndoială, fiule.

— Nu am nici o îndoială, mamă!

— Ai mâncat un cap de șarpe? interveni vijelios tata...

— Da, tată, am mâncat și sper că nu se va mai repeta.

- Este cel mai mizerabil lucru, fiule!
- Știu, dar n-am avut încotro.
- Decât am vorbi despre ceea ce a fost, mai bine ar fi să ne gândim la viitor, zise mama cu un sentiment împăciuitor.
- Ai dreptate, spusei eu.
- În curând vom avea un fiu nou. Cel vechi nu va mai fi, își dădu cu părerea și tata.
- Totul depinde de Nicu și de voința Creatorului, zise mama.
- Mamă, doar îmi cunoști intențiile de emancipat...

* * *

Acea zi nu o voi uita niciodată. Am considerat-o ziua victoriei. Anume în acea zi reușisem să pun capăt inhibiției psihologice. Problema mea o împărtășisem părinților și mă simțeam în siguranță. Nu mă mai speria gândul, că Satan va încerca să se răzbune. Armura mea erau părinții, în sufletul meu nu mai era loc pentru teamă. Așteptam cu nerăbdare ziua, în care trebuia să plec la mănăstire, căci acolo urma să-mi desăvârșesc planul de eliberare sufletească. Tot în acea zi m-am împăcat cu frații mei. I-am simțit mai aproape de suflet ca niciodată. Chiar îndrăznisem să le povestesc și lor despre relația mea cu Satan. În seara aceleași zile, împreună cu doi dintre ei, coborâram în peșteră și distruserăm complet altarul Fiarei. Îmi rămânea să fac doar un pas pentru a reveni la viața normală. Acest pas însemna a-i demonstra lui Satan că nu mi-e teamă de El și nici de amenințările Lui.

— Ei, fiilor! Veniți la masă, cina se răcește! auzirăm glasul mamei.

— Venim imediat, răspunserăm cu toții odată.

Fuse o cină deosebită, însoțită de o atmosferă calmă, prietenoasă, chiar delicioasă. Părinții mei păreau mai fericiți ca niciodată. Se bucurau că în curând voi scăpa de Satan și voi fi stăpânit pe viitor doar de maniere echilibrate și decente. Aveam să nu le mai creez probleme, nici la școală, dar nici în societate.

Planul lor, într-adevăr, promitea să fie unul dumnezeiesc. Am auzit de multe ori că unii călugări au puterea de a scoate demo-

nii din sufletele și viața oamenilor. Nu eram singurul om, care a avut de suferit de pe urma acestei Fiare. La început îmi păruse atractivă, promițătoare, nu-mi dădusem seama că o viață liniștită, rezultativă, productivă, trebuie să se bazeze pe anumite principii. În privința mea, nu aveam nici un principiu, care mi-ar fi fost util pentru întreaga viață. Mă bazam doar pe puterea ce mi-o dăduse Satan. Dar ce folos?! O viață fără principii este ca o casă fără fundament. Riscam să mă prăbușesc și eu, așa cum au căzut toți sataniștii. Până la acel moment nu reușisem să cunosc nici o persoană, care, aparținând Satanei, ar fi făcut anumite lucruri utile societății. Ambiguitatea promisiunilor lui Satan, tocmai acum a început să-mi pară ireală și inefficientă.

Venise ora, când întreaga familie merse la culcare. Mă culcasem și eu, adormind destul de repede. Ceea ce curmase întregul șarm al zilei precedente a fost șocul suferit în timpul nopții. Mă trezisem datorită smuciturilor puternice provocate de cineva. Era Satan.

— Ce faci, nebunule? Vrei să scapi de mine? Niciodată. Tu ești al meu și punct, ai înțeles?

— Lasă-mă în pace, bolborosisem eu cu greutate din cauza salivei vâscoase, care îmi abunda gura.

— Nu vei avea pace niciodată, te voi distruge cu desăvârșire, amenință Satan, înfigându-și profund degetele în gâtul meu și intenționând astfel să mă sufoc.

— Pleacă, strigasem eu. Nu te-am chemat, nu am nevoie nici de tine, nici de puterile tale. Viabilitatea regatului tău este expusă eșecului, pieirii. Imensitatea puterilor tale s-a șubrezit demult.

— Taci, ticălosule, căci te omor!

— Ce vei obține, dacă mă vei ucide? Vei fi mai Satan? Vei rămâne aceeași Fiară scârboasă, urâtă de toți. Faci rău tuturor, n-ai făcut bine nici unui om. Batjocorești rasa umană, după bunul tău plac, dar cu mine nu-ți va merge. Sunt puternic și fără forțele tale mizerabile. Orice-ar fi, eu mă voi debarasa de Tine, fii sigur...

— Nu, copil nebun! De ce nu înțelegi? Vei fi și tu un stăpân al lumii, așa cum sunt eu. Nu-ți dorești una ca asta? Mai bine să fii tratat ca un gunoi de toți cei din jur? Îți amintești de ati-

tudinea colegilor tăi? Te băteau toți, erai un bleg neputincios, pe când acum...

— Nu voi mai fi niciodată așa cum am fost atunci, dar nici așa nu vreau să rămân. Eu nu vreau să-mi impun autoritatea asupra oamenilor cu ajutorul forței, ci cu ajutorul înțelepciunii. Ai înțeles?

— Vei fi batjocorit de toți! rosti iritat Satan.

— Ba nu, voi fi apreciat de către toată lumea, mă va lăuda, căci am avut curajul de a mă opune voinței Tale.

— Te voi nimici treptat, copil obraznic ce ești!

— Încercând să mă distrugi, nu faci altceva decât să te distrugi pe Tine. În curând îți vei pierde toți adepții. Puterea ta sunt oamenii. Ce fel de rege vei fi, dacă nu vei avea regat? Ești distrus.

— Taci! Nu mă enerva. De azi înainte vei afla cine sunt. Coșmarul vieții tale abia începe.

Zicând acestea, Satan dispăruse.

Eram cu moralul la pământ. Îmi făceam impresia că planul meu de a evada din lumea trăirilor demonice va fi zădărnicit de prezența atât de vie a scârbosului Satan. Credeam că voi rămâne pentru totdeauna în ambianța umilitoare și degradantă în care mă găseam în acel moment.

Dar ce ar mai fi putut face El? Nu mi-a pricinuit deja tot răul posibil? Totodată, mă întrebam: „ce-mi rezervă viitorul?“ Nu-mi puteam nicidecum imagina. Eram obligat să pășesc de unul singur pe nebănuita „terra incognito“ și să dau piept cu necunoscutul. Deși eram cuprins de sentimente tenebre, totuși, în inima mea dăinuia un firicel de lumină, care îmi inspira o voință admirabilă de a-mi continua drumul spre victorie, în pofida tuturor riscurilor posibile. Mica speranță de a deveni într-o zi propriul dirijor al vieții mele, mă ajuta enorm să văd viața în adevăratele sale culori. Visam. Visam la libertatea mea de odinioară, când alergam pe câmpiile împânzite de floricele. Floricelele fericirii, ale demnității, ale iubirii... Visam la razele calde și transparente, pe care mi le dăruia cu atâta mărinimie, soarele. Eram liber. Mă simțeam bine. Am fost un copil fericit, până în momentul când...

Iată că trecuse acea noapte, și încă una, și încă două și venise ziua decisivă. Răspântia, care barase unicul orificiu de evadare din întuneric, în acea zi se ruinase. Aveam undă verde spre libertate, de aceea am profitat și am plecat cu părinții mei spre centrul universului și al sufletului meu.

Era luni dimineată:

— Nicule, scoală-te, acuși vom pleca!

— Imediat, mamă. Dar de ce atâta grabă?

— Cine se scoală mai dimineată, ajunge mai departe feciorașule, n-ai știut?

— În cazul nostru acest proverb nu este valabil.

— Dar de ce? întrebese mama uimită.

— Tu știi varianta a doua a proverbului?

— N-o știu.

— Ascultă. Cine se scoală mai dimineată, mai puțin doarme.

Mi-e somn de mor.

— Hai, las-o baltă, în fiecare zi te scoli la această oră!

— Bine, m-ai convins...

Bagajele le împachetasem cu o zi în urmă. Acum nu ne rămânea decât să luăm dejunul și să pornim la drum. Cu noi urma să meargă și frățiorul mai mic. Era la fel de curios ca și mine, nerăbdător să vadă locuri noi, frumoase, îndepărtate, necunoscute. Doar cu el comunicam din când în când, în perioada când eram supus totalmente lui Satan. De câte ori mă întreba de ce sunt așa ciudat, îi spuneam: „Fiindcă tu ești altfel“.

— Nu știi să spui altceva, decât aceste vorbe, îmi replica el, nemulțumit.

— Doar știi că nu putem fi identici! Fiecare om e creat în așa fel, încât să fie caracterizat de maniere și de particularități irepetabile. Ai înțeles?

— Ești de neînțeles, ca de obicei, Nicule.

— Așa e, dar nu am nici o vină.

— Dar cine e vinovat că ai ajuns astfel?

— Eu știu doar un lucru! îi răspundeam.

— Ce știi?

— Că am ajuns în halul acesta din vina mea.

— Când stau de vorbă cu tine, parcă aş împinge un car cu un măgar mort, conchise frăţiorul meu.

Utiliza un limbaj destul de dur, grosolan, dar nu mă afecta deloc, deoarece noi, copiii, eram obișnuiți cu asemenea cuvinte și expresii infecte. Cel care avea tupeul a le introduce în uz era considerat a fi superior celorlalți.

Iată că, în cele din urmă, pornirăm spre mănăstire. În timp ce tata conducea precaut automobilul, eu cu mama pălăvrăgeam fără oprire, în dialog implicându-se din când în când și frăţiorul meu. Eram fericit. Mă bucuram enorm de atitudinea grijulie a părinților. Cine ar fi îngrijit de mine atât de mult, dacă nu ei?! Cui i-ar fi păsat de starea sufletească precară prin care treceam? Cine mi-ar fi întins mâna în momentul în care m-ar fi văzut prăbușindu-mă în prăpastie? Nimeni. Abia atunci am înțeles cine mă iubește și suferă pentru mine. Îmi propuneam, în sine, ca din acel moment și până la sfârșitul zilelor mele să-mi respect cu sfințenie părinții. Să nu-i jignesc niciodată, căci, a ofensa un părinte este ca și cum ai păcătui în fața Creatorului. Abia în acea zi am pus bazele celor mai serioase priorități ale vieții mele. Speram că începând de la un comportament decent să ating celelalte scopuri, care-mi vor servi drept repere durabile și incontestabile. Emancipându-mă totalmente de rău, îmi dădeam bine seama că nu voi mai fi bântuit de coșmaruri, de năluciri, de crize nervoase, de ura față de societate, de porniri libidinoase. Dacă renunțam automat la toate acestea, deveneam un om pios, sfânt. Misiunea cea mai dificilă revenea călugărilor, care aveau să-și asume responsabilitatea de a mă „vindeca”. Numai o eventuală izgonire a lui Satan din sufletul meu ar fi garantat o schimbare de comportament.

În fine, după câteva ore de drum, cu scurte popasuri, am ajuns la mănăstirea dintre dealuri, înconjurată din toate părțile de pădure. Inițial îmi făcusem impresia că am ajuns în pădurea de unde porniserăm dimineață. După câteva momente de contemplare profundă, simțeam cum îmi pătrundea prin toate orificiile

un aer al sfințeniei. O atmosferă divină dăinuia asupra micuței mănăstiri și asupra pădurii aferente.

— Bine te-am găsit frate stareț, strigaseră ambii părinți în același timp.

Un călugăr bătrân, cu o barbă căruntă, firele căreia erau lungi până peste piept, cu fața brăzdată de nenumărate riduri, îmbrăcat în redingotă neagră și o cruce de dimensiuni nu prea mari, atârnată de gât, stătea așezat la o măsuță sub un copac, cu o mână proptită în frunte și buchisea într-o carte veche. Nu trezise nici o reacție la strigătul părinților mei. Rămase neclintit până în momentul în care o mână vâjnoasă, dar amicală a tatei, îl zgâlțâi nițel. Dânsul tresări, ca și cum s-ar fi trezit din somn.

— Ah! reacționează Sfinția Sa cu o voce mirată! Voi sunteți? Ce bucurie pentru mine! De multă vreme n-ați mai fost pe la noi.

Zicând acestea, s-a apropiat de fiecare și ne-a sărutat pe obraz. Cu eforturi disperate, sârmanul încerca să-și ascundă tremurul bătrâneții, ceea ce nu-i prea reușea.

— Frate stareț! Omului când îi e bine uită cu desăvârșire de Dumnezeu. Abia când se afundă în mocirlă ridică mâinile către cer, poate îl va salva Creatorul, zise mama oftând.

— Așa e toată lumea, fraților, vorbi starețul. Vine în fața lui Dumnezeu doar cu cereri, rugăminți. Puțini sunt acei care se așază zilnic în genunchi să-i aducă mulțumiri pentru viață, așa cum este, bună sau rea.

— Dumneata întotdeauna ne-ai învățat de bine. Noi însă nu ne-am dat seama de valoarea Lui până nu am fost străpunși de durerea răului, spuse reflexiv tata.

— Vă cred, căci așa am fost și eu în anii tinereții. Cu trecerea timpului, însă, m-am apropiat de desăvârșire. Când vezi că moartea e la un pas de tine, faci legământ cu Dumnezeu, că ți-i teamă ca nu cumva să mori și să mergi în iad, vorbi la fel de meditativ starețul.

— Așa este, frate. La acest lucru ne gândim din ce în ce mai des și noi. Căci nu mai suntem tineri, încât să credem că mai avem o viață înainte.

— Părinte, alături de problemele zilnice pe care le avem de rezolvat, a mai apărut una, care ne temem că ne va distruge atât pe mine, cât și pe soțul meu. Fiul nostru este îndrăcit. Un demon îl chinuiește de mai multă vreme. I s-au strecurat în suflet niște forțe diabolice.

— Doamne, are niște ochi și o față atât de senină, încât ai spune că seamănă cu un înger, vorbe starețul mirat.

Între timp gazda m-a încredințat unui călugăr, poruncindu-i să-mi facă cunoștință cu mănăstirea și cu încăperea în care voi locui.

— Cum te numești, băiete? mă întrebase curios tânărul călugăr, înșfăcându-mi rucsacul cu haine.

— Mă numesc Nicu!

— Ce te-a făcut să vii la noi? Nu cumva vrei să te călugărești? mă ispiti el grav.

— Macarie! Nu-l lua la întrebări. Fă ceea ce ți-am spus, îl probozi starețul.

— Bine, Prea Sfințenia Voastră.

Tânărul călugăr mă conduse pe un trotuar îngust, mărginit de flori diverse, spre o casă cu două nivele pentru a-mi arăta odaia mea. Din hol am urcat pe niște scări, meșterite din lemn de brad, la cel de-al doilea nivel. Pășind precaut în urma lui Macarie, am ajuns într-un coridor îngust și întunecos. Scândurile din care era fabricată dușumeaua coridorului, scârțâia ritmic sub călcăiele noastre. Un miros puternic de tămâie impregnase profund aerul din interior. Totul părea de esență divină în acest coridor, până și întunericul care mereu mi-a inspirat frică.

— Băiete, aceasta este odaia ta, vorbe Macarie, deschizând o ușă mică, prin care năvăli o lumină argintie, ce venea din geamul cămăruței.

Era o chilioară destul de mică, dar foarte bine îngrijită. Pereții erau de un alb orbitor. De tavan era agățat un candelabru, confecționat din sticle multicolore. În partea stângă a ferestrei spațioase, ce dădea în curtea mănăstirii, era aranjată canapeaua înzestrată cu cearșafuri albe, ca pereții încăperii. Lângă canapea era instalat un

dulap. M-a mirat foarte mult faptul că în afară de dulap și canapea, în odaie mai era o clepsidră, așezată pe pervazul ferestrei.

Mai târziu am avut ocazia să aflu că în camera fiecărui călugăr se găsea câte o clepsidră, însă, motivul păstrării lor acolo, nu l-am aflat niciodată.

— Nicu, eu te las aici pentru a te acomoda cu încăperea. Când vei dori, poți să ieși afară. De azi înainte, spațiul mănăstirii îți aparține, vorbi călugărul cu blândețe.

— Bine, Macarie! îi spusei. Voi ieși imediat ce-mi aranjez lucrurile.

La mănăstire erau treizeci de călugări, care se ocupau zi de zi de creșterea animalelor, de grădinărit, de irigarea florilor etc. Aveau și o mulțime de pomi fructiferi, mai ales cireși. Exact atunci era perioada când cireșele erau coapte de-a binelea. Am avut posibilitatea să-mi răsfăț din plin sufletul cu dulceața acestor fructe magnifice.

Privind prin geam spre curtea mănăstirii, care era îngrijită cu mult gust, am observat părinții continuându-și dialogul cu starețul. Oare ce lucru aveau de discutat încât au hotărât să-l dezbată în lipsa mea? De ce m-au trimis în chilie? Punându-mi întrebări, dintr-odată am observat că tata a scos un obiect foarte strălucitor, pe care i l-a înmănat starețului. Oare ce era?...

* * *

A doua zi, dis-de-dimineăță, starețul venise în odăița mea.

— Bună dimineăță, băiete! Cum te simți la noi?

— Binișor, Părinte! Mi se pare că Satan se teme să intre în mănăstire, nu am avut nici un vis urât.

— Aici e un loc sfânt, de unde fug spiritele rele.

— Am simțit asta de cum am ajuns aici, Părinte!

— Oricum, nu crede că treaba ta cu Demonul s-a rezolvat. Vei avea de îndurat câteva chinuri, dar până la urmă totul va fi bine.

— Părinte, sunteți sigur că-l veți izgoni? Mi-a spus că nu mă va lăsa în pace nicidecum?!

— Tinere! Mulți nenorociți, precum ești tu, au trecut pe la această mănăstire. I-am vindecat pe toți, fără excepție. Sunt starețul care are cea mai mare influență asupra demonilor. Te voi purifica fiule, te voi purifica!

Vorbele starețului stârneau ecou. Vocea-i puternică cu acorduri divine îmi străpunse inima. Acesta îmi păruse unicul om care ar fi în stare să mă salveze, cu desăvârșire, de demonul care nu mă lăsa în pace.

— Părinte, uneori am senzația că Satan m-a părăsit definitiv și că îl iubesc pe Dumnezeu. Mare îmi este dezamăgirea când mi se întoarce răutatea în suflet.

— Sentimentele noastre fluctuează în permanență, fiule; pe când dragostea lui Dumnezeu rămâne constantă.

— În ceea ce mă privește sentimentele mele nu fluctuează, ele apar și dispar. Uneori devin mai rău decât un câine. Sunt crud, impertinent.

— Băiete, „cu cât ești mai crud, cu atât vei urî mai mult; și cu cât urăști mai mult, cu atât vei deveni mai crud“.

— Vorbiți ca un filozof, Părinte. Puțini oameni poți întâlni ca dvs.

— Acei ce sunt puțini, valorează mult, însă societatea nu se încumetă să recunoască. Fac parte din categoria oamenilor care cunosc culmea binelui, esența divinității, dar care au trecut mai întâi prin infern... Ochii starețului se umeziseră.

— Ce vreți să spuneți?

— La optsprezece ani am fost băgat la închisoare.

— În pușcărie? Un fost întemnițat, actualmente stareț?

— La patruzeci și opt de ani mi-am redobândit libertatea.

— Practic, mai mult de jumătate din viață ați petrecut-o în închisoare?!

— Atât viața, cât și majoritatea lucrurilor se împart în jumătăți, au aspect dublu. De fapt, cam câtă fericire trăiește omul, tot atâta-i este și suferința. Numărul orelor de zi pe parcursul unui an, echivalează cu numărul orelor de noapte. Procesul de activitate și inactivitate a omului, de asemenea, se împarte în jumătate. Poți

trata o cauză, o persoană în două moduri: ori cu blândețe, ori cu răutate, îți dai acordul ori dezacordul. Universul jumătăților, puse cap la cap, formează întregul.

— Când ați intrat în închisoare erați credincios?

— Eram posedat la fel ca tine. Mulți ani am fost chinuit de un demon și multă lume a avut de suferit din cauza mea.

— Dar ce crimă ați comis, de-ați fost întemnițat?

— La această întrebare nu-ți voi oferi nici un răspuns, vorbi starețul cu o voce gravă. Mi-am ispășit pedeapsa conform legii. M-am pocăit în fața lui Dumnezeu. Sunt curat.

— Dvs. l-ați văzut vreodată pe Dumnezeu? Eu încă nu l-am văzut.

— Fiule, „câtă vreme vei privi în jos, nu vei putea vedea niciodată ceva ce este de-asupra ta“. Cu ochii tăi nu ai putea să vezi decât demoni. Pe Dumnezeu îl poți vedea în orice moment cu ochii sufletului. Sufletul e oglinda clarității, a divinității, dar în cazul celor slabi, poate deveni sălaș pentru demoni.

— Eu sunt un om slab?

— Acei slabi își dau seama de valoarea tăriei. Ei vor tinde toată viața spre a fi tari. Eu, bunăoară, am devenit tare, începând prin a fi slab.

— Prin slăbiciunea mea, am pierdut, Părinte. L-am pierdut pe Dumnezeu!

— Tu nu ai pierdut nimic, fiule. Noi, oamenii, nu suntem decât niște jucării în mâinile lui Dumnezeu și ale lui Satan. Tu nu l-ai pierdut pe Dumnezeu, ci, Satan te-a câștigat. Miza e mare. Se dă o bătălie mare între Lucifer și Dumnezeu. Fiecare dintre ei dorește să câștige cât mai mulți adepți.

— Atunci ce rost mai are să încerc să scap din mrejele lui Satan? Oricum, el are mai mulți adepți decât Dumnezeu. Ce beneficiu am eu? Satan, pe care-L considerăm rău, mi-a dat puteri enorme...

— Dumnezeu, spre deosebire de Satan, nu oferă beneficii de moment. El ne oferă posibilități ce țin de timpurile ulterioare. El ne oferă eternitatea, pe când Lucifer, împreună cu adepții lui, vor

trăi chinurile veșnice. Așadar, noi, cunoscătorii binelui și răului, putem face diferența; avem prioritatea de a alege avantajele dintre dezavantaje.

În inima mea apăru o întrebare, pe care nu am ezitat să i-o adresez starețului.

— Dvs. ați iubit cândva vreo femeie?

— Iubirea pentru cineva anume, se poate transforma în fiecare moment în ură. De aceea, după patruzeci și opt de ani am început să-i iubesc pe toți la fel. Nu am nutrit niciodată sentimente deosebite, pentru o persoană. Poate că m-aș fi îndrăgostit dacă nu nimeream în tinerețe după gratii.

— Părinte, de ce anumite ființe, care am vrea să ne iubească, nu ne iubesc?

— Fiule, să nu ceri dragostea de la cine nu vrea să ți-o dea. Primește-o de la cine ți-o oferă. Dumnezeu e primul care te-a iubit, de vreme ce ți-a dat viață.

— Aveți dreptate, Părinte!

— Acum vreau să știu cum te simți? Nu ai impresia că în trupul tău stă un corp străin?

— Nu, Părinte!

— Atunci cum se explică prezența Diavolului în viața ta?

— Mi-a dat să mănânc un cap de șarpe, și a zis că suntem fraternizați. Cred că El mă consideră deja un demon cu sânge de om.

— Îngrozitor! Starea ta e cu mult mai dificilă decât mi-am imaginat. Până în prezent am vindecat foarte mulți îndrăciți, dar tu ești o excepție. Va trebui să-ți pregătesc o băutură pe care o vei servi deseară, în mijlocul bisericii, în timp ce noi, călugării, vom ridica rugi spre Dumnezeu, pentru a te vindeca.

— Bine, Părinte!

— Dar până deseară, ar fi bine să lecturezi ceva. Să mergem la bibliotecă. Vreau să-ți dau o carte de rugăciuni. În afară de cărțile de rugăciuni, mai dispunem de o multitudine de alte cărți, pe care ai fi tentat să le citești.

— Nu-s obișnuit să citesc literatură creștină.

— Cât vei sta la noi în mănăstire, te vei obișnui cu multe lucruri, îndeosebi cu cititul Bibliei.

— Biblia am citit-o, și nu o singură dată. Cunosc numeroase amănunte și afirmații contradictorii.

— Păcătoșii mereu au căutat cu lumânarea răul din lucrurile bune. Cel mai mare păcat în privința Bibliei este să contesti adevărul ei. Dar și mai rău e să cauți unele erori. Biblia nu poate fi calificată ca fiind bună sau rea. Ea e mult superioară acestor două calificative, este o întruchipare a lui Dumnezeu. Abstractivitatea divină ne este dăruită în stare concretă. Să nu-ți mai dai niciodată cu părerea în privința Bibliei, fiule, bine?

— Dacă Biblia și Dumnezeu nu sunt nici buni, nici răi, atunci cum sunt? Ce este binele, ce este răul?

— E complicat pentru tine, fiule. Nu vei înțelege atât de ușor.

— Lămurește-mi, Părinte, sunt foarte curios.

— A fi bun sau rău sunt calificative raportate lucrurilor ce nu țin de divinitate. Atât binele cât și răul sunt fenomene create de Dumnezeu. Așadar, Dumnezeu, dar și Biblia, pentru că este o întruchipare a divinității, nu pot fi buni sau răi, nu prezintă binele sau răul. Dumnezeu cu imaginea-i reflectată în cadrul Bibliei, este mai presus de aceste două fenomene. Acesta este conceptul panteist. Deși nu corespunde celui creștin, eu îl susțin pe acesta.

— Nu prea înțeleg ce vrei să spunei!

Bătrânul stareț, netezindu-și barba, exclamase brusc:

— Fiule! Ca să mă înțelegi mai bine îți voi da un exemplu. Poate un om să fie avion sau rachetă, deși este creatorul lor?

— Este exclus, e ridicol, ha, ha!

— Dumnezeu e Creatorul binelui și răului. Este imposibil ca El, în calitate de Creatorul să fie și creatură.

— Am înțeles, Părinte. Sunteți atât de erudit.

— Biblioteca pe care o avem aici m-a ajutat foarte mult. Cărțile sunt pline de înțelepciune, dar și de nebunie. Te voi învăța să diferențiezi înțelepciunea de nebunie.

— Cum aș putea face diferența, Părinte?

— Biblia vorbește: „Înțelepciunea pe care ne-o dă lumea este, de fapt, nebunie“. Pentru a putea pune deoparte înțelepciunea lumii, care este nebunie, de înțelepciunea divină, eu mi-am format următorul obicei. Ce aş citi, dacă aş fi eu însumi Dumnezeu? Iată de ce, mai bine de douăzeci de ani studiez teologia.

— Ce este teologia?

— Teologie înseamnă „Ştiinţa despre Dumnezeu“.

— Şi Charles Darwin a studiat teologia, dar a lucrat aproape toată viaţa în favoarea lui Satan, elaborând teoria evoluţionistă.

— Înainte de moarte s-a pocăit, şi Dumnezeu l-a iertat, vorbi gânditor stareţul, în timp ce părăseam chilioara.

Ajunşi la bibliotecă, stareţul începu să mă familiarizeze cu bogăţia spirituală ce era depozitată pe rafturile pline cu cărţi.

— Avem opere din secolul XIX. Le păstrăm cu sfinţenie, fiindcă au o valoare inestimabilă pentru noi, călugării, zise cu blândeţe, bătrânul stareţ, în timp ce scotea din buzunar o cheie impunătoare. Descuiase uşa.

Biblioteca se găsea în subsolul casei. La lumina slabă a becului electric atârnat de tavan, am avut posibilitatea să admir impunătoarea colecţie de cărţi. În lipsa oricărui geam, călugării au instalat rafturile, încât nu se vedea nici un perete. În mijlocul încăperii se găsea un pupitru. Pe el era aşezată o săbiuţă din aur, imobilizată pe un stativ metalic. Oare acesta era obiectul strălucitor, pe care l-au dăruit părinţii mei stareţului?

Dintr-odată am avut tentaţia să înşfac săbiuţa... În ochi mi se arăta sânge. Îl vedeam pe stareţ mort...

— Lasă-mă în pace Satane! răcnisem din răsputeri.

— Ce este, fiule?

— Nu-i nimic, Părinte, totul e în ordine. Răcnesc şi eu, aşa, din când în când.

— Iată aici, pe această poliţă avem numai cărţi de rugăciuni. Pe rafturile din partea stângă sunt cărţi despre istoria creştinismului, dar şi despre marii Părinţi ai Bisericii Ortodoxe.

În timp ce călugărul îmi prezenta imensul tezaur de care dispuneau, ochii mi se opriseră asupra unei lădiţe confectionată din

lemn roșu. Era așezată jos lângă pupitru, prăfuită, împăienjenită, veche. „Cu siguranță, acolo sunt depozitate secrete“, spusei în sinea mea. Simțeam nevoia să le citesc, să le văd. Sau poate erau diamante și nu cărți? Străduindu-mă să las impresii bune starețului, speram să câștig încrederea lui, ca mai apoi să am acces liber în bibliotecă, neînsoțit de nimeni.

Părinte, aș vrea să-mi dați o carte de rugăciuni, dar și vreo operă, ce ar aparține vreo unui mare scriitor.

— Ah, fiule, mă bucur când aud că tinerii doresc să învețe! Îți voi da o carte de-a lui Hegel.

— Dar, el e filozof! exclamasem nițel nemulțumit.

— Nu contează. Am împrumutat de la el o multitudine din concepțiile-i cu privire la Dumnezeu și la religie. Când mergi spre Dumnezeu nu e important doar că mergi spre El, ci și cum mergi. Cu ajutorul lui Hegel am descoperit unele secrete pe care ar trebui să le cunoască oricare creștin.

— Spre deosebire de multă lume, eu abia urmez să devin creștin, Părinte.

— Tu ești creștin deja, dar rătăcit. De altfel, o mare parte din tineret suferă de rătăcire. Unii sunt bolnavi de ideea celebrității, alții de a se îmbogăți. Unii, nefiind în stare să obțină ce-și doresc, se înrăiesc într-atât, încât devin maniaci, alții se sinucid. Cei care reușesc să depășească perioada tinereții, în mare parte se vindecă. Se conformează cu ideea că nu pot face mai mult decât pot. Totalitatea himerelor, care le-au încetoșat cândva gândirea, dispar, dând naștere unei mentalități mature, realiste.

— Dumneavoastră ce vis ați avut în tinerețe? L-ați realizat?

— Uneori nici nu visezi și...

— Vă referiți la închisoare?

— Numai o pasăre ce stă în colivie își dă seama de prețul libertății. Numai un orb își dă seama de valoarea ochilor sănătoși. Prețuiești pâinea sau apa atunci când ești flămând sau însetat.

— Cred că acum nu regretați că ați ajuns stareț?

— Nicicum! Dumnezeu a arătat lumii ce poate face dintr-un fost pușcăriaș.

— Părinte, aveți frați, surori?

— Am avut o soră, dar..., nu mă mai întreba, fiule, zise starețul mâhnit.

Dintr-odată, el începuse să plângă. Oare de ce evita să discutăm acest subiect? De ce îl durea atât de mult? Oare ce-mi ascundea?

— Mă iertați, Părinte, nu am intenționat să vă răscolesc durerea!

— Nu-i nimic, fiule! Acum haide să ieșim. Peste o oră avem ceasul închinării. Cred că ar fi bine să mergi și tu. Călugării te vor învăța cum să te rogi.

— Nu, Părinte, mai bine mă duc să mănânc niște cireșe, după care voi lectura cărțile pe care mi le-ați dat.

— Bine, băiete, du-te.

Încet de tot, preotul se îndreptase spre biserică. După cum remarcasem mai târziu, de fiecare dată starețul se ducea cu aproape o oră înainte de timpul rezervat închinării, în biserică. Abia la orele exacte se duceau și ceilalți călugări. Starețul era un sfânt, pe când eu... Ei fie, atunci încă îmi era bine. Răul cel mare, abia urma să se abată asupra mea.

Era o zi frumoasă. Soarele de cireșar lucea cu putere, încălzind asfaltul trotuarului. Îmi lăsasem încălțăminte și cărțile jos și urcasem în cel mai înalt cireș. În timp ce mâncam cu nesaț cireșe, simțisem o înțepătură puternică în picior. Plecându-mi privirea către locul cu pricina, am văzut un șarpe care se târa în jos pe tulpina copacului. În câteva momente coborâse pe pământ și intrase într-o gaură.

— Ce faci băiete, te-ai smintit? Ce cauți la mănăstire? Care a fost înțelegerea noastră? M-ai trădat, ticălosule. Te voi chinui toată viața! Vocea venea nu știu de unde.

— Tu ești, Satane? întrebam eu.

— Eu sunt, împăratul tău.

— Nu-mi mai ești împărat. Voi renunța la tine pentru totdeauna.

— Tu ai făcut legământ cu mine. Va trebui să înduri cel

mai mare blestem, dacă vrei să te emancipezi de sub stăpânirea mea.

— Voi îndura cele mai groaznice chinuri. Acum lasă-mă în pace, Satane! Nu știi să faci decât rău.

— Exact din acest moment îți iau toate puterile. Nu vei mai putea ghici viitorul, nu vei mai putea urni cu privirea obiecte din loc. Nu vei fi în stare să faci absolut nimic fără mine. Mușcătura ce ai primit-o acum câteva clipe, îți va menține doar răutatea. Îmi vei simți lipsa, stârpitură ce ești. Mă vei ruga cu lacrimi în ochi să-ți recâștigi puterile.

Rostind acestea, nu i-am mai auzit vocea.

Ah, fiu de om, născut din greșeală, născut pentru a „savura” cu nesaț ghinionul, pentru a duce dorul clipelor frumoase, pentru a nu cunoaște liniștea și respectul celor din jur...

Dar oare eu eram unicul nefericit de pe mapamond?

Din relatările starețului aflasem că realitatea era alta decât o credeam eu. Există milioane de nefericiți, de tineri rătăciți. Sute de mii de oameni îndrăciți sunt răvășiți trupește, și sufletește. Cine se gândește la ei? Cine a încercat vreodată să-i înțeleagă? Cine a încercat să-i apere atunci când au comis o crimă? Cine a crezut că există altcineva în ei? Cine a crezut că o forță diabolică le dirijează mișcările, că-i împinge spre lucruri ignobile, mârșave, că-i determină să comită crime, jafuri sau alte acțiuni inumane, care nu pot fi grațiate atât de ușor de opinia publică? Aproape nimeni...

De ce legile codului civil, cele ale justiției nu au excepții? Sunt elaborate de om. Cu toate acestea, cum poate fi explicat faptul că există excepții de la legile naturii, pe care le-a creat Dumnezeu, iar niște legi făcute de om, nu au? Richard Wurmbrand remarcase excelent excepțiile naturii, fără de care ar fi fost imposibilă viața pe pământ. De ce toate substanțele la rece se contractă, dar apa nu? Ea se transformă în gheață, și devine ușoară. Astfel, în loc să se lase la fund, ea stă deasupra, salvând viețile animalelor acvatice. De ce toți compușii cu hidrogen sunt toxici, pe când hidrogenul, în amestec cu oxigenul, nu? Acest compus formează apa! De ce?

Oare omul este mai presus decât un eventual sau un real Creator? De ce nu se face o excepție în cazul celor nefericiți, bântuiți de Duhuri Rele, pentru acei ce nu-și pot controla faptele? De ce nu sunt internați într-o mănăstire sau, în cel mai rău caz, într-un ospiciu, dar să aibă parte de un preot? De ce ar trebui, din cauza unei crime sau altei greșeli să înfunde pușcăria? Cum e posibil că magistrații nu înțeleg că un om rău, adus într-un mediu in-suportabil, poate deveni și mai rău?

Precum Satan este o parte din Dumnezeu, exact așa răul s-a născut din bine. Deși Dumnezeu nu este Satan, Satan este o parte din Dumnezeu, el este de natură divină. Deși binele nu este rău, răul este o deviere a binelui. Dintotdeauna lucrurile, fenomenele, substanțele evoluează de la ordine la dezordine, de la desăvârșire spre mârșăvie, de la starea pură, la cea impură. Reieșind din toate acestea omul rău a apărut dintr-un om bun. Logic, omul bun nu e rău, dar cel rău e și bun, pentru că la începutul existenței sale el era desăvârșit. El poate redeveni bun, însă are nevoie de înțelegere, de ajutor, nicicum de compătimire. Închisoarea nu există cu scopul de a oferi favoruri societății, ci defavoruri. Aceasta adună oamenii răi din societate și, după o perioadă oarecare, ni-i reîntoarce, numai că de această dată ei sunt și mai răi, mai corupți, mai vindicativi. Ei răzbună neînțelegerea, nonșalanța, aroganța așa-zișilor oameni buni. Un om ce nu a tratat la timp o maladie, peste un timp va avea de suferit numeroase complicații ale altor organe. Practic, el este compromis. Compromis este fiecare om netratat de răutate. Un om bolnav de sifilis va fi consultat de un sexolog, un om bolnav de inimă va fi consultat și tratat de un cardiolog, un om bolnav de răutate, de mândrie, de ură, de răzbunare va fi consultat nu de un psiholog, nici de un psihiatru, ci de un preot, de un consilier spiritual. Psihologia modernă nu este pregătită să țină piept subtilităților caracterului uman. Gravitatea stării psihologice este provocată și determinată de starea morală a individului. Moralitatea ține de biserică, de relația fiecărui om în parte cu divinitatea. Unui om bolnav de cancer bucal nu-i poți administra insulină. Fiecare medicament a fost inventat pentru a

trata o boală anume. Așadar, oamenii cu moralul afectat au nevoie de un preot. El cunoaște tainele și specificul unui tratament, pe care știința nu-l poate oferi.

Ah! Ce mă apucase să mă gândesc la alții? Căutam să-i înțeleg la fel cum mă înțelegea starețul pe mine. Nimeni nu mă înțelegea la fel de bine... poate, cât de cât, părinții mei, dar...

Starețul îmi spuse că și el a fost bântuit de influențele nefaste ale unui demon. Interesant, cum s-a debarasat de el? De câte ori abordam acest subiect, el se întrista cumplit. Se vedea că viața i-a fost marcată definitiv de acest fapt. Eram decis să aflu cumva.

În timp ce meditam, tăcerea, stăpâna locurilor mănăstirești, a fost întreruptă de bătaile clopotului. În câteva momente am auzit un cor cântând și ridicând osanale lui Dumnezeu. Suna frumos. Vocile sfinților călugări cuantificau atmosfera în impulsuri de esență divină. Eram atât de aproape de Dumnezeu, dar nici de Satan nu eram departe...

— Mai bine merg în chilia mea să citesc din cărțile propuse de stareț, îmi spusei într-un sfârșit.

Nu avea rost să mă gândesc la lucruri rele, căci și așa eram stăpânit de ele. Întins pe patul moale, cu ochii pironiți asupra textului și mintea-mi concentrată asupra fiecărui cuvânt, am adormit. Ar fi fost minunat să fac ceea ce este imposibil, adică: să mă trezesc în timpul somnului, ca să văd cum dorm. Oare cum arătam atunci când dormeam? La fel ca și atunci când eram treaz? Nefericit..., neîmplânzit...? Dar, de fapt, cum spusei anterior, a fi nefericit nu e o afirmație justă o sută de procente. De ce? Toți oamenii, la fel și eu, când declarăm că suntem nefericiți, nu avem dreptate. A fi nefericit înseamnă a fi parțial fericit. Din totalitatea sentimentelor, proprietăților, caracteristicilor pozitive a luat naștere negativul. Așadar, nefericirea este un intrus ce derivă din fericire. Nu poate fi un fapt desăvârșit, căci a apărut pe parcurs, în timp ce fericirea își are originea încă de la începutul lumii.

— Nicule, trezește-te!

— Ce se întâmplă? întrebam nedumerit.

— Acuş va trebui să mergi la biserică. Vom începe rugăciunile.

— Cât e ora, Macarie? Parcă dorm de un veac!

— E aproape şase. La şase fix trebuie să fim în locaşul sfânt. Stareţul ne aşteaptă.

— Bine, să mergem.

Eram lihnit de foame. Nici nu aveam puteri să mă țin pe picioare. Cireşele au fost unicele bucate de care avusei parte în acea zi.

— Macarie, mi-e foame ca unui câine!

— Vom cina după rugăciune. E bine să ne rugăm cu stomacul gol.

Nu mai intrasem într-o biserică de foarte multă vreme. Aveam impresia că acuş va cădea cupola peste mine, că vor crăpa icoanele, că se vor stinge lumânările, că se vor speria de mine călugării şi vor da bir cu fugiţii. Dar n-a fost să fie aşa.

— Nicule, aşază-te pe covoraşul din mijlocul bisericii, îmi ordonă stareţul. Stai în genunchi cu faţa către altar.

Deşi afară era o căldură insuportabilă, în interiorul bisericii era răcoare. Atmosfera sumbră din interior era străpunsă de câteva raze de soare, care pătrundeau prin geam. Aflându-mă în mijlocul locaşului, ele se opriră pe faţa mea. Dintr-o dată m-am gândit că acesta e un semn bun. Aveam o speranţă, speranţa cea din urmă, care mă făcea să cred că voi învinge Demonul.

— Închide ochii, zise stareţul. Îi vei deschide abia când îţi voi spune eu.

Zis şi făcut. Închisei ochii, aşteptând cu nerăbdare ceea ce urma să se întâmple mai departe. Un miros puternic de tămâie îmi înţepa fosele nazale, amortindu-mi corpul în totalitate. Dintr-odată devenisem inofensiv şi calm. Mă pomenisem într-o stare de beatitudine excesivă. În urechi trona un sunet continuu, provocat de cei treizeci de călugări. Încet de tot, aceştia se apropiau de jur-împrejurul meu, formând un cerc. Stăteam nemişcat, ascultând cu atenţie tot ce se petrecea acolo. Sub ecoul aceluiaşi sunet continuu, nişte paşi mărunţi şi grei se apropiaseră de mine. O

mână grea și cioturoasă se lăsase peste creștetul meu. Cu o voce răgușită, starețul îmi spuse:

— Deschide ochii.

Călugării continuau nestingheriți linia melodică pe care o începuseră de minute bune. Toți erau cu ochii ațintiți asupra mea.

— Î î î î î î î î î î...

Acest sunet îmi străpungea inima, îmi strângea stomacul, îmi impunea ideea libertății. În câteva clipe, unul dintre călugări se apropiase de stareț și-i înmânase un vas cu un lichid verzui.

— Bea fiule! Această licoare este medicamentul cel mai eficient în cazul tău.

— Părinte! Dă-mi-l...

Îl înșfăcasem și-l băusem pe tot. În timpul acesta toți călugării începură o rugăciune puternică. Cu glas tare, pronunțau: „Doamne Dumnezeule, Părinte ceresc, Fie-ți milă de robii tăi. Coboară-ți puterea și îndurarea asupra acestui nenorocit. Izbăvește-l de Demonul ce-l chinuiește. Tu ești Împăratul Atotputernic. Dacă este voia Ta, atunci scapă-l de această durere.“

Fără întrerupere, călugării rostiseră rugăciunea de nouă ori. În tot acest răstimp, starețul ținea pe creștetul meu, o cruce mare din aur, îngânând ceva de neînțeles.

Sentimentul de izbăvire, care anterior puse stăpânire pe sufletul meu, acum dispăruse. Ceva rău creștea în mine.

— Tu vei fi al meu, tu vei fi al meu, tu vei fi al meu. Eu te iubesc copil nenorocit ce ești. Numai Eu te-aș putea face fericit. Urmează-mă... îmi suna vocea diavolului.

— Lasă-mă în pace, nu te mai ține de capul meu, răcnisem din răspuțeri.

— Ce este, fiule? Se aplecă spre mine starețul. Ce se întâmplă cu tine?

— Du-te și tu, moșneagule, din fața mea. Nu-mi distrugeți viața. Fugiți din calea mea toți! Nebunilor!

Mă ridicasem pe picioare și începusem să alerg prin biserică. Luasem câteva icoane și le făcusem țândări, trântindu-le de podea.

— Blestemaților ce sunteți! Scârboșilor! Nu se uită femeile la voi și ați venit la mănăstire? Sunteți o adunătură de paraziți! Ieșiți cu toții din biserică. Nu meritați să vă aflați aici!...

Spunând acestea, mă pornisem către altar. În timpul acesta călugării se rugau și mai puternic pentru mine. Dar se întâmplase ceva neprevăzut. În timp ce deschisei ușile altarului căzusem jos, asemenea unui mort.

* * *

— Cred că ar fi bine să chemăm un medic, zise cineva.

— Ba nu, am avut o mulțime de asemenea cazuri. Nu a murit încă nici un om care a trecut prin această mănăstire. Majoritatea își pierd cunoștința, după care își revin.

— Dar, Prea Sfințite Părinte, au trecut deja două zile de când stă nemișcat!

— Nu-ți face griji. Respiră.

— O să-și revină oare? Probabil, a căzut în comă.

— Nu cred. Am impresia că doarme și acuși își va reveni. Pare a fi un băiat destul de puternic. Țsta nu va muri atât de ușor. Cunososc psihologia, puterea și destinația acestor ființe îndrăcite. Am fost unul de-ai lor mai mult de zece ani, rosti cu voce slabă.

Când deschisei ochii, starețul și unul dintre călugări stăteau așezați pe scaune, veghindu-mă. După câte auzisem, dormeam de două zile. Parcă trecuse o clipă. Mă intrigase mult discuția lor, de aceea închisei ochii pentru a le asculta dialogul.

— Părinte, nu am discutat niciodată pe această temă. Chiar aş vrea să știu cum ați fost izbăvit de Satan? întrebasese plin de curiozitate călugărul.

— După multe chinuri și păcate făcute, fiule! Eram la închisoare când am fost eliberat pentru totdeauna de Fiară.

— Și chiar l-ați văzut pe Diavolul întruchipat în carne și oase?

— Da, Samuele! L-am văzut. Și nu este așa cum și-l imaginează lumea, deși apare și așa uneori.

— Dar cum este, Părinte?

— Uneori poate fi văzut cu chip de fiară păroasă, încornorată și cu un vocabular vulgar, răutăcios. Dar în majoritatea cazurilor apare ca o lumină. Diavolul este frumos. El a fost cel mai chipeș înger al cerului. Plictisindu-se de imensitatea cerului și de liniștea ce domina acolo, își dorea să vină, însoțit de îngerii ce-i avea în subordine, pe pământ.

— Știu, Părinte. Au venit să se împerecheze cu pământencele.

— Fiule, eu cred că năpasta asupra oamenilor vine anume de aici. Poate din această cauză am suferit și eu.

— Dar de ce, Părinte?

— Lucifer cu îngerii săi, unindu-se cu femeile de pe pământ, au dat naștere unor noi ființe. Îți voi face niște mărturisiri pe care ar trebui să nu le spui nimănui. Nici un preot, nici un călugăr nu ar fi de acord cu mine. Aș fi chiar acuzat de erezie. De aceea te rog, ca tot ce-ți voi spune să rămână secretul nostru, zise starețul aproape în șoaptă.

— Promit, Părinte! Nu voi spune nimănui.

— După ce s-au spurcat cu îngerii, femeile au născut uriași.

— Uriașii, se știe că au fost înghițiți de apele potopului...

— Biblia menționează existența uriașilor și după potop. David s-a luptat cu uriașul Goliat!

— Adevărat, Părinte, încuviință tânărul.

— Un alt semn de întrebare este faptul că Biblia nu specifică concret dacă se nășteau doar uriași sau și copii obișnuiți. Dacă se nășteau și copii obișnuiți, atunci bănuiala mea nu poate fi contestată nici de cel mai redutabil exeget, șoptise starețul șovăitor.

— Care bănuială?

— Concluzia e că o mulțime de oameni sunt pe jumătate de origine divină, iar cealaltă jumătate de origine demonică. Oamenii lui Dumnezeu au fost hibridați de intervenția directă a lui Satan. Așadar, mulți dintre noi, inclusiv eu, suntem urmașii legitimi ai lui Dumnezeu, dar și ai lui Lucifer. Ce oroare!

— Ați făcut o revelație, Părinte!

— Nu știu ce-am făcut, dar interesul meu crește și mai mult când mă gândesc la nefericiții înjumătățiți. Toată viața lor este o

luptă, deosebită de a celorlalți. Atât Creatorul, cât și Satan au un echilibru de forțe asupra oamenilor înjumătățiți. O mare parte din viață ei vor fi zdrobiți moral. De aici pornește și nesăbuința faptelor comise. Ei sunt slăbiți moral și epuizați sufletește, astfel încât se lasă dominați. Dezavantajul lor e că mai întâi sunt cucerți de Satan. Cine se dovedește a fi mai puternic, după multe eforturi, poate deveni copil al lui Dumnezeu. Abia atunci ei își pot asigura o viață liniștită din punct de vedere spiritual.

— Dar ce se întâmplă cu oamenii cu sânge pur satanic? Adică un bărbat și o femeie înjumătățiți se căsătoresc și dau naștere unui copil de aceeași sorginte? întrebese Samuel.

— Despre ei pot spune că nu vor avea șansa de a fi divinizați. Vor muri, cu siguranță, rămânând copii ai lui Satan, răspunse starețul.

„Oare din ce categorie fac parte?“ mă întrebasesm tulburat. „Nu am simțit niciodată mâna lui Dumnezeu în viața mea. Ah, nu! E imposibil să fiu cu sânge pur satanic. Doamne, salvează-mă. Nu vreau să ajung în infern“, rostisem în gând.

Pentru prima dată cerusem și eu intervenția lui Dumnezeu în viața mea, dar și atunci în gând. Nu vroiam nicidecum să dau de bănuiră călugărilor, că discuția lor este ascultată și de mine. Ceea ce mă frământa cel mai mult era — cum îndrăznea starețul să conteste unele neclarități? Nu afirma el că Biblia este desăvârșită, așa cum este Dumnezeu? Nu zicea că Ea este întruchiparea abstractă a lui Dumnezeu, concretizată? Incredibil! Avea și el suspiciuni în privința veridicității relatărilor biblice.

— Părinte, zise călugărul, ați putea să-mi spuneți de ce ați fost trimis după gratii?

— Numai Dumnezeu știe, și atât. Nu v-am spus nici nu vă voi spune vreodată, se alarmase starețul. Adevărul despre trecutul meu se găsește în lădița din bibliotecă. V-am atenționat nu o singură dată că dacă cineva dintre voi va încerca să deschidă lada, va muri. Va primi blestemele cerurilor.

— Părinte, nici nu am intenționat vreodată să vă aflu secretul vieții fără acordul Prea Sfinției Voastre.

— Sunt lucruri pe care ar fi bine să nu le știm. Cunosând unele adevăruri despre o persoană, o putem urî. Eu vreau să mă iubiți așa cum vă iubesc eu pe voi.

— Aveți dreptate, Părinte. Atât de frumos este prezentul încât nu ar necesita nici o schimbare.

— Viitorul, de asemenea, va fi prezent. Părerea mea este că, pentru a ne putea bucura de frumusețea prezentului în viitor, e necesar ca în viitor să păstrăm în noi acest prezent.

— Părinte, interpretați atât de frumos lucrurile!

— Fiule, împrejurările în care m-am aflat o mare parte a vieții, au fost urâte, nefaste. Anume acolo am început să prețuiesc frumosul.

În timp ce ei discutau despre valorile frumosului și urâtului, mă bucuram că am aflat un mister. În lădiță zăcea deznodământul trecutului bizar al starețului. Cu cât mai repede aveam să mă aventurez în deschiderea lădiței, aveam să aflu ce ascunde starețul cu precauție, ca să nu afle nimeni. Pentru a-mi realiza planul, aveam nevoie de cheile de la bibliotecă. În pofida acestui fapt, ca să pun mâna pe ele, nu mi-ar fi luat prea mult timp.

Înțepenisem de-a binelea, de aceea vrusem să-mi schimb poziția în care eram fixat pe pat.

— Părinte, și-a venit în fire. Uite, a făcut prima mișcare din ultimele două zile.

— Nicule, mă auzi? exclamase nerăbdător starețul.

— Cine-i acolo? întrebasesm somnoros ca și când mă trezisem chiar în momentul în care mă strigase el.

— Scoală-te, băiete, că dormi de două zile. Trebuie să mănânci ceva, altfel vei muri. Scoală-te, fiule, te-am vegheat încontinuu. Tocmai acum ai dat primul semn de viață.

Deschisei ochii și privisem jenat atât spre Samuel, cât și spre stareț.

— Vă rog să mă iertați pentru incidentul de aseară.

— De alaltăseară, fiule, mă corectase starețul.

— Nu eram în stare să mă controlez. Cred că din cauza băuturii pe care mi-ați dat-o. Vă promit să-mi mențin echilibrul în orice situație. Sper să nu se mai repete, spusei eu agitat.

— Nu promite nimic, fiule. Nu te vei putea controla atâta timp cât ești dirijat de cineva. Aceasta a fost prima scenă în care s-au manifestat puterile demonice, dar nu și ultima. De aceea ar fi bine să nu te grăbești în a face promisiuni.

— Dar mi-e rușine, încât aș intra în pământ.

— Tu nu ai nici o vină. Ești o ființă umană, manipulată completamente de Satan. Cu toate că ai trecut prin niște momente în care nu te-ai putut stăpâni și ai adus daune bisericii, eu îți voi mai administra acea băutură încă o dată. Ea trebuie să te izbăvească pentru totdeauna de Satan.

— Dar, părinte, nu aveți alt leac? Mi-e teamă să trec din nou prin situația de a căpia. Nu mai vreau să se repete ceea ce am trăit în acea seară...

— Altfel nu te voi putea vindeca, fiule. Țsta ar fi unicul leac de care dispunem în prezent.

— Dar de ce ar trebui să beau acest leac?! Am înțeles că Diavolul nu s-a cuibărit în mine. El îmi dirijează mișcările de undeva din preajmă, nu din interior! El îmi spune că suntem aproape frați. Ar trebui probabil să găsiți altă modalitate de vindecare, îi sugerasem eu starețului.

— Fiule, crezi că în timpul tratamentului trebuie să te simți bine? Nicidecum. Orice narcoman suportă chinuri infernale nu atunci când utilizează drogurile, ci anume în perioada de dezintoxicare.

— Așadar, eu sunt ca un drogat?

— Fii pe pace! E doar o comparație. Pentru a te vindeca definitiv, va trebui să suferi exact ca ei. Narcomanii nu sunt mai puțin nefericiți decât tine. În cel mult două săptămâni vei fi iarăși sănătos, mă liniștise el. Tu trebuie să rezisti, asta-i tot ce așteptăm de la tine.

— Bine, sunt de acord să beau medicamentul, ori de câte ori va fi nevoie.

— Iată acum îmi place atitudinea ta. Arăți mult mai sigur de sine. Acum haide la masă. Uite că deja ai slăbit. Ochii ți-au intrat în fundul capului, dar vorba ceea, exteriorul omului poate varia de la o zi la alta, pe când interiorul lui rămâne practic același toată viața. Există, bineînțeles, excepții.

În atmosfera prietenească a celor treizeci de călugări, mâncasem pe săturate. Spre deosebire de mama, ei preparau niște bucate neobișnuite, denumirea cărora nu le-o cunoșteam. Ceea ce m-a bucurat nespuse de mult a fost faptul că fiecare călugăr își avea ațintită privirea asupra tacâmului său și nici unul dintre ei nu a îndrăznit să mă întrebe ceva, sau să mă privească. Era admirabil faptul că în timpul mesei nimeni nu scoase o vorbă, doar atingerea lingurilor de farfurii spărgea liniștea.

Curând se încheiase o săptămână de când sosisem încoace. Era duminică dimineață. Călugării îmi spuseră că va trebui să merg și eu la mesă.

— Nicule, îmbracă-te frumos, pentru că duminica avem numeroși oaspeți.

— Ce fel de oaspeți?

— Vin enoriașii, fiule! Vin să se închine, vin la slujbă, mă lămuri starețul.

Într-adevăr, veni multă lume. O mulțime de automobile erau parcate în fața mănăstirii. Bărbați, femei, băieți și fete se îndreptau spre lăcașul de închinare. Am mers și eu. Intrasem timid, de parcă toată lumea se uita la mine. Mi se părea doar. Enoriașii priveau smeriți către călugării care se ocupau de mersul perfect al slujbei. Simțeam că locul meu nu este acolo, dar stăteam. Nu doream să-i dezamăgesc pe călugări încă o dată. Ascultând plictisit predica, îmi aruncasem privirea prin sală.

— Vai, vai, ce fată frumoasă!

Într-adevăr, era foarte frumoasă. Părul ei blond aluneca ușor pe spate. Din cauza unei broboade, nu puteam să-l admir în adevăratul sens al cuvântului. Ochii, mari și negri, mă frapau prin inocența și limpezimea lor. Și stătea doar la câțiva metri de mine. Îmi venea s-o mănânc.

„Liniștește-te, Nicu“, îmi spusei. „Ești la biserică...”

Sânii ei ademenitori o făceau și mai fermecătoare. Și coapsele-i tănuite sub fusta lungă și neagră mă intrigau. Era desăvârșită. O adevărată zeiță. Nu mai întâlnisem până atunci o fată, care să-mi facă inima să bată atât de puternic. Va trebui s-o agăț. Dar cum oare?

Gândul îmi era acum axat doar pe eventuala îndrăzneală de a mă apropia de ea, de fata cea mai frumoasă din biserică. Cântul călugărilor nu mai avea nici cea mai mică influență asupra mea, deoarece privirea și gândirea îmi erau îndreptate totalmente spre acea domnișoară. Văzând că prezența mea nu mai are nici un rost în încăperea bisericii, hotărâsem să ies afară pentru a mă gândi la fata ce-mi furase mințile.

„E pentru prima dată când sunt atras de o fată. Întâia oară când îmi doresc să am și eu o iubită!”, constatasem în gând. „Nu trebuie să pierd șansa de a mi-o face prietenă. Sunt obligat. Probabil, Dumnezeu oamenilor mi-a scos-o înaintea. Voi lăsa timiditatea la o parte și-i voi vorbi.”

În timp ce mă gândeam la vrute și nevrute, auzisem o voce care m-a luat prin surprindere.

— Băiete, ești de prin părțile locului?

— Eu? întrebasesm nedumerit. Nu, sunt tocmai din centrul țării, dar am venit aici pentru o perioadă.

— E pentru prima dată când te văd la slujbă.

— Dumneata frecventezi des mănăstirea?

— Da, eu sunt o fidelă vizitatoare a acestui locaș. De mai mulți ani vin duminică de duminică, împreună cu părinții.

— Dar cum te numești?

— Eu sunt Maria. Dar tu?

— Nicu. Încântat de cunoștință, domnișoară!

Nu știu nici azi, ori întâmplarea, ori Providența plănuise să fac cunoștință cu acea domnișoară. Întâlnirea cu ea, avea să-mi schimbe atitudinea față de lume, față de evenimente, și, mai cu seamă, față de femei. Până atunci avusei o părere greșită față de sexul frumos și mai cu seamă de rolul femeilor în societate, în viața bărbaților.

— Locuiești departe de această mănăstire?

— Doar la câțiva kilometri de aici. Cu mașina nu ne ia mai mult de zece minute.

— Extraordinar! exclamasem bucuros.

— Dar de ce spui așa?

— Zic și eu... Mă uit la tine și nu-ți dau mai mult de șaptesprezece ani. Am dreptate?

— Ba nu, am optsprezece ani. Sunt deja mare! concretiză fata.

— Nici eu nu sunt mic.

— Mi-am dat seama imediat cum te-am văzut. Dacă nu-i secret, îmi poți spune ce faci aici, la mănăstire?

— Da, da, sigur, grăbii eu cu lămuririle. Sunt rudă apropiată a unui călugăr și am venit să mă odihnesc o perioadă. E atât de bine aici.

— Într-adevăr, dar vei mai sta mult?

— Cred că încă vreo două săptămâni.

— Aș putea veni mâine să te văd?

Propunerea fetei mă surprinse plăcut.

— Desigur, Maria. Te voi aștepta cu plăcere. Pari a fi o ființă atât de bună! M-ar dura sufletul, dacă s-ar întâmpla să nu te mai văd vreodată, zisei zâmbind. N-aș fi vrut să-mi ia vorbele în serios.

— Nu-ți fă griji, voi veni des la tine, pentru că am timp destul. În plus, locuiesc la o aruncătură de băț de aici. Măine la doisprezece voi veni, așteaptă-mă. Acum intru în biserică. Nu vreau ca părinții să bănuiască ceva.

— Bine, du-te Maria! îi spusei plin de mulțumire.

Rămânând singur, am alergat entuziasmat în adâncul pădurii din preajma mănăstirii, pentru a-mi face ordine în gânduri. Acum totul îmi părea altfel: pădurea mai verde și mai deasă, cântul păsărilor mai puternic și mai intens decât în ziua precedentă, cerul senin, aveam impresia că e mai albastru și mai îndepărtat, ca de obicei, de pământ. Totul părea altfel. În acele minute de extaz înțelesesem că niciodată nu poți schimba lumea cum vrei tu. Există o soluție mult mai simplă. Încearcă să produci o mică schimbare în tine însuși și vei observa cum lumea se schimbă de la sine.

Stând rezemat de tulpina unui stejar și privind spre înaltul cerului, simțeam cum beatitudinea celestă îmi inunda ființa cu raze invizibile, dar perceptibile. Mi se părea că nu mai sunt un îndrăcit, un nenorocit, ci, dimpotrivă, cunoștința cu Maria îmi

deschise ochii către un orizont, de care încă nu știam, dar care putea fi crucial în viața mea de mai departe. De ce să mai cobor în mediul dezolant al vieții, dacă e atât de frumos aici, unde mă găsesc acum? De ce viața e atât de variabilă? De ce există înălțimi și hăuri? De ce ne pierdem liniștea și satisfacția o dată cu obținerea conștiinței? Oare, chiar toți oamenii sunt chinuiți de acest animal interior, adică conștiința? Oare canibalii sau vampirii au remușcări? Nu cred. Cu siguranță, conștiința se cultivă. Dacă ar fi fost de esență divină, ea, adică conștiința, ar fi fost prezentă și la canibali. Sau poate că ei nu sunt creați de Dumnezeu? Puțin probabil. Pesemne, conștiința este proprie doar civilizației care este adepta marilor religii, pe când sălbaticii care nu se închină decât totemurilor, n-au perceput niciodată necesitatea unei asemenea virtuți?! Practic, ar fi imposibil unui om să renunțe la o ideologie, credință, obicei etc. Tot ce acumulăm în cursul vieții, ne complică și mai mult destinul. Cu cât știi mai multe, cu cât ai primit mai multe influențe străine, cu atât ești mai expus riscului de a te confrunța cu neștiința. Aceasta ar fi factorul care ți-ar oferi certitudinea că niciodată nu greșești, nu lezezi drepturile cuiva, nu ești incult, prost, lipsit de motivație etc. Neștiința te face să crezi toată viața că ești inocent, nevinovat. De aceea simțim adesea necesitatea de a nu ști ceea ce deja cunoaștem. Așadar, neștiința își are avantajele sale, însă este dezavantajată din motiv că nu este știință. Atât știința cât și neștiința trezesc contradicții în noi. De ce nu știu ceea ce știu alții? De ce știu ceea ce mai bine nu aș fi știut? Oare m-aș fi confruntat cu Satan, dacă n-aș fi știut de El? Oare aș fi vrut să scap de Satan, dacă nu auzeam de Dumnezeu? Niciodată. De aceea, fiecare lucru rău oferă niște avantaje. Dacă nu aș fi fost îndrăcit, nu aș fi venit la mănăstire; dacă nu aș fi venit la mănăstire, nu aș fi întâlnit-o pe Maria, dacă nu o întâlneam pe Maria, nu m-aș fi gândit niciodată la sensul sau nonsensul cunoașterii. Nu aveam să simt extazul, plăcerea infinită, satisfacția supremă, care vine de Sus, ori, poate din altă parte.

Se sfârșise pe neobservate acea zi de duminică. Venise noaptea, dar se sfârșise și ea, și din nou se făcuse ziuă. Ochii mei

erau ațintiți spre drumul îngust de țară, care șerpuia prin păduri și printre coline, în speranța că dintr-o clipă-n alta va apărea în fața mea fata ce mi-a furat inima. Totuși, ea venise, precum stabilisem — la amiază. Când auzisem zgomotul produs de motorul unui automobil, îmi dădusem seama că vine ea. Pentru a nu da de înțeles călugărilor că domnișoara vine la mine, am hotărât să-i ies în cale. Văzându-mă, Maria oprise brusc mașina, coborâse și-mi sărise în brațe.

— Salut, Nicu, uneori o zi pare a fi mai lungă decât un an.

— Într-adevăr, Maria, aveam impresia că nu mai ajung la clipa reîntâlnirii, spusei fericit.

— Am impresia că te cunosc de-o viață, Nicule, m-am atașat brusc de tine, parcă m-ai vrăjit.

— Sunt vrăjitor, Maria. Pot fermeca și fura inimile fetelor frumoase.

— Zău? Dacă știam cu cine am a face...

— Ba bine că acum știi. Dar oare ai fi în stare să-mi rănești sufletul?

— Mai vedem noi, ha, ha, ha...

Un vântuleț slăbuț și calduț de vară ne alinta obrăjorii, înroșiți de entuziasm și de emoții. Soarele strecura prin frunzișul des al copacilor câte o rază care orbea ochii noștri, ce se priveau mutual între ei. Ne simțeam fericiți, mulțumiți de viață, de această șansă unică de a ne întâlni într-un loc în care n-am fi sperat niciodată că ar fi fost posibilă o asemenea minune.

— Maria, exclamasem eu, curmând liniștea ce se instaurase în jurul nostru. E pentru prima dată când simt ceva pentru o fată.

— Cred că e și ultima, glumi ea zâmbind.

— Te rog, nu mă pedepsi cu un asemenea blestem. E prea dur!

— Nu mai spune, Nicușor. Nu te mulțumești că m-ai avea doar pe mine? Există în această lume vreo fată care ți-ar plăcea mai mult?

— Nu, Maria, nu!

În timp ce pălăvrăgeam, ne țineam de mâini, zâmbeam, nu știu cum, dar ne-am și sărutat. Eram cel mai fericit, îmi ardeau

călcâiele de bucurie. Mă credeam bărbat în toată firea, un adevărat Don Juan, care a furat inima unei fete extraordinar de frumoasă. Era îmbrăcată atât de lejer, încât mă provoca clipă de clipă. Abia rezistam să n-o strâng la piept, pentru a nu-i da drumul nicio-dată. Ochii ei negri cu gene lungi stăteau ascunși sub pălăria sa mare, împletită din paie. Părul blond atârna despletit și împrăștiat pe spatele ei firav. Coapsele-i dosite, de niște șorturi de culoarea spicului pârguit, îi scoteau în evidență frumusețea corpului. Un maiou de culoare albă îi atârna lejer pe pieptu-i proeminent, amintind o imagine a unei sculpturi, creată de un maestru celebru din evul mediu. Doamne, era desăvârșită, era atât de frumoasă, încât nu-mi puteam imagina că aş pierde-o cândva.

— Nicu, vrei să ne plimbăm cu mașina?

— De ce nu, Maria!

— Haide să ieșim la șoseaua centrală, acolo vom putea dezvolta o viteză destul de mare.

— Mi-ar plăcea și mie să șofez, dar nu prea mă duce capul...

— Te voi învăța eu. E simplu de tot!

— Ți mulțumesc, ești foarte amabilă!

— Aparențele înșală, zâmbi ea.

— Nu și în această privință, îi replicasem eu.

Ajungând la traseu, Maria începu să gonească mașina, de parcă era toată lumea a ei. Prin geamurile laterale ale mașinii, care erau coborâte, pătrundea aerul răcoros, dar plăcut, ce se forma din cauza vitezei excesive. Muzica pe care o răspândeau boxele, era atât de puternică, încât nici nu ne mai auzeam ce vorbim. Cerul limpede, nepătat de vreun nor rătăcit, emana doar bună dispoziție și poftă de zâmbet.

Brusc, Maria oprise pe marginea carosabilului, dăduse muzica la minimum și-mi zise:

— Treci la volan!

— Maria, suntem pe un drum național, e periculos!

— Nu-ți face griji, traficul practic e inexistent pe această porțiune de drum. Pe aici circulă doar locuitorii de prin satele din apropiere. E un drum de legătură cu șoseaua centrală. Hai, urcă la volan.

Așezându-mă în fața volanului, simțeam o tensiune profundă.

— Apasă ambreiajul.

— OK! Am apăsă, spusei emoționat.

— Acum pune viteza întâi și slăbește treptat ambreiajul.

— Am făcut și asta.

— Acum apasă pe accelerator.

— Super, s-a mișcat din loc.

— Schimbă în viteza a doua exact așa cum ai făcut cu întâia, numai că de această dată vei lua piciorul de pe ambreiaj imediat ce-ai făcut schimbarea de viteze.

Maria părea a fi un automobilist perfect. Începea să-mi placă din ce în ce mai mult. Într-adevăr, aveam ce învăța de la ea. În acea zi ne plimbaserăm mult, iar spre seară, ne-am întors la mănăstire. Am stat în doi până ce se lăsase amurgul. După un sărut îndelungat și o îmbrățișare strânsă, ne-am despărțit pentru a ne întâlni a doua zi, la orele doisprezece, în același loc.

La intrarea în ograda mănăstirii, starețul mă aștepta nemulțumit.

— Ce, Nicule? Te-ai legat cu desfrânata aia?

— Nu e o desfrânată, Părinte. E un îngeraș!

— Eu pot aprecia omul dintr-o singură privire.

— Dar nici n-ați văzut-o măcar, Părinte!

— V-am surprins sărutându-vă, spuse starețul oftând din greu. Cred că te vei debarasa de ea o dată și pentru totdeauna. E o desfrânată și jumătate. De ce, Doamne, mai ții pe pământ asemenea făpturi? Acum du-te, Nicule, și mănâncă. Te așteaptă Macarie și Samuel. Mai apoi vei merge la culcare, dar mai întâi să te rogi.

— Bine, Părinte, așa voi face, noapte bună.

— Somn liniștit, băiete.

După ce schimbaserăm câteva vorbe cu tinerii călugări și îmbrăcasem nițel, mă dusei la culcare. La ce bun să mai fac rugăciunea, oare fără ea nu voi dormi liniștit? Dar de unde știe starețul că fata visurilor mele e o ușuratică? Cred că de această dată întrecuse măsura. Dar dacă avea dreptate? Ar fi bine să discut cu ea. Va rămâne indignată de asemenea întrebări, dar nu am altă soluție.

Eu am nevoie de o fată curată, inocentă. Frământându-mi mintea cu astfel de întrebări, adormisem buștean.

A doua zi mă trezisem destul de calm. Cu toate că nu m-am rugat, precum îmi zise starețul, dormisem destul de bine, ba chiar o mai visasem și pe Maria.

— Nicule, auzisem un strigăt din partea cealaltă a ușii, trezește-te! Acuși începe ora de rugăciune. Azi vom trece etapa a doua a tratamentului, mă anunță Macarie.

— Îndată vin, îi răspunsei eu precipitat.

Avusei o săptămână cam grea. Odată în două zile, pe parcursul întregii săptămâni, trebuia să merg la „tratament” în biserică. Uneori mi se făcea scârbă de atmosfera de acolo, alteori îmi plăcea la nebunie. Starea mea se ameliora vădit și starețul chiar mă anunțase zicându-mi că mai am nevoie de puțin timp și voi pleca acasă sănătos. Dar, nu mai doream să plec, pentru că nu aș fi putut trăi nici o clipă fără cea mai frumoasă fată din lume, Maria.

* * *

Deși săptămâna nu fusese prea ușoară, până la urmă se consumase și ea. Zi de zi, când mă întâlneam cu Maria eram chinuit de gândul de a o descoase până în dedesubturi, pentru a afla mai multe din trecutul ei. Însă, nu îndrăzneam să-i zic nimic, pentru că aș fi părut ridicol. M-ar fi considerat un arierat în adevăratul sens al cuvântului. De aceea, până luna care urmase, am evitat acest subiect, ca marți, nemaiputând ține în mine semnul de în-doială, am întrebat-o:

— Maria, de mai bine de o săptămână, de când ne-am cunoscut, ne întâlnim zilnic. Am vorbit despre multe, ne-am atașat foarte mult unul de celălalt, încât ne-ar fi destul de anevoios să ne despărțim, dar nu am atins niciodată un subiect, care este extrem de important într-o relație.

— Și despre ce, mă rog, nu am discutat? întrebă ea nonșalantă.

— Cred că ești destul de matură ca să-ți dai seama!

— Idee n-am la ce te referi.

— Ei bine, îți spun, cu condiția că mă ascuți până la capăt.

— Bine, voi tăcea, hai spune! exclamase ea nerăbdătoare.

— Știu că în viață nu e bine să te lași influențat de alții, mai cu seamă când e vorba de viața privată. Totuși, există cineva care și-a impus autoritatea asupra mea. A reușit să-mi strecoare în minte niște afirmații, care mă fac să bănuiesc anumite lucruri.

— De exemplu?

— Ai făcut vreodată dragoste cu vreun bărbat?

— Ce ți-a venit? întrebă ea iritată.

— Nu te supăra, e doar o întrebare. Cu atât mai mult că nu te impun să-mi răspunzi.

— Dacă îți voi spune că nu, mă vei crede?

— Nu știu!

— În caz de voi spune că am făcut, la sigur mă vei părăsi...

— Nu fi atât de sigură. N-aș fi în stare să accept ca un trecut mai puțin favorabil să-mi fure posibilitatea de a trăi un viitor frumos.

— Atunci îți voi răspunde sincer. M-aș bucura dacă ai avea încredere totală în mine. Nu am nici un interes să te mint.

— Am toată încrederea în tine, frumoasa mea.

— Sunt fecioară.

— Extraordinar. Așa am și intuit, dar el...

— Cu cine ai discutat despre mine?

— Cu nimeni, Maria.

— Fii sincer, așa cum am fost eu. Ar fi rușinos din partea ta să discuți, nu știu cu cine, despre intimitatea noastră.

— Intimitatea noastră? întrebam eu entuziasmat.

— Doar sunt a ta!

— Ai dreptate, Maria. Aparținem unul celuilalt pentru totdeauna.

— Așadar, cu cine ai discutat despre mine? Nu cumva cu sta-rețul?

— Exact, cu el.

— Cum crezi, un om care și-a trăit viața în singurătate, se va bucura pentru fericirea altora? Niciodată. Călugării, în sfîntenia

lor, au visat mereu la o clipă de plăcere. Sunt și ei oameni, au ochi, suflute, dorințe... De unde știi că ei nu sunt geloși, invidioși pe tine?

— E posibil. Pe semne, călugărul-stareț a rămas nedumerit când a văzut că mă întâlnesc cu o ființă atât de frumoasă.

— Sufletul și trupul uman au fost create de o asemenea manieră, încât, pe parcursul întregii vieți aleargă după plăceri. E o necesitate, de care nu pot scăpa nici chiar călugării, care și-au înfrânat viața întreagă dorințele.

— Ai dreptate, Maria. Pornindu-mă împotriva ta, starețul a sperat că mă va depărta de tine. Mai curând ar accepta să mă vadă un singuratic la fel ca el, decât să-mi hrănesc sufletul cu iubirea unei femei frumoase, așa cum ești tu.

— Începând de azi te sfătuiesc să nu mai vorbești cu el despre relația noastră. Acest lucru ne-ar dezavantaja pe ambii.

— Hotărât, Maria, îi vorbii ferm.

— Cum crezi, călugăritul este o vocație ori o ultimă șansă pentru unii? Întrebă meditativ Maria.

— Sincer să-ți spun, nu știu nici eu prea bine, dar totuși aș putea să adaug ceva. Mulți oameni păcătuiesc atât de mult, încât au nevoie de un loc, unde ar putea să se purifice. Nu există un loc mai potrivit decât mănăstirea. După ce au primit iertarea deplină din partea lui Dumnezeu ei simt necesitatea să se întoarcă înapoi în lume, dar după cum se știe, fiind călugăriți, practic e imposibil să-și schimbe opțiunea.

— Dar ce ai de spus despre acei care vin în mănăstiri din copilărie? Ei ce păcate au săvârșit oare?

— Încă din copilărie, unii simt un complex de inferioritate față de toți cei din jur. Crezând că nu vor putea trăi în mediul uman și nu vor izbuti în viață, ei se retrag în mănăstiri. Dar ferece de ei! Cred că fac o alegere bună.

— De ce?

— Din simplă sihăstrie ei își fac carieră. Devin preoți de seamă etc.

— Este adevărat. Dar e bine oare să fie invidioși pe alții?

— Sunt și ei oameni. Noi nu suntem constrânși de nimeni, nu ne-am luat nici un angajament, pe când ei...

— De aceea ei trebuie să fie sfinți. Cum, de fapt, se și consideră!

— Din câte știu, nimeni nu poate fi sfânt cu desăvârșire. Fiecare tinde spre această calitate.

— Fie cum spui tu, dar haide să-i lăsăm pe toți la o parte și să ne gândim la noi!

— Într-adevăr, Maria, nimeni nu se gândește decât la sine. De ce, dar, am fi obligați să ne gândim la ei? Fiecare cu destinul său. Mi-ajunge cât am suferit până acum din cauza..., mă oprisem brusc, dându-mi seama că mai bine trebuie să tac.

— Din cauza cui?

— Maria, îți voi spune mai târziu, nu cred că ar fi atât de important încât să răpesc din clipele noastre frumoase și să-ți povestesc toate bizareriile prin care mi-a fost dat să trec.

— Nicu, cât vei mai sta la mănăstire?

— Nu cred că voi sta prea mult. Va trebui, totuși, să plec.

— Și ce se va întâmpla cu relația noastră? Sper că nu mă vei uita imediat ce vei pleca de aici?

— E mică lumea, Marie, oricât de mare ar părea. Stai fără griji, ne vom vedea destul de des, o consolase eu.

— Te cred, Nicule... Mai ales că îmi placi atât de mult..., pronunță ea cu vocea-i plăpândă, încât aș fi fost gata s-o ascult fără sfârșit. Nu mă voi gândi niciodată la altcineva, decât la tine.

— Și eu, Maria. De-ai ști cât de mult te iubesc!

Auzind aceste vorbe, Maria îmi sărise în brațe și începu să plângă. Dragoste de adolescent, când totul ți se pare atât de simplu și atât de frumos, când ochii ți se opresc asupra unei persoane, unui lucru și ți se pare că nu există nimic altceva mai frumos sub soare. Dar viața abia începe, și orizontul abia se deschide în fața noastră. Îngustimea ce părea imperturbabilă, capătă proporții incommensurabile și noi, tinerii, rățâcind în acest infinit, încercăm cu disperare să căutăm în toate un sens. De obicei, ne ciocnim de nenumărate eșecuri, până când uneori se lovește succesul de noi.

— Maria, vrei ca sentimentele noastre să devină mai profunde și să ne iubim și mai mult?

— Oare nu e suficient ceea ce simțim unul pentru celălalt?

— N-am vrut să spun asta. Relația noastră poate fi completată cu anumite detalii destul de firești. Într-o zi, tu însăși îmi vei da dreptate.

— Nicu, înțeleg ce vrei să spui. Principiul pe care am dorit să-l urmez a fost să mă căsătoresc virgină, dar iubirea e mai puternică și mai de preț decât principiile. Eu aș dori să fac dragoste în ziua plecării tale. Aș vrea să rămână în memoria noastră sentimentul unei iubiri neîmplinite, care va căuta încontinuu să fie re-alimentată. Eu mă voi gândi neîncetat la tine, iar tu vei face tot posibilul să mă vezi mai des.

— Ai pus totul la punct, Maria!

— Femeile sunt mult mai emotive decât bărbații. În timp ce bărbații se gândesc doar la plăcerea de moment, femeile se asigură pentru o plăcere și o fericire ulterioară.

— Eu de asemenea mă gândesc la mersul relației noastre spre viitor.

— Bărbații renunță mult mai ușor decât femeile. Ei cad în plasa primei femei care le face ochi dulci, pe când femeile știu să se ferească cu mai multă prudență de „capcanele” bărbaților. Ele au sentimente mult mai profunde, pe care toată viața le mențin intacte și nezdruccinate.

— Mă jignești, Maria!

— Eu nu vorbesc despre tine acum!

— Dar sunt și eu bărbat, ca și ceilalți!

— Ei bine, există și excepții, tu ești una.

— Ar trebui mereu să ai încredere în mine. Nu sunt un oricine, care merge încotro bate vântul. Eu știu ce vreau, te vreau pe tine, numai pe tine, niciodată nu voi avea nevoie de altcineva.

Spunându-i aceasta, o strânse la piept și o sărutasem cu dulceață.

În timp ce-i sărutam fruntea senină, ca din pământ apăruse starețul lângă noi:

— Nicu, haide la mănăstire, vreau să vorbesc ceva cu tine.

— Mergem, Părinte, doar o clipă, să-mi iau rămas bun de la Maria.

— Ba nu, eu plec chiar acum, zise ea. Îndreptându-se spre automobil, ea îmi șoptise, că va veni mâine la ora doisprezece.

— Nicu, ți-am zis că e o nerușinată. De ce nu te dezici de ea odată pentru totdeauna? Privește-i ochii doar, și vei vedea câtă viclenie și vinovăție se ascunde în ei.

— Părinte, nu știu ce să fac.

— Eu ți-am spus cum trebuie să procedezi, altă soluție nu e!

— Știți, chiar de ziceți că ea este așa, asta nu mă sperie deloc.

— Da, dar e o păcătoasă!

— Oare n-ați remarcat că ea vine săptămânal la biserică, însoțită de maică-sa și taică-său? Plus la toate, nu este un păcat atât de grav, pe care spuneți că-l face.

— Doamne Sfinte! Băiete, acesta este un păcat foarte-foarte mare!

— Din câte știu, preacurvia este unicul păcat carnal. Iar noi, oamenii, suntem mântuiți cu Duhul, nicidecum cu trupul. Trebuie să fim atenți la ceea ce gândim, ce spunem, adică să fim prudenți față de lucrurile ce țin de spirit și nu de trup.

— Măi băiete, ești încăpățânat din cale afară. Vreau să-ți spun că mâine—poimăine vei putea pleca acasă perfect sănătos. Mai simți puterea Diavolului asupra ta?

— Nu mai simt nimic, Părinte.

— Ai văzut că leacul meu e absolut eficient?

— Da, Părinte, m-ați salvat de acel calvar insuportabil. Mă comportam ca un dement adevărat. În cele din urmă, nici părinții nu mă mai suportau, dar iată, a trecut totul...

— Am vindecat mulți tineri. Nu ești primul. Anual vin la noi o mulțime de îndrăciți de toate vârstele, dar tinerii prevalează. Aceasta este categoria cea mai predispusă la o asemenea tragedie.

— Părinte, cum credeți, pe viitor ar putea reapărea Satan în viața mea? Ce asigurare îmi dați, că nu voi mai fi chinuit de el?

— Aproape o jumătate dintre acei tratați, peste o perioadă de timp sunt din nou chinuiți, dar de fiecare dată îi izbăvesc. Sunt un adevărat dușman al demonilor. Se tem de mine ca de moarte! se lăuda starețul, netezindu-și barba căruntă. Până una alta, vom merge la bucătărie. Băieții au pregătit ceva delicios. După ce vom mânca, vom merge în bibliotecă. Vreau să-ți mai dau ceva să citești.

— Cu plăcere, Părinte. Vreau să citesc ceva despre teologie!

— Parcă văd că peste o vreme vei fi și tu călugăr, ca și noi. În fiecare zi mă rog, pentru asta.

— Părinte, mie îmi place un alt mod de viață. Nu pot fi static.

— Asta nu-i o problemă. Te vei obișnui să fii ca și noi.

— Vom trăi și vom vedea.

— Timpul ne va arăta încă multe lucruri, zise starețul mulțumit. Auzi ce frumos cântă păsărelele, vezi cât de minunat e apusul de soare? Simți mireasma naturii? Treizeci de ani nu am văzut, nici nu am simțit aceste lucruri. Tu ești liber, așa că profită de acest fapt.

— Sper să fiu toată viața liber.

— Nu putem fi siguri de ceea ce ne rezervă viitorul.

După ce luarăm masa, am mers în bibliotecă. Acolo domina, ca și mai înainte cadaverica atmosferă, care îți dădea impresia că te afli într-un loc unde nimic nu mai mișcă, totul a murit și este supus repaosului veșnic. Primul lucru care-mi atrase atenția fusese acea săbiuță pe care o mai văzusem și data trecută. Apoi ochii îmi căzură și asupra lădiței, despre care vă spusese mai devreme. Totul părea intact.

În acea zi trebuia să descopăr secretul starețului. „Nu va scăpa el de mine așa de ușor“, îmi spusese fericit.

După mai bine de o oră, cât am răsfoit cărțile bibliotecii, starețul a spus că e timpul să se ducă la rugăciunea de seară.

— Băiete, rămâi aici și mai citește, când vei merge la culcare să încui ușa și să-mi aduci cheile.

— Numaidecât, Părinte, așa voi face.

— Să nu cumva să te atingi de lădiță, mă preîntâmpină cu o voce gravă el.

— Nici nu mă gândesc să fac una ca asta. Departe de mine un asemenea gând. Voi citi, doar atât.

— Bine băiete, eu mă retrag.

Rămasei de unul singur în bibliotecă, cu lădița în stăpânirea mea. Era momentul oportun pentru a acționa. Nu-mi doream să ratez șansa de a afla trecutul unui om care evită o mărturisire. Orice blestem ar fi aruncat starețul asupra acestei lădițe, eram decis să o deschid. Nu eram într-atât de superstițios încât să-mi fi fost teamă de un blestem. În timp ce cugetam asupra celor ce urma să fac, simțisem că sunt înconjurat de o perdea de fum gros. Dintr-odată o voce destul de puternică îmi ordonă:

— Fiule, deschide lădița.

Pentru un moment sufletu-mi fusese anesteziat de puterea răului încât îi răspunsei afirmativ.

— Într-o clipă, stăpâne. O deschid, nu amân facerea acestui lucru. A venit timpul să distrug acest stareț scârbos.

— Nu te mulțumi cu atât. Ia săbiuța și mergi în timpul nopții și omoară-l. El e dușmanul meu, dar și al tău.

— Așa voi face, Satane. Să nu ai nici un dubiu.

— Fii atent cum o vei strecura în camera ta. Vezi să nu observe călugării lipsa acestei săbii. Să scalzi aurul ei în sângele starețului. El trebuie să moară chiar azi, adăugă diavolul cu vocea sa înspăimântătoare.

După ce-mi spuse toate acestea, fumul dispăru. Rămasei iarăși eu și cărțile. Ba mai rămăsese și îndemnul răului. Mintea îmi plutea. O amorțeală inexplicabilă îmi înclinase gândirea doar spre a face rău. Mă transformasem dintr-un om normal, cu rațiune sănătoasă, într-un monstru ce dorește să vadă sânge curgând, ochi plânși, destine eșuate, speranțe spulberate. În toată această răutate mi se părea că urmăresc un scop nobil, demn de laudat. Nu mai puteam face diferența între faptele bune și cele rele. Tot răul îmi părea bun. Pentru a duce lucrul la bun sfârșit, pe care, de altfel nici nu-l începusem încă, am hotărât să probez toate cheile până ce o voi găsi pe cea care se va potrivi cu lacătul lădiței. După ce încercasem vreo opt chei, cea de-a noua se dovedise a fi tocmai

potrivită lacătului. Lucrul cel mai greu îl făcusem deja. Îmi rămânea doar să ridic capacul și să văd ce-i înăuntru.

Dintr-odată, în interiorul meu simțisem o oarecare jenă față de stareț, o remușcare profundă, deoarece încălcam viața privată a altcuiva, dar, totodată, o nerăbdare puternică mă împingea să descopăr conținutul lădiței.

Ridicasem capacul cu precauție deosebită. Privind în interiorul ei, rămasei total dezamăgit. Acolo erau doar niște pietre.

— Nu în zadar a pus el pietrele. Sub ele se află numaidecât ceva: poate metale scumpe, poate niște note, relatări din viața lui.

Pietricele și pietroaie de diferite forme zburau în toate părțile, sperând să găsească adevăratul tezaur. În timp ce băgam mâna în ladă și înșfăcam pietrele, brusc simțisem ceva metalic, ceva care îmi imobilizase mâna înăuntru. Scoasei un strigăt puternic și smuncisem mâna de printre pietre. Degetele-mi erau prinse într-o capcană pentru rozătoare. Durerea mi se răspândea cu iuțeală în tot trupul. Nu mai puteam suporta, era groaznic. În urma mai multor eforturi disperate, reușisem să-mi eliberez mâna din strânsoarea capcanei. Dintr-o micuță rană ce-mi fusese provocată, țâșnea un fir roșu de sânge călduț. O sete inexplicabilă începu să-mi chinuiască sufletul, o sete plăcută, nestăpânită, o sete de sânge. Pusei gura peste fisura provocată pielii de la degete și începusem să înghit cu nesaț firul ce venea din propriul meu trup. Îmi făceam impresia că mă consum cu bună știință, dar îmi plăcea. Hainele mele erau numai sânge, la fel și fața, și mâinile, și podeaua, și lădița, și masa cu tot cu Biblie din mijlocul bibliotecii. Să fi văzut, cu siguranță îți făceai impresia că aici avusese loc un masacru. Această atmosferă nu mă afecta deloc, ba din contra, îmi producea plăcere, îmi trezea pe față un zâmbet demonic cu diverse înțelesuri, o privire ca de șarpe, rece, lipsită de vreun sentiment uman. Eram transformat total, asemenea unui adevărat demon, îmbrăcat în piele de om. Durerea îmi dispăruse. Acea rană, dimpotrivă, îmi descoperea un sentiment de fericire mult mai mare decât cel omenesc. Într-un moment îmi trecuse prin minte că și mazochiștii sunt oameni ai Diavolului. Numai Satan ar putea să dea oamenilor senzația

de plăcere în momentul când îți torturezi propriul trup. Oare ce senzație avea Isus Hristos, când s-a dedat benevol la suferință? Poate că mazochismul este o practică motivată? De unde știm că după acea durere firească nu există o plăcere infinită? Mazochiștii preferă să trăiască viața în extreme. Ei nu se limitează la un trai moderat. Ori totul, ori nimic. Probabil au descoperit extazul dincolo de suferință. Oare ce există dincolo de extaz? Nu putem fi siguri că extazul este superlativul plăcerii. Dincolo de el, există oare ceva, ce nu poate fi conceput de ființa umană? Acea stare e, probabil, mult superioară gândirii umane.

— Extraordinar, starețul ăsta e un dement și jumătate. Oare cum aş putea citi trecutul lui în pietre? A înnebunit de-a binelea, ha, ha, ha! M-ai bine să le arunc pe toate jos, iar cu lădița să dau în capul starețului și turmei lui de bărboși, ha, ha! Întorcând lada cu fața în jos am observat că printre pietrele ce cădeau s-a strecurat și o foaie, împestrițată de un scris mărunț, dar citeț.

— Vai! Ăsta este secretul lui. L-am găsit. Sunt un erou.

Aruncând lada la o parte, m-am aplecat să iau fila și începusem să citesc batjocoritor:

— „M-am născut fără noroc. Încă din copilărie am avut de trecut prin întâmplări nefericite. Mi-am omorât părinții și surioara. Am stat în închisoare mai mult de jumătate din viața mea. Am fost un îndrăcit, diavolul s-a ținut de mine ani în șir, dar l-am izgonit, depunând eforturi supraomenești. Am trecut de ultima etapă a luptei, pe care mi-a impus-o Satan. De ea nu trece aproape nimeni, eu am învins. Am comis greșeli extrem de grave, dar Dumnezeu m-a iertat pentru toate. A fost îngăduitor cu mine. Eu însă m-am făcut singur orfan. Cât aş fi vrut să am și eu părinți, cu care să vorbesc, să mă sfătuiesc, pe care să-i iubesc“.

— A-ha-a! nemernicule, tu ai omorât oameni? La rândul-ți și tu vei muri, călăul tău fiind chiar eu. Sfârșitul ți-e aproape, bărbosule. Ți-ajunge cât ai trăit. Plânge moartea după tine, căruntule.

Nu citisem până la urmă, pentru că mă înfuriam și mai mult. Aruncasem foaia undeva pe jos, înșfăcasem săbiuța de pe masă și plecasem în odaia mea. Încuiasem ușa pe dinăuntru ca să nu poată

pătrunde nici un călugăr la mine. Aveam nevoie de liniște, de singurătate, ca să pot pune la punct planul cum îl voi asasina pe stareț.

— Dar nu mă voi opri doar la stareț. Timp de-o noapte eu pot căsăpi toate podoabele astea cu redingote negre și cu barbă lungă.

Se lăsase noaptea și în jurul mănăstirii un întuneric înfiorător se instalase confortabil, ca la el acasă. În mai puțin de jumătate de oră, tunete puternice începură să spargă tăcerea nopții. Fulgere imense brăzdau văzduhul cu lumina lor ucigătoare. Un vânt puternic, asemenea unui uragan, începu să clatine copacii pădurii de alături, încercând să-i scoată din rădăcini. Se auzeau crengi rupându-se, vietăți ale pădurii glăsuind înspăimântate și stropi mășcați și denși, lovind cu putere în geamurile și acoperișul mănăstirii. Era o noapte similară aceleia, în care am mers pentru prima dată în altarul lui Satan. Mă simțeam ca la începuturile activității mele de ucenic al lui Satan. Spre deosebire de acum, atunci Satan îmi dăruise forțe nemaiîntâlnite în rândurile oamenilor.

În chilioară, cu urechea lipită de ușă am vegheat ore în șir fiecare mișcare a călugărilor. Mă așteptam ca ei să vină să-mi bată în ușă, să mă strige, să se roage, însă, nu se întâmplase nimic din acestea. Doar, din când în când, de partea cealaltă a ușii se auzea câte un mers grăbit, dar liniștit. Întunecimea ce dăinuia în interiorul odăiței era străpunsă uneori de lumina provocată de fulgere, făcând totodată, ca săbiuța șterpelită din bibliotecă să lucească asemenea unei raze de lumină. Peste câteva ore urma să se desfășoare masacrul. Scopul meu era să-i omor pe toți și să devin eu stăpân pe această mănăstire. Satan avea să se țină de cuvânt și să-mi dea autoritate în această lume.

Din nefericire, nu mă gândeam la consecințele ce aveau să urmeze după prostiile pe care intenționez să le fac în timpul nopții. Mă gândeam doar la satisfacția ce aveam s-o simt pentru moment. Îmi imaginam cum gust sângele fiecărui defunct, încercând să determin al cui este mai bun. Acesta fusese momentul de culme al nebuniei și nechibzuinței mele. În acele clipe nu mai controlam nici un procent din trupul și sufletul meu. Eram diri-

jat ca o păpușă de teatru. Nu puteam întreprinde nimic, fără ca mâna forte din exterior să-mi direcționeze mișcările către realizarea scopului abominabil.

În cele din urmă, când se apropiase miezul nopții, mi-am zis: „E timpul să ies din odaie și să acționez. Distracția abia începe. Mai întâi mă voi răfui cu starețul.“

Slăbiciunea și prostia mea constau în faptul că nu mi-am pus întrebarea: „Ce rău mi-au făcut călugării și ce bine mi-a făcut Satan?“

Când ești condus de spiritul iadului, poți vedea lucrurile doar dintr-un singur unghi. Nu mai ești în stare să diferențiezi avantajele de dezavantaje. Totul ți se uniformizează înaintea ochilor, în fine...

De partea cealaltă a ușii domnea o liniște neobișnuită. Pesemne, călugării dormeau toți. Pășind încet, prin obscuritatea din interiorul camerei, m-am apropiat de măsuță, am înșfăcat de mâner săbiuța aurită și, cu mișcări prudente, să nu fiu auzit de nimeni, am ieșit pe coridor. Liniște ca-n cimitir. Din când în când, câte un tunet mă făcea să tresar. Afară încă mai ploua. De undeva dintr-o chilie, pătrundea în coridor un miros puternic de tămâie. Acest miros mă deranja, dar nu mă putea opri din drumul pe care am pornit. Sub călcâiele mele, un scârțâit cadent, dar fin, îmi însoțea pașii, îndreptați spre odăița starețului. Am lipit urechea de ușa din lemn roșu și am ascultat cu atenție dacă se aud mișcări. Era liniște. Cu toate acestea, inima-mi bătea de parcă era nebună. Probabil, nerăbdarea de a vedea curgând sânge din trupul starețului, o făcea să prindă ritmuri neregulate și necontrolate. Cu o mișcare lentă apăsai pe clanța ușii și o deschisei. Era la fel de întuneric, ca de altfel cum era în întreg edificiul. Stăteam față în față. Eram doar noi doi, eu înarmat, pe când starețul dormea undeva pe patul său. Nu avea nici o șansă. Oare ce visa el în acel moment? Oare nu-și visa sfârșitul? Îi mai rămânea să trăiască doar câteva minute, sau chiar mai puțin! Totul depindea de mișcările mele. Sărmanul, de-ar fi știut ce urzește sufletul meu, nici nu s-ar fi culcat, ar fi fugit, s-ar fi ascuns în pădure sau în altarul bisericii. În necunoștință de

cauză însă a venit benevol, ca un miel la măcelar. A trecut prin atâtea stări, situații în întreaga sa viață..., ca acum să i se tragă moartea de la un copil ca mine. Ridicol..., dar nu irealizabil! Cred că așa i-a fost scris. Plus la toate, își merita moartea, deoarece și el, la rândul său, a omorât.

Începusem să înaintez în interiorul odăii. Undeva în centrul ei se găsea patul victimei. Măinile, cu săbiuța strânsă puternic între ele, îmi tremurau îngrozitor, inima îmi bătea și mai tare decât acum câteva momente, pe frunte se prelingeau șiroaie de picături de transpirație, de parcă țâșneau dintr-un izvor, ochii mi se împăienjneau, nările scoteau un horcăit puternic, iar picioarele nu mă mai țineau. Mi se părea că nu mai ajung la patul defunctului. Pentru mine era ca și mort.

— Omoară-l, omoară-l, omoară-l, omoară-l!

Această sintagmă îmi suna neconținut în urechi, de aceea nu am mai ezitat nici un moment și m-am aruncat peste pat, începând să înfig din toate puterile.

— N-a canalie, să mori pentru toate câte ai făcut! Acum ți-a venit sfârșitul.

Arma-mi pătrundea cu ușurință în plapumă. Tăișul ei se adâncea până la mâner. După vreo cincizeci de lovituri fără întreruperi, am sesizat că starețul nu scoase nici un geamăt. „Oare nu fusese mort înainte ca eu să încep răfuiala?”

Pentru a vedea care-i situația, ferisem plapuma la o parte. Începusem să caut cu mâinile pe întreg cuprinsul patului. Nu era nimeni. Avusese de suferit doar perna, deoarece fusese pusă sub plapumă.

— Unde ești nenorocitul, ai fugit? Te-ai speriat de moartea ce-ți bătea la ușă și te-ai ascuns? Lașule, canalie, nemernicule!...

Răcneam fără să mă mai pot abține. Eram dement. Simțeam cum capul mi se desfăcea ca un zămos, din el ieșind toată nebuneala ce pusese stăpânire pe ființa mea. Satan mă transformase într-un animal care nu cunoaște măsura lucrurilor, nu-și putea controla faptele pe care le făcea, nu-și dădea seama ce e bine și ce nu. Nu mai aveam rațiune, ci, numai instinct.

Dintr-odată, un fulger, lumina căruia se menținuse vreo cinci secunde, mă ajutase să deslușesc lucrurile din încăpere. Pentru câteva secunde rămăsesem nedumerit. Starețul stătea pe genunchi, la mai puțin de un metru de mine, și se ruga nestingherit. Avea pusă pe cap o glugă, așa că nu am fost în stare să-i surprind înfățișarea. Întunericul din nou puse stăpânire pe încăpere. Devenisem mut. Nu mai puteam scoate nici un sunet. Eram într-o situație deplorabilă, jalnică și chiar ridicolă.

— Fiule, am știut că vei veni să mă omori.

— Daaaaaa?! urlasem eu.

— De vreme ce ești aici, omoară-mă, sunt neînarmat, nu am nici o putere în fața ta. Tu ai o săbiuță, haide, străpunge-mi trupul cu ea, rostise starețul răgușit.

— Crezi, că nu o voi face?

— Ba, te cred, fiule. De aceea te și îndemn. Nu mai pot lungi vremea. Îmi merit destinul, căci am omorât și eu persoanele dragi. Omorându-mă, să știi că și tu vei fi omorât cândva de altcineva. Acesta e un cerc pe care îl urmează toți ucigașii. Intră și tu pe axa cercului, intră.

Ecoul vocii sale îmi suna în urechi, înnebunindu-mă total.

„Să-l omor, ori nu, să-l omor, ori nu?“ mă întrebam fără a putea lua o decizie. „Dacă-l omor, atunci va trebui să omor toți călugării din mănăstire, nu vreau să fiu închis doar pentru un om.“

După aceasta îmi apăruse o altă întrebare: „Oare nu-i mai dulce libertatea?“

O voce asurzitoare îmi zise:

— Oricum, tu vei ajunge la pușcărie. Nu te opri din ceea ce ți-am zis să faci, fricosule.

Satan era în aceeași încăpere cu noi. Starețul nu-i auzea vocea. El căuta nestingherit, ceva prin beznă. Aprinsese o lumânare. Curentul electric, pe semne, fusese întrerupt.

— Nu vreau să nimeresc în închisoare, nu-l pot omorî, vreau să fiu liber! răcnisem din răputeri.

— Dacă nu omori starețul, oricum eu te bag în temniță. Nu ai scăpare, îmi zise diavolul.

— Ba am scăpare, Satane. În primul rând, nu-l omor pe stareț, iar în al doilea rând, mă debarasez de tine. Ești cea mai mârșavă ființă din univers.

— Tu ești al meu și numai al meu! Nu te voi lăsa în pace niciodată. Noi am încheiat un legământ, ori nu cumva ai uitat, nenorocitul?

— Nu mai țin minte nimic. Am uitat chiar și cine ești. Nu merită să te ții de mine, m-ai distrus total.

— Eu ți-am dorit binele, copil răzvrătit ce ești. De ce nu înțelegi? Eu sunt un zeu al oamenilor și chiar zeul tău. Vă cunosc destul de bine problemele și năzuințele, de aceea vreau să vă ajut. Acesta este scopul meu.

— Dar cum poți face bine oamenilor, folosindu-te de violență?

— Nicule, încearcă să i te împotrivești până ce te va lăsa în pace, zise starețul dintr-o răsuflare.

— Acum mă va lăsa pentru totdeauna. I-am dat de înțeles că nu mai am nevoie de El, răspunsei instantaneu.

— Fiule, spuse Satan, ești cel mai răzvrătit copil din lume. De aceea te voi supune celui mai groaznic chin.

— Sunt în stare să suport orice, numai să scap de tine.

— Dacă vei avea puteri să treci de ultimul examen pe care ți-l impun e bine, dacă nu, vei muri.

— Mai bine să mor decât să mă terorizezi toată viața. M-ai făcut mai nefericit ca oricând.

— Ți se pare că ești nefericit. Nu vrei, cel puțin, să te bucuri pentru mine? Oare nu înțelegi că fiecare om pe care îl omoară ucenicii mei, este un motiv de a mă bucura? Fă-mi, fiule, plăcerea.

— Nu mai vreau să fiu o păpușă de care să te folosești când și cum îți dorește inima. Vreau să fiu independent.

— Eliberarea se obține după ce ești încătușat totalmente.

— Eu mă voi opune regulilor impuse de tine.

— Mai ai doar o șansă să scapi de mine.

— Mă voi folosi de ea, Satane. Nu mai pot ezita nici o clipă.

— Aici, băiete, discuția noastră ia sfârșit. Urmează cel mai groaznic examen din viața ta. Te șterg din lista ucenicilor mei, dar nici la Dumnezeu nu cred să mai ajungi.

Vocea sa ieșea de undeva din interiorul meu. Îmi pătrunse în toate țesuturile. În inima mea stătea și inima lui, probabil, privea prin proprii mei ochi spre starețul înspăimântat, stând cu lumânarea în mâini. Dar în timp ce Satan își continua înjurăturile, simțeam cum mâinile mele, încet de tot, se descleștau, până ce au scăpat săbiuța jos. Treptat, inima înceta să mai bată, ochii mi se împăienjneau până se închiseseră de tot, iar trupu-mi căzuse ca un bolovan peste perna găurită de tăișul săbiuței. Din acel moment nu mai trăiam. Murisem. Ce s-a întâmplat până dimineată, în acea odaie, nu știam pentru că, nu mai eram acolo. O primă etapă a vieții mele luase sfârșit. Peste puțin timp trebuia să înceapă cea de-a doua, dar până atunci mai era puțin de așteptat. Când omului i se pare că a atins o stabilitate interioară, atunci abia încep răskoalele morale. Având impresia că starețul m-a vindecat total, de fapt, în sufletul meu se pregătea terenul unei lupte crâncene între mine și Satan. Liniștea prevestea războiul. Liniștea și dragostea ce mă inundaseră o perioadă destul de scurtă s-au dovedit a fi, de fapt, o prevestire a unei tragedii. Totul începe de la plăcere. Narcomanii, inițial, au o plăcere deosebită, ca mai apoi să conștientizeze durerea la care sunt supuși. Eu, de asemenea, eram un drogat, numai că de otravă satanică.

* * *

Era dimineată. Printr-un geam micuț, primele raze ale soarelui îmi gâdiliră ochii și m-am trezit. Eram atât de liniștit, încât am mai rămas o vreme cu ochii închiși, pentru a mai medita.

— Am scăpat de Satan, sunt liber. Îți mulțumesc Dumnezeu, dacă ești, totuși, acolo, în ceruri, că te-ai uitat și la mine. Ai văzut la ce chinuri m-a supus fiul tău până acum! Voi fi iarăși băiatul bun de odinioară! Ce minunat, ce minunat! Astăzi mai stau la mănăstire, căci la doisprezece am întâlnire cu Maria, dar mâine plec acasă. Vreau ca părinții să-și vadă băiatul total schimbat. Nu

mă vor recunoaște. În sufletul meu dăinuie pacea, pe care nu aş vrea s-o mai pierd vreodată.

Eram întins pe o podea din beton, rece şi tare. Simţeam cum răceala acestuia mă pătrundea până la oase, dar nu mă afecta deloc, pentru că sufletul meu era fierbinte, suficient ca să transmită căldură şi corpului. Eram descătuşat, şi asta conta cel mai mult.

„Oare unde era stareţul? A mai avut el somn în acea noapte? Eu adormisem buşean. Țin minte doar că Satan mă condamnă, mă înjura, nici nu mai ştiu sigur, dar trecu iată şi acea seară groaznică.“

Liniştea mea apăruse odată cu primele raze ale soarelui. Călătoria pe tărâmul imaginaţiei fusese curmată de nişte voci de alături:

— Costel, trezeşte-te! În fiecare dimineaţă te scoli la cinci, acum e trecut de şase, ha-ha-ha, zise cineva.

— Stai nemişcat de parcă ai fi un răposat, zise altcineva.

„Oare a cui sunt aceste voci? Cu cine vorbesc?“ mă întrebam tot atunci.

Deschisesem ochii, şi, când am văzut peisajul, am rămas încremenit. Eram într-o celulă din închisoare. De-o parte a mea dormeau doi bărbaţi, iar de cealaltă, alţii doi, care, mi-au făcut observaţie că azi dorm cam mult.

— Îngrozitor, ce caut eu aici?! Începusem eu să răcnesc şi să plâng.

În urma acestui răcnet se treziseră şi ceilalţi doi. Unul dintre ei îmi zise agitat:

— Costele! Ce-i cu tine? Nu te-am văzut niciodată atât de nenorocit. Ai avut coşmaruri?

— Cine m-a adus aici? Răspundeţi-mi!

— De unde să ştim? Tu eşti aici de mai bine de douăzeci de ani. Când am ajuns aici acum opt ani, tu erai deja, îmi zise unul dintre ei, chel şi cu mustaţă lungă.

— Eşti nebun, Costele? Am făcut atâtea crime împreună şi acum nu mă mai cunoşti? Prăpăditu-le, ha-ha, spuse cel mai masiv dintre ei, stând rezemat de gratii şi trăgând adânc din ţigară.

— Nu cunosc pe nimeni! Cum am intrat aici? Aseară am adormit în altă parte!

— Ba nu, aseară te-ai culcat, exact de unde te-ai sculat acum, nu o fă pe nebunul, îmi spuse cel ce fuma.

— Ai înnebunit, frate. Te vor duce la casa de nebuni, zise altul.

— Eu nu sunt nebun, eu sunt absolut sănătos.

— Hei, nu prea se vede, ai halucinații, ai nevoie de medic.

— Voi sunteți stricați la cap, oare nu vedeți că sunt altul?!

— Nu vedem absolut nimic, doar vocea ți s-a schimbat nițel, în rest ai aceiași ochi, gură, burtă mare și urechea ruptă.

În acea clipă căzusem în delir, așa ca altă dată. Privindu-mi mâinile nu-mi venea să cred, erau mari și crăpăcioase ca ale unui om de vreo șaiszeci de ani, aveam o burtă uriașă, niște picioare destul de groase. Nu înțelegeam absolut nimic. Nu cumva Satan m-a făcut să călătoresc în timp? Nu m-a trimis să-mi văd trupul cum va arăta când voi fi în vârstă? Dar, nu cred, așa ceva citisem doar prin cărți și vizionasem doar prin filme. O realitate incredibilă. În acel moment vocea lui Satan, venind nu știu de unde, îmi spuse clar și definitiv:

— Acum, băiete, nu-mi mai aparții. Tu îți ai destinul pe care l-ai ales, iar eu îmi voi găsi noi băieți, de astă dată mai ascultători decât tine. Tu ești liber. Fă ce vrei, nu-ți voi mai sta în cale niciodată. Ești mult mai răzvrătit decât toată lumea la un loc. De aceea nu mai insist să te fac ucenicul meu. Acum tu ai de trecut ultimul examen. Examenul pentru viață. Poți muri oricând, așa că luptă pentru viață, pentru individualitate. Cred că ai înțeles ce ți s-a întâmplat. Sufletul tău a intrat în trupul unui pușcăriaș închis pe viață, iar sufletul criminalului se găsește în trupul tău de la mănăstire. Riscul este dublu, sper că ai conștientizat deja. Acel criminal îți va viola iubita, va omorî călugării și culmea, îți va omorî părinții și frații. Este foarte periculos. Al doilea risc este că ești sortit închisorii pe viață, dacă nu vei lupta pentru trupul tău nevinovat. Obținându-l, tu vei scăpa de pușcărie și îți vei salva iubita și părinții. Nu mai am nimic ce să-ți spun. Îți repet, ești liber, luptă pentru destinul tău. Eu plec. Când vei avea nevoie de mine, cheamă-mă. Voi veni oricând.

— Îți mulțumesc, mârșavu-le, pleacă odată! răcnisem eu.

— Cine-i mârșav, Costele? Ți-am zis că ești nebun? Ești pe sfârșite, te vom pierde în curând! zise unul dintre ei, scărpinându-se între degete de i se rupea carnea.

— Nu scăpați de mine, băieți, eu sunt tânăr, nu am nici douăzeci de ani. Viața mea abia începe.

— Ce vrei să spui?

Pentru a le mai stinge din interes, le-am povestit istoria vieții mele cu amănuntul. Inițial erau neîncredători, dar până la urmă i-am convins, unul câte unul. Toți erau nedumeriți. Nu le venea să creadă că în trupul lui Costel, vechiul lor prieten, se găsea sufletul unui adolescent. Pentru a mai scăpa de teroarea pe care mi-o semănase Satan în suflet, îi întrebasesem dacă Costel era un om periculos.

— El omoară totul. E greu să-i devii prieten. La început, el mă bătea zilnic, până când, în una din zile, să-mi spună că sunt cel mai tare bărbat din închisoare. Îmi mai spuse că din acea zi urmam să fiu al doilea șef al întemnițaților. Rând pe rând, el și-a făcut prieteni și printre ceilalți colegi de celulă.

— Dacă ceilalți pușcăriași află că Costel nu mai este printre noi, decât cu trupul, ne omoară pe toți. Să nu spui nimănui. Totul rămâne între noi, ai înțeles? mă atenționase bărbatul ce se scărpinga încontinuu între degete. Costel era cel mai puternic din închisoare. Avea relații chiar și cu polițiștii, și cu gardienii. Dacă zici că tu nu ai nici douăzeci de ani, atunci puterea ta este limitată, deși ești în corpul lui imens.

— Nimeni nu va afla despre acest transfer de suflete. Aceasta va fi taina noastră, care nu va ieși niciodată din celulă.

— Ei bine, acum ce ai de gând să întreprinzi? întrebese bărbatul care, mai târziu am aflat, că era poreclit Bomba. În primul rând, noi avem nevoie de Costel și nu de tine, în al doilea rând, tu ești un tânăr nevinovat, care a nimerit din întâmplare aici.

— Pentru moment nu știu, dar cred că voi întocmi un plan, pe care îl voi duce spre realizare.

Între timp, cât am mai discutat cu noii „prieteni“, la ușa celulei venise o persoană, probabil gardianul, și a spus să ne pregătim,

că în câteva zeci de minute vom merge la dejun, iar mai apoi la muncă.

Mă simțeam teribil. Atmosfera celei, în care eram, îmi dădea de înțeles că există riscul maxim de a rămâne pe viață în închisoare. Mă găseam în pielea celui mai periculos întemnițat, care nu mai avea nici o șansă de a ieși la libertate. Trebuia să lupt, dar asta ar fi provocat un adevărat spectacol. Directorul închisorii, nu m-ar fi crezut niciodată că eu sunt un altul, și nu Costel.

— Lasă-ți cămașa, Costele, și ia-ți maioul, mă sfătuisese unul dintre colegi. Când mergem la masă, trebuie să fim îmbrăcați în hainele date de direcția închisorii. Când mi-am văzut maioul am rămas perplex. Pe verso era marcat numărul șase sute șazeci și șase. Absolut incredibil.

„Satane, Satane, nu vrei să mă lași în pace nici într-un chip. Acesta este numărul tău care sperie privirile oamenilor. Eu nu mă mai las înfricoșat de lucrurile ce sunt subordonate sau raportate ție. Am devenit imun în fața tuturor ispitelor de natură satanică. Fie ce-o fi, voi purta maioul, iar tu, ține-te cât mai departe de mine.“

Nici nu-mi puteam imagina cum arată închisoarea din exterior, nici nu știam unde se află, dar aceasta nu conta prea mult. Important era cum să-mi obțin libertatea! Timp de o săptămână am stat liniștit. Încercasem cu orice preț să nu dau de bănuir în-temnițatilor din celelalte celule că aș fi, de fapt, altcineva.

În timp ce stăteam după gratii, un impostor profita din plin de nevinovăția corpului meu. Acela era Costel.

* * *

— Nicule, trezește-te, ai fost salvat.

— Cine ești? întrebasese cineva din corpul meu cu o voce gravă.

— Sunt eu, starețul. Ești izbăvit de Satan, bucură-te, fiule!

Probabil, ceea ce făcea Costel era programat din timp de către Satan. Totul era pus la punct, cu mult înainte de a se întâmpla. Costel știa cu cine urma să se întâlnească și cum trebuia să procedeze.

— Într-adevăr, sunt eliberat, vreau să plec acasă, nu mai pot rămâne aici nici o clipă.

— Bine fiule, vei pleca, dar nu uita, ieri Maria ți-a zis că azi va veni la tine, la orele doisprezece.

— Ah, da, era să uit. Voi pleca acasă cu mașina ei, și vei merge și tu Părinte, căci eu nu cunosc drumul spre casă.

— Merg, fiule, demult nu am mai ieșit din această înfundătură. Chiar vreau să văd dacă s-a mai schimbat ceva prin regiunea voastră.

— Cu plăcere, Părinte. Veți sta de vorbă și cu părinții mei!

— Bineînțeles, doar suntem foarte buni prieteni!

— Atunci o așteptăm pe Maria, după care plecăm.

— Să știi, fiule, că aseară m-am îngrozit când te-am văzut cum te-ai năpustit în cămăruța mea. Dacă eram în pat, cu siguranță mă făceai bucațele. Dar, am avut o viziune și Dumnezeu mi-a spus care sunt planurile tale. Am fost salvat, iar tu, eliberat. Ieri a fost ziua decisivă în viața ta. Nu vei mai fi chinuit de Diavol absolut niciodată.

— Să sperăm, Părinte!

— Acum eu mă duc în biserică. Vreau să-mi petrec ziua în rugăciune și în mulțumire.

— Mergeți, Părinte. Eu îmi aștept iubita.

— Iubita..., iubita..., măi băiete, măi, spuse starețul nemulțumit, fără să bănuiască că stă de vorbă cu altcineva.

— Vă veți obișnui, Părinte, și cu această realitate!

În următoarele ore Nicu, care, de fapt, era Costel, deja îmi aștepta iubita. Era nerăbdător s-o dezvirgineze. Era pornit cu tot avântul împotriva destinului meu. Lui Satan îi era mult mai ușor să-l dirijeze pe el, decât pe mine. Ce păcat, Părintele nu conștientizase că stă în apropierea unui criminal destul de periculos, care ar putea dintr-o clipă-n alta să-i înfigă un cuțit în inimă. El credea că sunt eu.

În cele din urmă, bătu și orele doisprezece. Maria venise cu mașina până la poarta mănăstirii, fără ai fi teamă că starețul o va privi cu ochi răi. Costel, plin de bucurie, se îndreptă spre poartă, o luă pe Maria în brațe și o sărută.

— Ah, iubito, ți-am dus dorul.

— Și eu, Nicule, dar ce-i cu vocea ta, ai răgușit? Parcă nu ai fi tu!

— Probabil am luat o răceală, dar nu-i nimic. Maria, azi va trebui să merg acasă. Nu vrei să mă conduci? Va merge și starețul.

— Ah, iubitule, merg! De dragul tău aș merge și la capătul pământului. Ți-am mai spus că tu ești totul pentru mine. Așadar, azi e zi mare pentru noi?

— Ce ai în vedere?

— N-o fă pe prostuț, îi spuse ea lui Costel, zâmbind. Azi e prima dată când vom face dragoste. Tu ai dorit aceasta!

— Ah, da iubito, era să uit. Vom trece la următoarea etapă în relația noastră. Sentimentele noastre vor deveni, astfel, mai profunde.

— Ai dreptate, Nicule! zise ea cu același zâmbet larg și binevoitor.

— Haide cu mine în odăiță. Călugării sunt în mănăstire, nimeni nu va bănuî nimic.

— Să mergem, iubitule.

Ticălosul de Costel avea să-mi necinstească marea iubire. Era cu neputință să intervin. De-aș fi putut evada din închisoare... Îmi distrugea fericirea. Sărmana Marie, nici nu-și dădea seama în ce capcană căzuse. În câteva minute, ei încuiaseră ușa pe dinăuntru. Intraseră în odaia starețului. Costel credea că aceasta e odaia lui, deoarece, aici se trezise dimineața. Acela era, de fapt, patul unui sfânt. Iubita mea mă înșela cu un criminal. Acest gând mă omora. Îngrozitor.

Costel mai întâi îi scoase bluzița și-i sărută umerii goi și apoi gâtul fin. Deși soarele fierbinte inunda camera cu o imensă căldură, Maria tremura toată. Era pentru prima dată aproape goală, în brațele unui bărbat. Cu gesturi viclene, Costel îi scoase fustița, aruncându-i-o la o parte. Ea, zâmbea, tremura, îl săruta pe el, crezând că se dăruiește mie.

— Te iubesc, Nicu, te iubesc mult, mult, mult...

Ticălosul de Costel, nici nu-i răspunse măcar, era interesat doar de un lucru, care, era aproape realizat. Încet de tot, îi feri

picioarele goale în părți și cu un anumit efort, dureros pentru Maria, o pătrunse. Ea plângea, se zbătea, zâmbea sub Costel, părându-i-se că tot ce se întâmplă, nu era decât un vis. Sâni ei, doi munțișori proaspeți, tineri, care încă nu cunoscuseră până atunci „erupții vulcanice“, în acel moment se clătinau ritmic în sus și în jos, epicentrul fiind localizat în regiunile cele mai fierbinți ale trupurilor lor. Picături mari și roșii de sânge se prelingeau de pe spatele lui Costel pe lenjeria de pat, rănilor fiindu-i provocate de unghiile Mariei, înfipite în carnea lui și din rana provocată de Costel, zonei intime a Mariei. Totul era atât de frumos, dar atât de dureros pentru mine... După câteva minute de mișcări acrobatică îl puteai vedea pe Costel cum se lasă epuizat lângă Maria, ștergându-și sudoarea de pe frunte. Era cel mai fericit. Primul țel și-l atinsese, urma să văd ce avea să facă cu părinții mei. De acolo, din închisoare, eu speram să ies înainte ca el să reușească să facă vreun rău persoanelor, pe care le iubeam, dar mă reținusem prea mult în închisoare, și el reuși deja să mă nenorocască pe plan sentimental. Mai rămânea cel familial. În fine...

— Maria! Ar fi bine să ne îmbrăcăm și să plecăm de aici. Peste puțin timp vor ieși călugării din biserică, zise Costel.

— Eu vreau să mai stăm nițel, cuprinși unul în brațele celuilalt.

— Am zis că trebuie să plecăm, ce, nu înțelegi?! răcni el, dându-i o palmă peste obraz.

Ea rămăsese nedumerită. Nu se așteptase niciodată ca Nicu, care de fapt era Costel, s-o lovească și s-o umilească într-un asemenea mod.

Maria începu să plângă, ștergându-și lacrimile cu palmele.

— Lasă scâncetele, îmbracă-te și am plecat spre mașină! strigă din nou.

— Bine, bine.

Oare ce gândea ea, în acel moment? Cu siguranță, se simțise folosită și aruncată, neprotejată și disprețuită de cel ce-i puse capăt fecioriei! Dar prea târziu, ce urma să se întâmple cu ea, s-a întâmplat deja. Dragostea ei pierise pentru totdeauna. În su-

fletul său exista doar ură și repulsie față de mine, însă eu eram nevinovat!

În momentul, în care ieșea Costel, ținând-o de mână pe Maria, tot atunci, din lăcașul sfânt ieșeau și călugării.

— Părinte! Am plecat chiar acum!

— Fiule, stai să-mi iau și Biblia! zise starețul bucuros.

— Nu-i nevoie, vom găsi una la noi acasă. Acum haide-ți să plecăm!

Grăbit, Costel plecă fără să-și ia rămas bun de la călugări. Timp de două ore, cât a durat călătoria, starețul a ghidat traseul. În tot acest timp, Maria plânse. Starețul nu întrebase absolut nimic. Se gândea că plânge din cauza apropiatei noastre despărțiri. Într-un fel, chiar se bucura că peste câteva ore va urma ruptura definitivă. Nu-i plăcea de ea și basta. Nici Costel cu starețul nu prea vorbi-seră, doar se priveau uneori pe sub gene. El nu înțelegea nimic. Știa că de obicei eram mai volubil, pe când, în acele momente demonstram contrariul. În cele din urmă, ajunseră acasă.

Părinții păreau extrem de fericiți, își îmbrățișau fiul, de parcă ar fi fost el. El le-o prezentase și pe Maria, ca fiind prietena lui. Până seara târziu șezură la masă și discutară despre toate cele întâmplate. Dintre toți, părinții erau cei mai încântați. Costel stătea așezat la un colț de masă lângă Maria, și-i privea pe toți pe sub gene. Avea ochi de criminal, dar nimeni nu sesiza acest lucru.

Când veni momentul despărțirii, Costel îi spuse tăios Mariei:

— Mai mult nu vreau să aud de numele tău. Ești cea mai nechibzuită ființă din univers. Ești o proastă, adio.

— Nicu, Nicu, eu te iubesc, încerca Maria să-l îmbuneze.

— Nu te cred. Nu ai inimă în tine. Ești o ipocrită adevărată!

— Nicu, faci cea mai mare greșală din viața ta!

— Nu-mi ține morală, urcă-n mașină și pleacă chiar acum. Ia-l și pe bărbosul ăsta și dispăreți din ochii mei!

— Te iubeeeeeeeeesc, Nicuuuuuuuuuuu!

Acestea au fost ultimele cuvinte ale Mariei, adresate ticălosului de Costel. Mă deposedase de ce aveam mai scump pe lume. O pierdusem, probabil, pentru totdeauna.

Conform relatărilor părinților mei, Costel părea a fi destul de agitat. Nu vorbise aproape deloc cu nici un membru al familiei, dar nici agresiv nu a fost. A stat liniștit până ce toți au adormit, în fine, culcându-se și el. A doua zi, dis-de-dimineață, Costel s-a apropiat de mama și i-a zis:

— Dă-mi buletinul de identitate și o sută de dolari.

— La ce-ți trebuie, Nicu? întrebese mama neliniștită.

— Ți-am zis să-mi dai și atât! Termină cu întrebările, zise el enervat.

— Nicule, am crezut că ai fost izbăvit de Diavol, dar dimpotrivă, situația ta s-a agravat și mai tare. Ah, Doamne! exclamă disperată mama.

— Mai repede dă-mi ce ți-am zis, că altfel...

— Îți dau, Nicu, și du-te unde te-or duce ochii...

Obținând buletinul, care de fapt era al meu, Costel a plecat și nimeni nu mai auzise nimic despre el.

Părinții mei plângeau încontinuu. Nu le venea a crede că și-au pierdut fiul. Sărmanii de ei, din cauza unui intrus, care mi-a furat trupul, trebuiau să sufere, fără nici o motivație. Ei nici nu bănuiau că adevăratul lor fiu stătea undeva într-o temniță, fără șansa de a ieși vreodată de acolo. Sufereau ei, sufeream și eu, iar cineva profita de această situație.

* * *

— Ei, Costele, nu vrei să fumezi?

— Nici să nu aud de fumat, zisei cu vocea-mi de bărbat tânăr.

— Cum măi, până deunăzi fumai și țigări din frunze de răchită, iar acum, nici nu pui mâna pe ele! Mă, da ești de nerecunoscut, ha, ha, ha, râse Bomba.

— Mai treci la umbră sub copac, te va arde soarele de tot, zise un alt coleg, care-și trăgea sufletul după efortul depus la sfărâmarea unor pietroaie.

Zi de zi munceam din răspuțeri. Într-o margine din curtea închisorii, începurăm zidirea unei case, care avea să servească pentru

pușcăriași, în calitate de bucătărie nouă. Lucram la fundamentul viitorului edificiu, de aceea eram nevoiți să sfărâmăm bolovanii de piatră, pentru a putea crea platforma de bază, de la care să începem construcția propriu-zisă. Întemnițații puși la ridicarea acelei case, erau masivi și puternici, pentru a lucra maximum în minimum de zile. Fiecare dintre ei, inclusiv eu, dintr-un total de șaisprezece persoane, avea însărcinarea sa. Eu cu un bărbat, ne ocupam cu încărcarea, transportarea și descărcarea pietrelor pe marginea șanțului săpat, încă din prima zi de lucru. Avea o lungime de aproape douăzeci de metri, iar lățimea, de vreo treisprezece metri. Alți colegi cărau apă dintr-o cisternă, instalată tocmai în spatele închisorii, un alt grup aducea saci de ciment dintr-un depozit, câțiva cerneau nisipul printr-un ciur de dimensiuni impunătoare, iar patru pregăteau betonul, pentru a fi turnat în șanț.

Curtea închisorii era destul de spațioasă. Măsura vreo sută cincizeci pe o sută cincizeci de metri, în interiorul ei crescând doi arțari foarte înalți. Sub unul dintre ei, stăteam noi din când în când, pentru a ne feri de razele nemiloase ale soarelui de vară. Nu mă puteam plânge că lucrurile mergeau prost. Era o singură problemă. În celulă, practic, nu existau condiții pentru un trai decent. Mișunau gândaci și șobolani, ba chiar și guzgani. Somnul nostru era un adevărat calvar. La fiecă sfert de oră puteai auzi câte o înjurătură din partea colegilor, care nici nu știu cum mai suportau invazia permanentă a acestor găngănii. În primele trei nopți dormisem mai mult cu ochii deschiși. Stăteam de pândă și omoram gândac după gândac. Într-o noapte am omorât și un guzgan, aceasta fiind o adevărată ispravă. Odată cu venirea zilei, toată varietatea de animăluțe și gândăcei, dispărea. Din nefericire, ziua, arareori aveam posibilitatea să stăm în celulă. Doar în cazul vreo unei ploii mai puternice ne permiteam luxul de a ne odihni.

În interiorul celulei noastre nu exista nici un pat, nici un scaun, absolut nimic. Pentru a nu răci, în timpul somnului, băgam sub mine câte o haină cârpită, rămasă de la Costel.

Toate bune, dar într-una din zile s-a întâmplat ceva ce-i făcuseră pe colegii de celulă să mă urască și chiar să mă amenințe cu

moartea. Într-un mic incident, Bomba se alesese cu câteva vânătași sub ochi. Acesta a fost motivul pentru care ei mă obligaseră să-l bat pe agresor, deoarece Costel așa ar fi procedat. M-au amenințat că mă omoară, dacă nu-l readuc pe Costel în trupul său, iar eu să plec cât mai departe de această închisoare.

— Stai ca un molău, te temi să ridici mâna împotriva cuiva, îmi zise Bomba plin de mânie.

— Cândva am fost destul de agresiv, însă acum nu mai sunt.

— Nu-mi închipui să fi fost altfel, blegule. Îți mai dăm răgaz o săptămână, dacă nu ni-l aduci pe Costel, te omorâm.

— Eu nu port nici o vină, Bomba! Oare eu am vrut să vin aici?

— Puțin ne pasă, noi avem nevoie de un scut, care să ne apere de toți ticăloșii din închisoare. Costel era, dintre toți pușcărișii, cel mai puternic.

— Bine, voi încerca să vorbesc cu directorul închisorii, poate va înțelege situația reală în care m-am pomenit.

— Să-i vorbești chiar mâine dimineață, nu mai amâna nici o clipă. Peste câteva zile va apărea un alt lider printre întemnițați, iar noi vom fi bătuți în fiecare zi, mai cu seamă tu, cu toate că nu ai nici o vină. Mulți vor să-l jupoaie pe Costel de piele. Tu ești supus unui risc destul de mare. Nu pierde timpul, salvează-ți pielea.

Într-adevăr, dacă nu-ți demonstrei constant autoritatea, în câteva zile puteai fi detronat de un alt pușcăriș.

Imediat după ce avusese loc discuția cu colegii de celulă, începusem să mă gândesc cum să acționez, pentru a-l convinge pe directorul închisorii că eu, de fapt, nu eram Costel, ci Nicu. Cel puțin, bine că redobândisem libertatea și liniștea deplină. Nu mai țineam ură pe nimeni, nu mai aveam nici o intenție rea și nici o forță ocultă nu mă mai stăpânea. Deși nu mai eram stăpânit de Satan, vorbele lui îmi sunau mereu în minte:

„Acum, tu ai de trecut ultimul examen. Examenul pentru viață. Poți muri oricând, așa că luptă pentru supraviețuire, pentru individualitate“. Cuvintele lui se adevereau, trebuia să lupt, altfel riscam să fiu atacat în orice moment. Lupta mea, de această dată,

nu mai conta pe evadarea din brațul lui Satan, ci pentru obținerea individualității. Înțelegeam perfect că din cauza unui suflet murdar are de suferit, în cea mai mare parte trupul, el fiind partea vizibilă a individului. Deși aveam în posesie un corp atât de voluminos, acel al lui Costel, nu-mi folosea la nimic. Avea prea multe pete pe el, era prea murdar, nu puteam merge nicăieri din cauza lui. Trupul său era condamnat pentru vecie la privațiune de libertate, odată cu el fiind condamnat și sufletul meu.

„Nu trebuie să pierd nici un moment, altfel, Costel va avea timp să păteze și trupul meu. Dacă va comite vreo nouă crimă, o să-l întemnițeze, și atunci, chiar nu aş mai avea pentru ce lupta“, îmi zisei trist.

În timp ce toți dormeau, eu stăteam cu ochii îndreptați spre ferestruica cu gratii, din perete. De afară, simțeam cum pătrunde în celulă un aer răcoros și proaspăt, adus de vântul nopții de undeva din sânul naturii. O stea, cu razele dispersate în toate direcțiile cerului, mă privea cu compătimire. Probabil mă înțelegea, dar nu mă putea ajuta cu nimic. Era prea departe de mine, iar eu mă găseam prea aproape de moarte. În acele momente nu mai contam pe ajutorul stelelor, al lunii, al soarelui, nici pe cel al oamenilor. Salvarea se găsea în mine, în interiorul sufletului pribeag. În compania trupului lui Costel, trebuia să realizez irealizabilul. Trebuia să ies din închisoare și să-l găsesc pe Costel îmbrăcat în trupul meu. Doar astfel aş fi putut pune stăpânire pe adevăratul meu corp. Corp de bărbat tânăr, fără nici o vină, care nu împlinise nici douăzeci de ani. Unica piedică era directorul închisorii, pe care trebuia să-l conving, să mă însoțească în căutarea adevăratului infractor.

Mai rămâneau câteva ore până la obișnuitul răsărit al soarelui de vară. Bomba, și încă un coleg de celulă, sforăiau zgomotos, stingând cu desăvârșire ultimele vestigii ale liniștii nocturne. În cele din urmă, în acel vacarm interminabil, produs involuntar de colegii mei, chinuit de gânduri, adormisem și eu. Deși sufletul meu era chinuit, nici trupul nu o ducea mai bine. Era chinuit de gândaci și șobolani. La fiecare câteva minute plesneam cu palma

grea și crăpăcioasă peste față, peste gât, pentru a nimici intrușii ce-mi violau corpul cu prezența lor. Cel mai deranjant era atunci, când acești paraziți mi se băgau în pantaloni ori în maiou, săream ca ars din culcușul meu rece și mizerabil.

La finele celor câteva ore de somn-nesomn, mă ridicasem pe picioare și așteptam, mergând de colo până colo, să se trezească camarazii mei, care se foiau agitați prin rufele lor murdare. Cu toate că erau de mult timp întemnițați, nu aveau nici o preocupare. Niciodată nu-i văzusem triști, sau să vorbească că și-ar dori să iasă la libertate.

— Hei, Costele, ai insomnie? Ce umbli ca un gândac printre picioarele noastre? exclamase Bomba. Liniștește-te, mă îndemnă el, sau poate nu-ți plac paturile noastre? Stai fără grijă, săptămâna viitoare ni le vor aduce înapoi.

— Dar eu crezui că voi dormiți dintotdeauna la podele!

— Hm, acum două săptămâni la noi în celulă a avut loc o încăierare înfiorătoare. Eram șase aici, dar am rămas numai cinci.

— Cum adică cinci? Dar al șaselea?..., întrebam curios.

— He, he, he! A murit, mizerabilul. L-am omorât ca pe un câine. A fost decizia lui Costel, noi doar am executat ceea ce a ordonat el. Răposatul era o lichea adevărată. Ne turna gardienilor de fiecare dată când ziceam ceva urât despre ei, sau despre directorul închisorii. Mai avea de stat în închisoare încă vreo câteva luni și ar fi fost eliberat, dar... l-am eliberat noi mai devreme, ha, ha, ha, rânjea Bomba.

În timp ce discutam, s-au trezit și ceilalți trei, implicându-se și ei în dialog. Îmi dădeau amănunte despre crima făcută recent împotriva fostului lor coleg de celulă.

— I-am băgat degetele în nas și l-am înăbușit, zise unul.

— Eu i-am dat cu picioarele în ceafă, până și-a pierdut cunoștința. Ticălosul de el, exclamase altul.

— Da eu l-am și violat cât mai era cald, ha, ha, rânji al treilea.

— L-ai violat? Cum așa? l-am întrebat speriat.

— Ce, vrei să-ți arăt cum se face? ha, ha, ha. Fricoșii, turnătorii, neascultătorii sunt „maltratați” fizic. Nu ne scapă nici unul. Dacă

vei mai fi tot așa de liniștit și molatic, vei fi și tu „maltratat“, deși până acum maltratai tu pe alții, ha, ha!

— Măi, Costele, de-ai ști ce te-așteaptă, ai apuca câmpii chiar acum, mă speriasse Bomba.

— Veți scăpa de mine și vi-l voi da înapoi pe Costel al vostru, nu vă faceți griji. Dar haideți să revenim la subiect. Ce legătură are asasinatul cu paturile? De ce vi le-au luat?

— În carceră, din cauza unor izvoare subterane, apa s-a ridicat peste un metru și jumătate. E imposibil de stat acolo.

— Dar când deschizi ușa la carceră, apa nu se scurge?

— Blegule, îmi zise unul dintre ei, atât coridorul, cât și toate încăperile din subterană sunt pline cu apă. Mă, chiar ești un prost!

— Da terminați odată cu prostiile și vorbiți cumsecade, le spusei eu răstit. Nu mă scoateți din sărite.

— Iată acum arăți exact ca amicul nostru Costel, așa te vrem! „Costel e împăratul nostru. De dușmani ne ocrotește. Îi omoară ca pe câini. Cât ai zice peștel!“, spuseră cu toții în cor.

— Ce-i asta? i-am întrebat curios.

— Este imnul ridicat în cinstea lui Costel. Când era cu noi, îl cântam în fiecare dimineață și seară, zise unul dintre ei, bătându-mă amical pe umăr.

— Ca pe tatăl nostru, completă Bomba.

— Și totuși, după cum înțeleg, neavând unde să vă ducă, au făcut din celula voastră un fel de carceră?! revenisem la subiectul discuției, începută anterior.

— Cam așa ceva! încuviință Bomba.

— Dar, după lege, ar trebui să fiți judecați, ori greșesc?

— Care judecată? Costel a zis să spunem gardienilor că el l-a omorât pe nătângul ăla. Toată vina a căzut pe umerii lui, iar legea nu mai este valabilă pentru dânsul, pentru că e condamnat pe viață.

— Oricum, ceva-ceva trebuia să se întreprindă în acest sens, insistai eu.

— Ce să se mai întreprindă? Să mai adauge ani la pedeapsa lui Costel? Inutil, zise unul dintre colegii mei, stând rezemat de

gratiile celulei pentru a vedea când se apropie gardianul. Acesta nu trebuia să audă nici o frântură de vorbă din ceea ce se discuta în interiorul celulei noastre. Așa era regulamentul, impus chiar de vechiul și adevăratul lor camarad, Costel.

— Pentru a nu mai complica lucrurile, directorul închisorii, a indicat în rapoartele sale că decesul în cauză a fost un suicid, îmi spuse Bomba aproape în șoaptă.

Întrebându-i mai multe amănunte, reușisem să aflu cine era acest Costel. Era un om lipsit de scrupule. Putea omorî pe oricine fără nici un motiv serios. După relatările colegilor, mai aflasem că el nu fusese niciodată căsătorit. Sărmanul... nu știa ce-nseamnă iubirea pentru o femeie, pentru copii. Toată viața și-a trăit-o în singurătate, a trăit doar pentru el. Oare cum s-ar simți înainte de moarte? Făcând o retrospectivă a vieții, își va manifesta regretul profund, că nu a fost apt de a face o femeie fericită, că nu a lăsat nici un urmaș care să-l pomenească. S-a dovedit a fi un nerod care s-a temut să-și asume anumite responsabilități, s-a temut să crească un copil, i-a fost lene să ridice o casă, să sădească un pom, să sape o fântână... A fost un adevărat virus care a parazitat acest pământ, și totuși, Costel nu are nici o vină. Creatorul dirijează mersul lucrurilor pe planeta noastră. Cine dintre oameni ar vrea să se nască, ori să devină pe parcursul vieții criminal? Cine ar dori să fie omorât cu bestialitate de un criminal? Nimeni..., dar acest fenomen există chiar dacă noi nu vrem. Spiritul de criminal este superior firii omului. El este plantat, înrădăcinat în sufletul unor ființe în momentul nașterii, ori pe parcursul vieții. Aceasta nu poate fi o caracteristică umană moștenită ereditar, cum susțin unii. A fi un criminal de excepție, ori un preot sau politician extraordinar, înseamnă a fi un adevărat geniu. A fi un adevărat geniu, înseamnă că ai semănat în tine, grație unor intervenții străine, calități supraomenești. Geniul aparține unei imagini duble, cea a binelui și cea a răului. Ei pot fi raportați binelui sau răului, datorită faptului că ființele lor sunt dirijate de Dumnezeu sau de Satan. Ei reprezintă binele sau răul în chip de om. Hristos ni l-a prezentat pe Dumnezeu în chip de om; Hitler, Stalin ș.a., ni l-au

arătat pe Satan. Ei toți s-au dovedit a fi foarte buni, numai că unii în a face bine, iar alții în a face rău.

Sărmanul Costel, întruchipa răul. Eu tot îl întruchipasem până nu demult, dar, prin luptă continuă, mă spălasem de el. Dar, când mi-am văzut curățit sufletul de mârșăvia satanică, m-am pomenit cu trupul murdar, acesta fiind și mai greu de curățat, pentru că urma să caut acel trup curat, adevăratul meu trup.

— Hei, gardian! strigasem din răspuțeri, vreau să vorbesc cu directorul.

— Domnul director este foarte ocupat acum, răspunse acesta cu o voce rece.

— Am o veste senzațională pentru el. Nu-l voi reține decât trei minute. Du-mă, te rog, la el.

— Costel, ție nu-ți poate refuza nimeni, nimic. Haide acum, căci peste o oră directorul va trebui să plece, îmi zise gardianul, apropiindu-se de celula noastră.

— Îți voi face cinste amice! îi spusei fericit.

— Nici nu mă îndoiesc, Costele. Nu m-ai dezamăgit niciodată.

Intraserăm în biroul directorului, care se afla în mansarda închisorii. Într-un fotoliu micuț, confecționat din material cafeniu cu dungi negre, directorul, destul de relaxat, își fuma țigara. Prin geamul deschis pătrundea înăuntru un cor adevărat al păsărilor aciuat în frunzișul copacilor din preajma zidului. Printre hârțoașele înșirate alandala pe biroul său, un aparat de radio, micuț și negru, transmitea ultimele știri. Nici nu-mi imaginam că directorul ar putea fi atât de tânăr. Era un domn micuț, nu avea mai mult de patruzeci de ani, cu mustață și barbă bine îngrijită. Părul său negru abia creștea.

— Ce-i, Costele? S-a întâmplat ceva, de-ai venit așa de dimineată?

— Ceva foarte grav, domnule director!

— Ai mai omorât pe cineva? îmi zise el, gâdilindu-și pistolul instalat bine la șold.

— Eu nu am omorât niciodată pe nimeni.

— Ei, Costele, nu o fă pe nebunul... Ești cel mai mare criminal din câți am cunoscut până acum. Ești de neîntrecut în acest domeniu. Haide, zi-mi ce ai de spus?

— Eu nu sunt Costel. Am nimerit din întâmplare în corpul acestui criminal, eu sunt un băiat sub douăzeci de ani.

— Ce-i cu tine, Costele, până mai ieri erai absolut sănătos?!

— Eu sunt sănătos, domnule! Adevăratul criminal e la libertate. Sufletul său mi-a furat trupul! El îmi va omorî părinții sau cine știe ce poate să le facă! Ajutați-mă cumva. Eu am nimerit pe nedrept aici.

— Începi să mă impresionezi, zâmbi directorul. Nu ai nici vocea lui Costel, și, el nici nu ar fi vorbit niciodată atât de calm, cum o faci tu. Ceva nu este curat aici!

— Nimic nu e curat. Sunt un copil nevinovat. Am nimerit în trupul ăsta îmbătrânit și îmbibat cu fum de țigară, din întâmplare. Eu sunt actorul ce joacă rolul impus de Satan.

Îi relatasem povestirea de câteva ori, până ce reușisem să-l conving cu desăvârșire. Inițial, nu-i venea a crede. Exclama în-continuu:

— Incredibil, incredibil, în trupul lui Costel, un suflet străin!

— Domnule director, am fost și eu agresiv câteodată, dar nu am îndrăznit nicicând să ridic mâna asupra cuiva, darămite să omor vreo persoană.

— Care-i numele tău adevărat? întrebă el.

— Nicu.

— Zi-mi numele complet.

— Nicolae Covrin.

Directorul luă un stilou și însemnă numele meu pe o foaie:

— Nicolae Covrin, mai repetă el încă o dată. Acum ce propui să facem?

— Nu știu, domnule! Mă tem să nu vă propun ceva imposibil!

— Sugerează-mi ceva, oricum eu voi lua decizia finală, îmi zise dânsul cu maximă seriozitate.

— Aș vrea să mă eliberați pentru a-l opri pe Costel să nu facă vreo prostie. În orice moment ar putea merge la părinții mei să-i omoare.

— Să te eliberez ar fi practic imposibil. Costel este înțemnițat pe viață. Eu aș risca prea mult să te scot de pe teritoriul închisorii.

— Atunci ce este de făcut? l-am întrebat eu deznădăjduit.

— Mă mai gândesc.

— Domnule director, dacă Costel comite vreo crimă, trupul meu va fi condamnat, judecat și înțemnițat, deși sufletul meu nu se găsește în el. Trebuie să prevenim orice incident posibil.

— Stai liniștit, cred că cel mai potrivit ar fi să-l aducem pe Nicolae Covrin aici, de restul te ocupi tu.

— E minunat, domnule director, minunat! exclamasem eu fericit. Dacă ați acționa rapid, cred că până în seară îl veți putea prinde.

— Nu te agita, vom face totul în cel mai scurt timp.

Peste câteva minute, dânsul îmi ceruse adresa și numele părinților mei, pentru a merge la dâșii. Totuși mai întâi îl îndemnasem să meargă la mănăstire, pentru că Costel s-ar fi putut afla încă acolo.

Problema mea părea că are să se rezolve foarte curând. Nu-mi puteam imagina care va fi reacția sufletului meu, văzându-și adevăratul și propriul său trup. Ar fi fost un moment unic, crucial, de neuitat! După ce am pus toate lucrurile la punct, am fost condus din nou în celulă. Colegii mă bombardau cu diferite întrebări, crezând că în sfârșit vor scăpa de molăul Nicolae Covrin, și-l vor recâștiga pe super-puternicul Costel. Le-am povestit totul cu de-amănuntul, alimentându-le curiozitatea.

Acea zi trecuse la fel cum au trecut și celelalte, cu același regim sever de supraveghere a deținuților, cu aceleași ocupații zilnice, cu aceeași mâncare lipsită de calorii. Deși, în realitate, mă găseam pe teritoriul pușcăriei, gândul meu se afla departe. Mă gândeam cum voi scăpa de acest coșmar de transferare a sufletelor dintr-un corp în altul, cum voi merge la Maria să-i spun cât de mult o iubesc, să merg la părinții mei să le demonstrez adevărata mea bunătate,

să termin școala și să-mi continui studiile undeva în capitală... Abia trecusem de vârsta adolescenței, de aceea îmi permiteam să visez, să visez la un viitor frumos.

Spre seară, cerusem acordul gardianului să rămân afară, ca să admir apusul soarelui. Deși inițial nu vruse, s-a învoit, numai dacă acceptam să-mi pună cătușele la mâini și la picioare. Fusesem de acord. Stăteam așezat pe un scaun în mijlocul ogrăzii, cu mâinile și picioarele imobilizate. Nimeni nu mă deranja, era destulă liniște, ca să pot contempla corpul durduliu și îmbătrânit al lui Costel. Cu siguranță, cântărea peste o sută de kilograme! Suflețelul meu de nici două decenii vechime, nu văzuse în jumătate, câte a văzut acest corp chinuit de ani grei de pușcărie. La trei degete de la mâna dreaptă lipseau cu desăvârșire unghiile. Să le fi văzut, ai fi crezut că așa s-a și născut, bietul Costel. Într-una din zile, pe când ne-am dus la baie, dezbrăcându-mă, am descoperit că aveam o cicatrice uriașă pe spate, provocată, pesemne, de tăișul ascuțit al vreunui cuțit. La piciorul drept îmi lipsea degetul mic. Mă înspăimântam numai la văzul lor, dar să mai fi suferit ceea ce suferise el? Fruntea îmi era brăzdată de riduri, sub ochii întredeschiși, care priveau disperați spre soarele roșietic, fragmentat de cele cinci fire de sârmă ghimpată de deasupra zidului, zăceau două cearcăne învinețite și, de asemenea, pline de riduri. Peste burta enormă stătea agățat maioul de culoare albastră cu numărul șase sute șaiszeci și șase, marcat pe el. Prin urechile-mi, dintre care una îmi era ruptă, intra schelălăitul unui câine, ce rătăcea prin ograda închisorii. Și când mă gândeam că libertatea era atât de aproape de mine!!! Nu-mi rămânea decât să sar zidul și aș fi nimerit în afara penitenciarului, dar eram cu mâinile și picioarele încătușate și nu aveam absolut nici o șansă de a evada. Grăbit, soarele coborâse pe treptele cerului, până ce nu se mai vedea. O noapte întunecoasă și caldă urma să pună stăpânire pe acel ținut, iar eu așteptam vești de la directorul închisorii. Din nefericire, nu veneau nici veștile, nici trupul meu. Eram disperat, nefericit, mișcat profund de izolarea mea în acest „purgatoriu“, unde sunt ispășite păcatele. Dar eu nu aveam nici un păcat, încât să merit să nimeresc aici!

A doua zi, dis-de-dimineată, gardianul venise să mă anunțe că directorul mă așteaptă în birou. Mersesem imediat, deoarece o nerăbdare lăuntrică nu-mi dădea pace.

— Bună dimineata, domnule director! îi spusei de îndată ce intrasem în biroul său, frumos îngrijit.

— Așază-te, Costel, treburile nu merg așa cum ne-am fi așteptat, îmi zise plin de seriozitate.

— Cum așa? Nu l-ați găsit pe adevăratul Costel? îl întrebam disperat.

— El nu mai este acasă, a plecat.

— Nu-mi vine să cred! mă lamentai eu.

— Am vorbit cu starețul. A rămas nedumerit la aflarea veștii că tu te găsești în închisoare. Măine va veni să te vadă. Părinții tăi nu știu nimic. Nu am vrut să-i nenorocesc cu o asemenea noutate, și așa plâneau când îi întrebam despre tine. Ei cred că tu ai plecat de acasă, doar atât.

— Ah...

— Costel, ascuns în trupul tău a mers acasă la părinții tăi, a luat pașaportul, bani și a plecat fără să le spună unde. Ei cred că, de fapt, tu ai plecat. Sunt disperați, sărmanii.

— Unde a plecat, ticălosul?

— Am cerut informații de la aeroportul internațional Chișinău. Nu a fost înregistrat nici un bilet cumpărat pe numele lui Nicolae Covrin. Am cerut aceeași informație și de la gara Feroviară.

— Și? Ați primit un răspuns? l-am întrebat nerăbdător pe director.

— Da, am primit..., spuse el gânditor. Acum trei zile, la douăzeci și șase iunie, Nicolae Covrin a cumpărat biletul cu itinerarul Chișinău — Murmansk. La orele nouă și cincizeci și șase de minute dimineata, a părăsit țara.

— Incredibil, acum ce-mi rămâne de făcut, doar nu voi sta aici până ce se va întoarce el?

— El nu se va mai întoarce niciodată. Crezi că ar risca să revină înapoi, unde l-am putea înhăța în orice moment? Crezi că el nu-și dă seama că este urmărit de cineva?

— Atunci?

— Nu am nici o soluție, zise calm.

— Cum nu aveți?! răcnisem eu. Anunțați poliția din Murmansk. Spuneți-le să pună mâna pe el și să-l trimită în țară!

— Eu nu pot face nimic în acest sens. Aceasta e o problemă personală între tine și adevăratul Costel. Plus la toate, tu, Nicolae Covrin, nu ai comis nici o crimă, nu ai încălcat legea, așa că nu pot să-ți dau numele în căutare.

— Domnule director, doar nu mă veți lăsa aici? Nu vreau să-mi putrezească oasele în acest penitenciar, vreau să fiu liber!

— Nici nu știu ce să spun. Lasă-mă să mă mai gândesc, după care îți voi da un răspuns.

— Ce-ar fi dacă m-ați elibera să merg chiar eu în căutarea trupului meu? îl întrebam.

— Este absolut imposibil, doar ți-am mai spus!

— Dar de ce? Îmi permiteți să plec și asta-i tot!

— Unde vei merge? Costel e condamnat pe viață. Vei fi întors la cea dintâi frontieră! O altă problemă este că eu nu-ți pot permite să pleci. Nu am nici un drept în acest sens.

— Atunci, pentru a nu purta răspundere de persoana mea, eu voi evada, iar dvs. nu mă veți da în căutare măcar o săptămână, până ce reușesc să ajung în Murmansk!

— Nu poți ieși din țară, tu nu ai acte de identitate.

— Eu nu am nevoie de actele lui Costel, voi ieși din țară cu o altă identitate, îmi voi schimba numele și prenumele, încât nimeni nu va bănuî nimic.

— Nu știu, Nicolae. M-am obișnuit cu Costel încât nu mă pot deprinde cu ideea că în trupul lui te găsești tu, Nicolae Covrin, un tânăr sub douăzeci de ani.

— Mai am o idee, domnule director. Sper să fie mai bună decât prima.

— Spune, Nicolae...

— Veți merge cu mine la Murmansk. Dar mai întâi trebuie să vorbiți cu organele judiciare superioare, pentru a mi se permite ieșirea din țară. Acolo eu îmi obțin trupul, iar pe Costel îl aducem

înapoi în pușcărie, ce ziceți?

— Aceasta într-adevăr e o idee mai bună, dar nu sunt sigur că vei obține permisiunea de a pleca de aici.

— Cel puțin încercați să faceți ceva.

— Mă aflu în relații destul de bune cu procurorul. Voi vedea ce pot face.

— Vă mulțumesc pentru că sunteți înțelegător cu mine, domnule director. Dacă nu mă credeți dvs. că sunt o altă persoană decât Costel, nu știu de m-ar fi crezut altcineva.

— Te-am crezut de la-nceput, pentru că-l cunosc pe Costel. El este foarte agresiv, încât poate omorî un om pentru simplul fapt că nu-l privește cum i-ar plăcea lui.

— Nu-mi vine să cred că mi-a lăsat părinții în pace, fără a le pricinui vreun rău.

— A amenințat-o puțin pe mama ta, pentru că nu-i dădea actele de identitate și bani de drum. Cu siguranță, ar mai fi făcut o nebunie.

— Sărmana, nici nu bănuiește că fiul ei stă înțemnițat aici. Ea a rămas cu ideea că a născut un ticălos, care a amenințat-o cu moartea. Dar în curând va afla adevărul, va fi cea mai fericită femeie.

— Bine, Nicolae. Măine voi merge la procuror pentru a pune lucrurile la punct. Sper să obțin un răspuns pozitiv din partea lui.

— Și eu sper, domnule director.

După discuție, gardianul, care aștepta în coridor, a intrat, la strigătul directorului, pentru a mă conduce în celulă. În acea zi lucraserăm până spre orele optsprezece, după care am mers să facem baie. Într-o cameră spațioasă, echipată cu vreo zece cabine am fost conduși peste treizeci de înțemnițați. Eram toți bărboși, neîngrijiți, unii aveau scabie, ceea ce ne-ar fi putut periclita și sănătatea noastră. Toți erau ocupați, unii își rădeau bărbiile, alții se băiau, alții pălăvrăgeau aiurea. Mă simțeam îngrozitor printre acei înțemnițați care țineau bricele ascuțite în mâini. M-ar fi asasinat într-o clipă, dar ei mă respectau pentru faptul că eram cel mai masiv dintre toți și cel mai puternic... Realitatea însă era cu totul alta.

Cel mai tare mă înfuria faptul, când îi vedeam pe unii dintre ei pipăindu-se. Păreau a fi demenți din cauza lipsei de lungă durată a femeilor în viețile lor. Simțeau nevoia să mângâie un corp de femeie, să-l sărute, dar ia-l de unde nu-i. În acele momente mă măcinau niște idei ciudate. „Ah, închisoare, închisoare, care e rostul tău în această lume? Nu numai că distrugi oamenii moral, dar și fizic!“ Din cauza nesatisfacerii nevoilor trupești cu vreo femeie, căutau să-și pângărească trupurile între ei. Era cea mai mare rușine pe care mi-aș fi putut-o imagina, dar îi înțelegeam. Astfel este construit corpul uman: dacă necesită mâncare, trebuie să-l hrănești, dacă are nevoie de apă, trebuie să-l adapi, dacă are nevoie de sex, atunci... Sărmanii, nu aveau nici o vină. Erau în stare să practice cele mai josnice lucruri, numai să se simtă bine.

— Costele! mă strigase unul dintre ei. Vino încoace, te-a ajuns rândul, Marina e dezbrăcată, te vrea.

— Sunt fierbinte, Costele, doar pentru tine, zise Marina, care, de fapt, era Marin.

Era un bărbat de vreo patruzeci și cinci de ani, uscățiv și mărunț.

— Îmbracă-te, stricatul! Să nu te mai văd într-un asemenea hal în fața mea, ai înțeles?! îi zisei eu iritat la culme.

— Nu mă mai placi? continuă el.

— Costele, doar tu l-ai făcut prima dată femeie, îmi zise unul dintre ei, zâmbind ca un nebun.

— Liniște, jechoșilor! urlasem eu. Când voi veni în baie să nu vă mai văd că faceți asemenea prostii.

Îi înțelegeam că aveau nevoie de reprezentante ale sexului frumos, dar... Când mă gândeam că sufletul meu stă cuibărit în trupul acesta mârșav ce se ocupase și el cu asemenea practici josnice, îmi venea să urlu de dezgust.

Mă priveau nedumeriți, nevenindu-le a crede că eram împotriva a ceea ce până atunci acceptam și chiar practicam. Dar eu nu eram Costel, însă ei nu știau acest lucru. M-aș fi lăsat omorât, dar nu aș fi acceptat un asemenea mod de destindere. Lor nu le mai păsa de onoare, de demnitate. În închisoare ești lipsit de demnitate, de

individualitate. După gratii ți se educă spiritul într-un asemenea mod, încât ajungi să crezi că nu ești decât un corp parazitar care consumă oxigenul fără nici un rost. Chiar dacă ar fi practicat doar o mică perioadă de viață acele jocuri trupești, oricum viața întreagă avea să le rămână în minte pata neagră a pângăririi fizice. Cum se vor mai putea lipi de o femeie, dacă vor fi bântuiți de amintirea că și ei au fost cândva un fel de „femeie” în mâinile altor bărbați? E absolut dezgustător. Dar, nu poți face nimic în acest sens, fenomenul a existat și va continua să existe. Și..., totuși..., ei nu erau vinovați de starea în care ajunseseră.

Între timp, îmi rasei barba, fără a mai auzi o voce în jurul meu. Toți tăceau, privind înspre mine. Vroiau să mai zică ceva, dar nu îndrăzneau. La orele nouăsprezece intrară gardienii, care ne-au anunțat să ne pregătim de ieșire. Urma să intre o altă echipă de întemnițați. După ce am făcut baie, am fost conduși la cantină pentru a ne hrăni trupurile cu mâncarea ceea atât de săracă în calorii și atât de prost gătită, dar atât de utilă!

În celulă, unde nu mai puteam fi auziți și de ceilalți întemnițați, colegii mei au început să mă bombardeze cu insultele și înjurăturile lor infame.

— Costele, ești un ticălos! zise unul dintre ei.

— Ai început să dai de bănuir, mă avertizase Bomba.

— Dacă nu te omoară ceilalți, te omorâm noi. Nu avem nevoie de un bleg.

— Încetați! strigasem, a mai rămas puțin și poate veți scăpa de mine.

— De tontălăi ca tine nu scapi până nu-i pui în raclă! urlase Bomba, neputându-și stăpâni furia.

— Ori încerci să fii ca adevăratul Costel, ori te turnăm lui Vampirul. Acesta o să-ți arate ce-nseamnă să fii bărbat, vorbi unul dintre colegi, aprinzându-și țigara.

— Nu cumva mă șantajezi, nemernicule? l-am întrebat într-un mod grosolan.

— Ba nu, Costele, dar, cred că Vampirul e mai puternic acum decât tine. Nu-ncerca să inventezi noi reguli în închisoare, căci,

într-o bună zi îți vor sări toți în cap și-ți vor pune capăt zilelor.

— Aproape toți pușcăriașii care au fost cu noi în baie au trecut de partea Vampirului. Așa că aproape nu mai ai oameni în echipă, zise Bomba.

— Te vom lăsa și noi, Costele. Nu vrem să riscăm. Tu nu ești în stare să te bați nici cu o muscă, îmi zise unul dintre camarazi, scărpinându-se între degete, așa cum făcea și în prima zi, când nimerisem în această celulă plină de jeg.

— Sper că voi ieși din pușcărie în cel mai scurt timp și nu vă voi mai stârni temeri de nici un fel. Va veni înapoi Costel al vostru, puternic și neînfricat, eu sunt doar un copil.

— Grăbește-te, altfel Vampirul îți va sorbi sângele, iar cu carnea ta va hrăni câinii din ograda închisorii și cioroii ce zboară prin împrejurimi, rânji Bomba, în timp ce toți ceilalți râdeau batjocoritor.

— Nu vă grăbiți să vă dați de partea acelui animal, căci oricum Costel va rămâne stăpân pe toți întemnițații, le spusei eu.

— Da, dar practic toți au trecut de partea Vampirului, chiar dacă, cred eu, nu este atât de puternic precum Costel. Cu toate acestea, puterea lui sunt oamenii, precizase Bomba.

— Ei fie, oricum liniștiți-vă, nu vă deranjați, îi încurajasem eu.

Pălăvrăgisem până noaptea târziu. Unul câte unul, adormiseram toți. Sub noi, același beton rece, peste noi, aceleași gângănii nocturne, ne pișcau trupurile fără milă. Prin zăbrelele celulei pătrundea un vânt răcoros de mi se strângea pielea. Oricum, nici o stihie a naturii nu mi-ar fi putut fura somnul, chiar dacă eram maltratată din toate punctele de vedere.

* * *

A doua zi, în timp ce lucram la acoperișul cantinei, pentru că pereții fuseseră deja ridicați, observasem că prin poarta închisorii intrară doi oameni. Unul dintre ei era îmbrăcat într-o cămașă albastră cu o insignă pe brațul drept și cu pantaloni negri. Pe umeri avea așezată o curea groasă de culoare verde-închis, iar sub antebraț

stătea suspendat automatul. Mi-am dat seama dintr-o dată că el era gardianul de la intrarea în ograda închisorii. Celălalt domn era îmbrăcat integral în negru. Obrajii și barba îi erau acoperite abundant de un păr încăruntit, cum era, de altfel, și pe cap. În mîna dreaptă ținea o carte. Pentru moment devenisem cel mai fericit om din întreaga lume. Starețului, totuși îi mai păsa de viața mea. Nu l-a afectat deloc scena din acea noapte, când dorisem să-l omor. De vreme ce sosise să mă vadă, îmi iertase totul! Într-adevăr, cu o zi în urmă, directorul închisorii îmi spusese că azi voi avea oaspeți. Am vrut să ies în întâmpinarea starețului, însă gardianul care ne veghea a strigat aspru:

— Oprește-te, Costele, nu-ți permit să te miști de aici, până nu voi primi ordin, ai înțeles?!

Mă oprisem locului, pentru că dacă nu ascultîi ce ți se spune, riști să te alegi cu câteva zile de carceră. Dar ce carceră, dacă era plină de apă? Pedepsa ți-o ispășeai în propria celulă, numai că erai lipsit de pat și de cearșaf.

Călugărul trecuse pe lângă noi, uitându-se cu milă și compătimire la chipurile noastre arse de soare. Între timp, câțiva dintre deținuți îndrăzniră să se amuze pe seama bătrânului stareț:

— Ei, moșneagule, încă nu ți-a năpărlit barba? ha, ha, ha.

Altceineva îi zise:

— Dacă ai o asemenea blană pe față, atunci, în pantaloni ești mai șic, ha, ha, ha.

— Încetați, ticăloșilor! mă zburlisem eu, nu mai puteam suporta când vedeam cum își bat joc de un biet călugăr, care, la timpul său, a petrecut și el mulți ani de închisoare.

Dintr-o dată călugărul strigase fericit:

— Nicu, unde ești?

— Părinte, în închisoare nu avem nici o persoană cu așa nume, îi răspunse gardianul.

— I-am recunoscut vocea. E printre acești întemnițați!

— V-am spus că nu există o asemenea persoană aici. Haideți mai bine să vorbiți cu directorul, pentru că, acum câteva momente s-a întors dintr-o deplasare.

— Haide, chiar acum, zise starețul cu vocea lui slăbită de povara anilor. Chiar ieri am vorbit cu directorul și el mi-a spus că Nicu e aici.

Trecuseră pe lângă noi, după care s-au apropiat de capătul celălalt al ogrăzii, pierzându-se în cele din urmă în spatele închisorii. După câteva zeci de minute, unul dintre gardieni se apropiase de mine și-mi zise:

— Costele, ești așteptat de o persoană, urmează-mă.

Deținuții care lucrau cu mine rămăseseră confuzi. Nu înțelegeau practic nimic. L-au auzit pe călugăr vorbind despre un anume Nicu, iar acum are nevoie de Costel. Nici nu aveau de unde să priceapă ceva, pentru că adevărul era cunoscut doar de colegii mei de celulă.

— Am înțeles, gardian, să mergem, îi răspunsei amabil.

— Călugărul a venit, pesemne, să i te pocăiești, de parcă ți-a venit sfârșitul! Ori greșesc?

— Nici nu am idee de ce a venit, cel puțin nici nu-l cunosc, îl mințisem pe gardian, considerând că nu trebuia să știe prea multe.

— Auzi, Costele, ai aflat de un complot, organizat de Vampirul împotriva ta? mă întrebase gardianul, în timp ce ne îndreptam către sala de primire a vizitatorilor.

— Și ce au de gând să-mi facă?

— Cred că vor să se debaraseze de tine pentru totdeauna!

— Și voi ce faceți? Stați de formă cu automatele în mâini? La ce bun ne mai păziți, dacă nu sunteți în stare să preveniți tentativele de asasinat?

— Totul se organizează atât de bine, încât nici nu știi când va avea loc accidentul. În această închisoare stați cei mai periculoși și cei mai experimentați criminali. Plus la toate, misiunea noastră e să luăm măsuri de prevenire a evadării voastre de aici și nu să vă asigurăm supraviețuirea. Nu suntem puși să stăm lângă voi și să vă amintim că trebuie să trageți aer în piept ca nu cumva să muriți, ha! zise el indignat.

Pe de o parte, avea dreptate, cu cât mai puțini criminali peri-

culoși de talia Vampirului sau a lui Costel se aflau în închisoare, cu atât era mai mare siguranța de a trăi.

Văzându-mă intrat în sala unde mă aștepta călugărul, închisei ușa după mine și exclamasem:

— Vă mulțumesc, părinte, că nu ați uitat de mine. După atâta rău pricinuit dvs. și chiar mănăstirii...

— Fiule, nici n-am crezut niciodată că Satan e în stare să facă asemenea lucruri. E incredibil! Mă obișnuisem cu imaginea ta de băiat tânăr și frumos, ca acum să te văd în trupul unui întemnițat, nu cu mult mai tânăr decât mine.

— Satan, ca și Dumnezeu, are puteri nelimitate, Părinte.

— Acum e vremea Diavolului de a acționa pe pământ, fiule. Zilele lui, printre noi, sunt însă absolut limitate. În curând Dumnezeu îl va arunca în Gheenă pentru totdeauna. Cine-i va ține piept acum, pe viitor va primi slava lui Dumnezeu.

— Sper să am și eu parte de acea slavă, Părinte. Am luptat cu înverșunare împotriva diavolului, și voi lupta până la capăt. Mi-a mai rămas doar un pas și voi ajunge și eu la limanul ce mi se arată la orizont.

— Așază-te, fiule, pe scaun, să te mai întreb câte ceva.

— Întreabă-mă, Părinte, orice, îi zisei, în timp ce mă așezam lângă el pe un scaun cafeniu închis destul de deteriorat, care începuse să scârțâie sub greutatea corpului meu.

— Fiule, ce știi despre criminalul adăpostit în corpul tău?

— Părinte, a plecat departe de aici. În aceste momente, probabil se află dincolo de cercul polar, undeva la Murmansk.

— Tocmai la Murmansk?! De necrezut! exclamă el.

— A fugit cât mai departe, să nu fie găsit de poliție, ticălosul.

— Taci, Nicu, el nu are nici o vină. Exact așa cum nici tu nu ești vinovat. Voi sunteți sub mâna lui Satan. Cum nu te lasă în pace pe tine, la fel și pe el.

— Aveți dreptate, Părinte. Dar nu mai pot de mânie. Îmi vine să-l apuc de gât și să-l sugrum.

— Apucă-l, doar ești în el?! zise starețul.

— În momentul în care îmi voi întâlni adevăratul meu trup, va trebui să-l bat până ce spiritul lui Costel va ieși din el ca să pot intra eu.

— Fiule, decât l-ai bate, mai bine procedează altfel.

— Doar printr-o bătaie serioasă l-aș izgoni din mine. Acesta ar fi unicul mijloc de recăpătare a identității mele.

— Ba nu. Acum zece ani am fost la niște prieteni — călugări din Carpații Ucrainei. Unul dintre ei mi-a dezvăluit un lucru uluitor, pe care aș vrea să-l încerci și tu.

— Ascult, Părinte. Întotdeauna ați vorbit doar lucruri prețioase.

— Prietenul meu mi-a spus: „Când vei avea de-a face cu vreun suferind, care nu-și poate da duhul, să rostești trei cuvinte. Să le pronunți rar și clar de nouă ori încontinuu. Sunt cuvinte magice“.

— Și care sunt acele cuvinte? Întrebam un pic nonșalant, doar nu aveam să cred în niște cuvinte magice, care erau folosite în basmele cu eroi mistici din epocile anterioare?!

— Sunt cuvinte sacre, pe care nu le-am spus deocamdată. Eu sunt călugăr, om religios, nu-mi permit să scot sufletul din nimeni, până nu i-l va lua Dumnezeu, însă tu le vei pronunța, apărând un scop nobil, cel de ați obține trupul tău adevărat, trupul pe care ți l-a dăruit mama ta, născându-te. Repetă după mine, fiule: *Fatigma, Surgine, Mardiga...* etc.

Inițial mi se păruse cuvinte cam greu de reținut, dar după ce le-am repetat de câteva zeci de ori, se imprimaseră destul de bine în memorie. Nu-mi venea a crede că voi face mare treabă, pronunțându-le, însă, pentru orice eventualitate le-am memorizat.

— Fiule, acum câteva minute am vorbit cu directorul, mi-a spus că a discutat cu procurorul. În câteva zile, maximum o săptămână, e posibil să primești permisiunea de a părăsi țara. Te vor însoți, însă, doi polițiști.

— E minunat! Cred că directorul îmi va da mai multe detalii...

— Te mai vizitează uneori Satan? se interesă starețul.

— A zis că va veni atunci când îl voi chema. În rest, a spus

că nu va mai apărea înaintea mea neinvitat.

— Aceasta e ultima etapă a examenului impus de Satan. Mai mult nu te va mai chinui, fii sigur.

— Asta mi-a spus și El. Ultimele lui cuvinte mi-au rămas întipărite în minte și azi: „Acum ai de trecut ultimul examen. Examenul pentru viață. Poți muri oricând, așa că luptă pentru viață, pentru individualitate“. Părinte, dacă îl găsesc pe Costel, sunt eliberat pentru totdeauna! Nu voi mai fi dominat de Duhurile rele niciodată! exclamasem fericit.

— Exact. Nicu, treci de acest examen și începi să scrii o carte despre tot ce ți s-a întâmplat. Această carte nu atât va amuza cititorul, cât îl va educa, îl va atenționa asupra unui risc ce poate ucide oameni, asupra unei forțe demonice, care ar putea invada viața oricărui om. Nimeni nu poate fi sigur că va fi ocolit de Diavol. Acesta e un înger ce lovește acolo, unde nimeni nu se așteaptă. Inițial el intră în viața multor oameni benevol, adică ei singuri îl primesc, neconștientizând riscurile ulterioare. Pentru a se face atractiv, el îți infiltrează în cap ideea că vei fi un om de succes, un om cu realizări deosebite, te ademenește cu promisiuni despre bogății enorme, pentru ca mai apoi să-ți curme speranța de a trăi. Ești tânăr și ar fi bine să-ți înștiințezi generația despre pericolul real pe care-l prezintă Diavolul în viața omului.

— Părinte, nu vreau decât să ies din acest impas, nu-mi pasă de nimic altceva...

— Nu cumva năzuințele tale sunt limitate, fiule? Departe de tine această stare. Tu ești tânăr, ar trebui să răstorni munți. Nu trebuie să te lași învins de indiferență. Ai menirea să lași o urmă în viață. Cred că ești conștient de valoarea inestimabilă a lucrurilor ce rămân după moarte?!

— Nu, Părinte, nu vreau să aspir la mai mult decât aș fi în stare să fac.

— Fiule, din această cauză multe popoare nu progresează. Majoritatea indivizilor gândesc exact ca tine...

— Părinte, eu duc o luptă crâncenă pentru individualitate, nu mă interesează vreo altă cauză.

— Oricum, cât vei trăi, să-ți amintești de cuvintele mele: „Realizările sunt obținute, doar luptând. Pe viitor să-ți definești scopurile și să lupti pentru a le realiza.“

— Vorba ceea, Părinte „Mai e mult până departe“, acum nu am timp să filozofez asupra vieții. Voi face-o când voi fi și eu bătrân, ha, ha, spusei eu amuzat.

— Nicule, voi merge la mănăstire și mă voi ruga neîncetat, împreună cu călugării, pentru tine. Rugăciunile au o forță destul de mare. Zi și noapte vom pomeni numele tău. Dumnezeu vrea să fii al Lui, și vei fi.

— Eu vreau libertate totală, Părinte. Nu mă gândesc să stau sub papucul nimănui.

— Dumnezeu e libertate, fiule, e bucurie, e plăcere, e satisfacție. Încă nu ai avut parte de darurile spirituale oferite de El.

— Le voi primi când le voi merita. Până atunci voi rămâne nemulțumit încontinuu.

Vorbisem cu starețul în jur de o oră și jumătate, ca în cele din urmă să intre gardianul și să mă anunțe că timpul pentru întrevedere a expirat demult. Ne-am despărțit frumos, Părintele întinzându-mi chiar și o ciocolată.

— Ține-o, Nicule, deși ai corpul unui om de aproape vârsta a treia, sufletul ți-e încă de copil. Îndulcește-ți spiritul amărât de atâta durere cu această ciocolată.

— Mulțumesc, Părinte. Voi servi și colegii de celulă.

— Fă ce vrei cu ea, pentru că e deja a ta. Fiule, dacă voi putea veni în următoarele zile — bine, dacă nu, voi telefona directorului ca să aflu cum decurg lucrurile.

— Mulțumesc, Părinte. Eu mă voi zbate până voi ieși dintre acești pereți ostili, chiar dacă voi fi nevoit să evaderez, dar dvs., dacă nu veți putea veni, cel puțin rugați-vă pentru mine, așa cum mi-ați promis.

— Nici o problemă, fiule, de aceasta am grijă eu.

— Părinte, am o întrebare care mă chinuiește nespus de tare.

— Știu ce vrei să întrebi, fiule. Am încercat să evit acest subiect, căci mai tare te-aș nenoroci.

— Spune-mi ce face Maria, a aflat că sunt în penitenciar?

— Ea nu știe nimic despre tine. A rămas cu o ultimă impresie urâtă și mai mult nu vrea să audă de tine. E distrusă moral. Zilnic vine la biserică și plânge disperată. Să știi că am început s-o îndrăgesc. Tocmai acum mi-am dat seama cât de bună este și cât de nevinovată a fost. Mi-a mărturisit totul.

— I-a făcut ceva Costel?

— A dezvirginat-o și a părăsit-o. Ea crede că, de fapt, tu ai fost acela care a profitat de nevinovăția ei.

Din ochii mari și încercănați au început să-mi curgă lacrimi. Eram și mai nenorocit decât cea fetiță.

— Părinte, spune-i cel puțin să vină să se convingă că nu am fost eu acela care a necinstit-o.

— Nu cred că are să mai vină vreodată să te vadă. Oricum, nu-și va mai schimba părerea despre tine. Ea a făcut dragoste cu trupul tău, nu-i pasă de justificările pe care i le-ai aduce. În minte i-a rămas același Nicu care i-a vorbit urât, a lovit-o peste față și i-a spus adio. Vorbele dulci pe care i le spuneai la început s-au șters din memoria ei.

— Oricum, spune-i adevărul. Ea trebuie să știe că nu sunt un ticălos.

— Îi voi spune, Nicule, stai liniștit. Înțeleg că o iubești, dar acum ar fi bine să te gândești la problema cea mai importantă care te macină.

— Maria e la fel de importantă ca și trupul meu din Murmansk. Acestea sunt lucrurile la care țin cel mai mult și la care nu aș putea renunța.

* * *

— Ce vrea bărbosul acela? mă întrebase Bomba curios.

— M-am spovedit, pentru că degrabă voi muri.

— Poți vorbi serios, Costele? Nu-mi arde de glume?!

— Am aflat că se organizează un complot împotriva mea. Vampirul vine să mă omoare. Într-o asemenea insecuritate, nici nu știi ce mi se mai poate întâmpla. De aceea m-am mărturisit

că poate voi ajunge în Rai.

— Văd că poșta lucrează rapid, spuse Bomba nemulțumit.

— Nu cumva tu ești organizatorul a tot ceea ce urmează să mi se întâmple? A? Răspunde, mârșavule?!

— Costel, vino lângă mine să-ți spun în șoaptă, nu vreau să audă vagabonzii aceștia.

De fapt, nici nu aveau cum auzi, pentru că în acel moment își trăgeau țigările și pe deasupra se iscase între ei o discuție fierbinte. Oare ce știa Bomba și nu-mi spusese până acum?

— Costel, eu i-am întins o cursă Vampirului. În ea ar fi trebuit să cazi tu, după cum ne-a fost înțelegerea, dar, de fapt, va cădea el, îmi spusese Bomba în șoaptă.

— Ei bine, nu-mi pasă care este cursa, dar de unde știe gardianul de toate acestea?

— Care gardian?

— Acela care m-a luat și m-a dus la părinte!

— A a a a a, Coromâsla... El e un ticălos și jumătate, un papă-lapte.

— Nu mă interesează ce-i cu dânsul. Pe mine mă pune în gardă, de ce mi-a spus despre acel complot? Chiar îi pasă de viața mea?

— Nu am idee, spuse Bomba nedumerit.

— Eu știu care-i răspunsul. În acest joc, principala marionetă, ești tu. Nu-ți cunosc intențiile, dar, dacă aflu că încerci cu adevărat să scapi de mine, atunci să știi că te fac bucăți.

— Jur că scopul meu este să-l omor pe Vampir, nu pe tine.

— Asemenea jurăminte nu au nici o valoare, mai ales când le spune un pușcăriaș. Omul, când vrea să-și apere pielea spune verzi și uscate, numai să scape cu zile.

— Îmi este cu mult mai convenabil să te am pe tine alături, decât pe Vampir. Tu îmi ești prieten, însă Vampirului, i-aș fi supus.

— Crezi că Vampirului i-ar conveni această situație? Eu am anticipat totul. Gardianul intenționat m-a avertizat de acel complot, ca să mă păzesc de Vampir, pe când, în realitate, lovitura urmează să vină din partea ta. Dacă tu mă vei lichida, Vampirului nu-i va

fi prea greu să scape și de tine. El nu are nevoie de persoane ce i-au fost prieteni lui Costel.

— Atunci, ce crezi că ar fi bine să facem?

— Nu trebuie să faci nimic. Voi vorbi personal cu Vampirul.

— Ce-i vei spune, că ți-am destăinuit tot secretul?

— Îi voi spune ce cred că trebuie, tu nu-ți face griji, pentru că nu te voi implica în această problemă.

— Nici nu încerca, altfel Vampirul mă mănâncă de viu.

— Nu te agita, amice. Cât voi sta eu aici, va fi liniște și nimeni nu va muri. Mă voi strădui să mențin pacea între întemnițați.

— Costele, fii prudent când vorbești cu el. Nu încerca să-l enervezi, căci ar fi în stare să te omoare. Am avut un plan măreț, pe care, dacă îl puneam în aplicare scăpam de scârbosul ăsta pentru totdeauna.

— Nu are rost să-i lichidezi pe acei ce-ți stau în cale. Îl omori pe unul și îți apare altul înaintea. Cea mai eficientă metodă este ca, dușmanii să ți-i faci prieteni. Cel mai mare dușman ar putea să-ți devină cel mai bun amic.

— Vampirul nu-i din aceștia!

— Inițial, Costel, acest trup ce-ți stă în față, ți-a fost dușman, mai apoi ți-a devenit prieten. Imposibilitățile sunt eventuale posibilități. Nu trebuie să te limitezi la impresii oarbe. Într-un om îmbrăcat în pielea unui demon poți găsi proprietăți divine pronunțate, pe când în unul îmbrăcat în pielea unui înger, poți găsi o mie de draci.

— Încearcă, Costele, să vorbești cu el, numai nu mă băga în daraveră.

— Stai liniștit, deși sunt un băiat abia trecut de vârsta adolescenței, nu înseamnă că nu mă duce capul cum să acționez în astfel de situații. Vreau ca după ce voi pleca de aici să mă purtați în amintire ca pe un om bun și abil în situații conflictuale. Vreau să vă fac să înțelegeți că răutatea poate fi combătută doar prin bunătate, nicidecum altfel.

— Nu-ți stau în cale, Costele, procedează cum îți dictează inima!

După câteva zile de liniște și lipsă totală de vești, directorul închisorii mă invitase la el în birou.

— Nicolae Covrin, așază-te pe scaun. Am vești nu prea bune.

— Nu mi se permite să ies de aici, domnule director?

— Din păcate, nu. Am făcut tot posibilul, dar n-am reușit. Ești condamnat pentru prea multe nelegiuiri ca să obții dreptul de a te deplasa la Murmansk.

— Atunci, ce aveți de gând să faceți cu mine, domnule director? Nu mă veți lăsa să mor nevinovat în acest penitenciar!

— Nicolae, mi-e milă de tine, de aceea voi încerca să te ajut cumva. Peste o săptămână îmi voi lua concediu. Tot atunci va fi și ziua evadării tale, ai înțeles?

— Vă expuneți unui risc cam mare, domnule director!

— Ascultă, îmi zise el în șoaptă, dacă vrei să ajungi la Murmansk, în două zile după ce evadezi, îmi pui în mână trei mii de dolari. De acord? De acolo te descurci singur.

— Trebuie să anunț părinții. Cred că vor fi de acord. Dar nu dispun de nici un act de identitate, cum voi trece granițele?

— Contează pe mine, am cunoscuți la toate vămile. Vei trece liber. Când vei ajunge acolo, oamenii mei te vor lăsa și tu vei fi liber să-ți cauți adevăratul trup. Oricum, va trebui să acționezi repede, până a fi dat în urmărire generală și capturat. Plus la toate, Murmansk-ul e un oraș destul de mare, nu știu ce șanse ai de a-ți găsi corpul.

— Numai să mă văd ajuns acolo. Îl găsesc și în pământ...

— Obligația mea este să-mi respect angajamentul. Mai departe fă ce dorești. Dacă vei fi prins de poliția de acolo, să știi că vei fi extrădat poliției de la noi și vei fi re-întemnițat tot aici.

— Domnule director, văzându-mă ieșit de aici, voi profita de libertatea mea la maximum ca să-mi redobândesc identitatea.

— Printre cei peste patru sute de mii de locuitori ai Murmansk-ului îți va fi destul de greu să-l găsești pe Costel, dar dacă e să recunoaștem, nu e și imposibil.

— Aveți dreptate, domnule director. Practic, totul e posibil dacă există voință. Voința e flagelul multor realizări imposibile.

Acum cred că ar fi bine să mergeți la părinții mei ca să le spuneți adevărul despre soarta fiului lor. Ar fi bine să le scriu ceva ca să le confirmați că anume despre mine le vorbiți. Le voi scrie și despre banii necesari, în schimbul cărora să mă pot deplasa la Murmansk, și cel mai important, să evadez de aici cu ajutorul dvs.

— Ține un toc și o foaie și scrie-le chiar acum un răvaș, mă îndemnă directorul, plin de optimism. Nicolae, fii atent la ce-ți voi spune acum. Nimeni, nici chiar părinții tăi nu trebuie să știe că tu vei evada cu ajutorul meu. Aceasta e o chestiune ce trebuie să rămână cunoscută doar de noi doi, bine?

— Ne-am înțeles, stați fără grijă, căci știu să păstrez un secret.

— Chiar dacă vei fi capturat de poliție, să nu mă bagi în această chestiune, căci altfel s-a zis cu mine, vorbi directorul cu un ton destul de aspru.

— Stați liniștit, îl asiguraseam încă odată.

Luând pixul și foaia, am început să înșir cuvinte tragice, dar reale despre soarta mea din penitenciar. Le-am scris și le-am descris cu minuțiozitate fiecare detaliu cum am nimerit după gratii, însă sfârșitul răvașului l-am schimbat nițel, pentru a ascunde aportul directorului în evadarea din închisoare și deplasarea spre acel oraș nordic, unde, n-am visat niciodată că voi ajunge. Adeseori iau acea scrisoare șifonată și îi recitesc conținutul, nevenindu-mi a crede, cum de-am putut să-mi mint părinții și să nu le spun adevărul?! Acei care au contribuit la formarea mea ca om, nu știau că banii pe care trebuiau să mi-i dea erau destinați pentru buzunarul cuiva anume și nu pentru a mă deplasa la Murmansk. În fine, nu asta conta cel mai mult în acele momente, ci recăștigarea tânărului meu corp, zvelt, frumos, lipsit de riduri și de cicatrice. De multă vreme, pe corpul lui Costel era imprimată amprenta unui destin compromis, ratat și supus osândelor, pe când, pe corpul meu puteai vedea doar semnele fragede ale unui destin aflat la început de cale, care abia urma să-și pună în valoare potențialul.

— Nicolae, când voi reveni de la părinții tăi, îți voi prezenta planul evadării. Până atunci nu da de bănuț nimănui că acestea

sunt ultimele zile, ce le vei petrece printre colegi. Comportă-te ca un om matur, care dă lovitura în momentul prestabilit, ai înțeles?!

— Am înțeles, domnule director, spusei eu entuziasmat.

— Acum mergi la camarazii tăi. Gardian intră!

Ca de obicei, de după ușa biroului, adică din coridor, intră un gardian și mă duse din nou în celulă. În drum, acesta îmi zise plin de curiozitate:

— Văd că aproape în fiecare zi treci prin biroul directorului! Ce are de vorbit atât un întemnițat cu un șef?

— Un domn atât de rafinat nu ar putea să se facă prieten cu unui mitocan ca mine. Eu pot fi prieten doar cu dracul.

— Nu mai spune, Costele. Crezi că nu observ cum te corcolește directorul?

— Ți se pare, gardian, ți se pare. Directorul, pur și simplu, mă instruieste cum să mă comport, altfel, risc să stau în carceră mult și bine.

— Acum e momentul, zise gardianul.

— De ce zici așa?

— Pentru că zilele trecute a fost pompată toată apa din subsolul penitenciarului și au fost instalate țevi prin care apa din izvoarele subterane se va scurge în fântâna din spatele închisorii. Cuibușoarele voastre întunecoase și reci vă sunt pregătite, ha, ha, ha.

Gardianul, un tip înalt, cu armă și brațe puternice, își permitea să-mi aducă orice ofensă, pentru că eu nu aveam mare șansă să mă răfuiesc cu el. Era exclus faptul că i-aș putea da cu ceva în cap. În ceea ce privește lupta corp la corp, aveam îndoieli că l-aș câștiga, sau poate că nu eram un adevărat temerar, așa cum era Costel, care inspira teamă și respect, nu numai în rândul întemnițaților, dar și a gardienilor.

— Sunt obișnuit cu aceste carcere, mai ales în acest sezon, când e atât de cald afară. M-aș putea odihni în pace, la răcoare, cât mi-ar dori inima.

— Mă, Costele, da tare te-ai mai schimbat! Înainte, nici mort nu te dădeai dus în acele încăperi abominabile!

— Uneori bătrânețile mai schimbă oamenii, iată că pe mine m-au schimbat nițel, dar asta nu înseamnă că pun mâinile pe piept deja.

— Nici nu mă îndoiesc. Bărbații ca tine nu mor cu una cu două. Ție ți-ar putea curma viața doar scaunul electric.

— Noroc că nu aveți unul pe aici, ha, ha, râsei eu cu prefăcută satisfacție.

— He, de parcă nu ți-e teamă!

— M-ați ține câte două săptămâni în ele, până mi s-ar face bățături la fund și tot n-aș da ortul popii.

— Îți găsim noi ac de joc, dacă trebuie.

— Da poate oi muri și eu odată și voi ajunge cumva în Walhalla.

— Ce mai e și asta? Întrebă nedumerit gardianul.

— Acolo pot ajunge doar eu, oamenii ca tine nu ajung nici chiar până la porțile iadului. Walhalla, conform credinței vechilor teutoni, este locul unor splendide bătălii. Toată viața am luptat cu niște ratați, m-am saturat. Iată că după moarte voi deveni cetățeanul unor prerii sau jungle pe care tu doar le visezi. Mi-e lehamite de voi, lașilor...

— Costele, întreci măsura, mă jignești.

Vroiam s-o fac pe grozavul, pentru a-mi apropia similitudinile comportamentale cu cele ale lui Costel, dar cred că de bună seamă întrețeam măsura. Nici chiar neînfricatul Costel nu exagera din punct de vedere verbal. Dându-mi seama de greșeala comisă, am încercat s-o repar, însă ajunsei deja la ușa celulei, gardianul spunându-mi să intru mai repede pentru că se grăbește.

— Vom mai grăi, Costele, acum am treabă. În privința scaunului electric, vom aduce unul special pentru tine, ha, ha, ha.

În noaptea aceleiași zile avusei un vis ciudat. Mă treziseam nedumerit, dar fericit. Mi se părea incredibil, dar o visasem pe Maria. Era atât de frumoasă și atât de îndrăgostită de mine, încât îmi rupea obrajii sărutându-mi-i. Părea că nici nu se întâmplase nimic între noi, doar o mică ceartă, despre care uitaserăm de multă vreme. O țineam în brațele mele tinere, dar puternice, simțindu-i

pieptul lipit de al meu, simțindu-i coapsele-i, nici tari, nici moi, în palmele mele. Priveam unul în ochii celuilalt fără a ne spune ceva. Licărul din priviri era limbajul non-verbal prin intermediul căruia comunicam. Era îmbrăcată toată în alb, iar dintr-odată, de sub haina-i subțire din in se iviră niște aripioare mici, transformând-o într-un înger. După ce mai stătu câteva momente în brațele mele, încet de tot, cu un gest de adio, își luă zborul. În timp ce se ridica în văzduh, încercasem s-o opresc, apucând-o de haina albă și lungă, dar zadarnic. Se desprinsese de mine, lăsându-mi brațul gol, îndreptat spre înălțimi. O urmărisem cu privirea până se topise în adâncul cerului. Într-un moment, îmi apăruse dorința de a mă transforma și eu într-un înger pentru a merge în căutarea ei. Totuși, zadarnică mi-ar fi fost căutarea, pentru că e cu neputință să găsești într-un cer infinit un lucru finit. O ultimă idee îmi apărură în minte, „Fie ce-o fi, o voi aștepta, pentru că se va întoarce. Atâta cât voi mai exista, ea mă va vizita“. Dar ce mai e și existența asta? Cui îi trebuie? Pe de altă parte, de n-ar fi existat viața, nu eram nici noi astăzi. Și totuși, ce este existența? Cu siguranță că nu poate fi nicidecum inexistență. Nu poate fi ceva ce nu este. Ea există, pentru că ea însăși presupune prezența a ceva existent. Un exemplu bun în acest sens, am fi noi, oamenii. Noi nu existăm doar atât cât trăim, ci și după moarte. Prin amintirea și faptele noastre. Atâta timp cât cineva își amintește de noi, existăm... Fiecare obiect, chiar dacă este lipsit de viață, de asemenea există. Un simplu pietroi din adâncul oceanului există, chiar dacă noi nu știm de existența lui. De asemenea, inexistența, acest termen, care presupune sau chiar neagă totul ce ține de existență, există. Existența poate fi socotită echivalentul cuvântului suferință. Și totuși, de ce omul e menit să trăiască mai multă suferință decât bucurie? Oare, nu trebuie să căutăm și în ea plăcere? Atât oameni, cât și fenomenele ce le simțim, ori le trăim, sunt de obârșie divină. Providența ne-a dăruit suferința pentru a ne bucura de ea, pe când noi, în urma unor „mutații“ psihologice, am început să găsim bucuria doar în lucrurile ce sunt opuse suferinței. Chiar aș vrea să fi încercat să mă bucur de faptul că mi-am pierdut trupul,

că am pierdut-o pe Maria, că stăteam în închisoare, dar, sincer, nu am putut. Aș fi vrut să mă contagiez cu boala, „bucurie în momente grele“, dar nu-mi reușea, pentru că eram prea sănătos. În timp ce mă gândeam la toate aceste năstrușnicii, adormisem din nou. Mă simțeam atât de bine în patul moale, dar atât de prost când eram pișcat de vreo gănganie. Mă gândeam la aceste insecte bizare, și chiar îmi venea să râd. Eu, pentru că stăteam în acea celulă mă numeam întemnițat, iar găngăniile astea neobosite, care nu au somn niciodată, deși sălășluiesc în aceeași încăpere cu mine, socotesc aceasta libertate. Apropo, uitasem să vă spun că în celula noastră ne instalară deja paturile, dispunând și noi de luxul de a ne odihni osul pe ceva moale. Adormind din nou, îmi apăruse chipul starețului. Cu o privire compătimitoare, îmi vorbi:

— Fiule, te întrebi ce-i asta existență? Însuși verbul a exista, presupune existența.

— Știu, Părinte...

— Ești încă tânăr și nu știi o mulțime de lucruri. Eu te voi face un om cu rațiune superioară, fiule. Cunoștințele tale nu se vor opri aici. Te voi ajuta moral și-ți voi direcționa pașii spre înțelepciune și cunoștințe. Un om poate fi considerat înțelept și inteligent doar atunci când cunoaște necunoscutul, iar tu încă nu te cunoști pe tine, deși ești cunoscut de mulți.

— Învață-mă, Părinte, pentru că nu vreau să mă limitez doar la ceea ce posed. Vreau munți de cunoștințe-n capul meu.

— Mai întâi, fiule, îți voi spune câteva cuvinte despre existența care îți dă bătaie de cap, după care îți voi adresa întrebările ce servesc în calitate de barieră între prostie și înțelepciune. Cine nu găsește un răspuns la ele, va rămâne veșnic pe plaiul prostiei, iar cine găsește, e ca și cum a făcut primii pași în lumea înțelepciunii.

— Te ascult, Părinte, sunt numai ochi și urechi.

— Totul ce i-a naștere în imaginația noastră, chiar și un simplu cuvânt, care a fost utilizat de mai multe milenii, oricum, pe tărâmul existenței pasive, el există. De asemenea, existența zborului nu poate fi contestată, dacă nu ar exista aripile. E cunoscut faptul că un elicopter poate zbura cu ajutorul elicei. Zborul va continua să

existe, chiar dacă aripile ar fi dispărut demult. Așadar, existența este o aparență. Ea nu reflectă, ceea ce este de fapt, ci cu totul altceva.

— Aveți dreptate, Părinte.

— Acum îți voi pune întrebările. Te rog să te gândești, înainte de a-mi răspunde. Nu-i neapărat să-mi răspunzi acum.

— Depinde de gradul lor de dificultate, zisesem nerăbdător.

— De ce oamenii nu-și fac casele după forma corpurilor lor?

— Pentru că...

— Taci, lasă-mă să vorbesc până la capăt, mă opri starețul iritat, continuându-și șirul de întrebări.

— De ce melcii își au casele după forma corpului lor? De ce oamenii fac copii după chipul și asemănarea lor? De ce păsările fac mai întâi ouă? De unde știe pasărea că dacă va cloci acel ou bizar, va ieși de acolo o ființă asemănătoare ei? De ce peștii se deplasează cu ajutorul cozii, iar câinii au nevoie de picioare? La ce bun mai au și coadă? Îți cunosc răspunsul, vei zice că peștii sunt adaptați mediului acvatic, pe când câinii, mediului terestru..., dar nu te grăbi cu răspunsul, căci s-ar putea să nu ai dreptate. Hidra există doar în mediul acvatic, și se deplasează cu ajutorul piciorușelor, neavând nevoie de coadă. De ce se crede că picioarele servesc doar pentru mișcare? O masă sau un scaun, nu se va mișca niciodată, chiar dacă ar avea peste o sută de picioare! Acum îmi vei zice că aceste întrebări, nu au nici un rost, dar fii sigur că spre înțelepciune ajungi prin a răspunde la întrebări neînțelepte. Astfel te obișnuiești să găsești răspunsuri logice, argumentate la toate întrebările ridicule.

— Dumneavoastră cunoașteți răspunsul la aceste întrebări?

— Nu contează dacă-l cunosc. A fi înțelept, nu e neapărat să știi răspunsurile la toate întrebările. E bine să știi a inventa întrebări despre orice.

— Cât timp va trebui să treacă până voi deveni înțelept, Părinte?

— Mulți se nasc înțelepți, dar nu știu până la moarte, că sunt așa. Alții devin înțelepți, imediat ce renunță la prostia umană. Totul depinde de oameni.

Spunând acestea, starețul dispăru din visul meu. A fost un vis asemenea unei realități. Starețul îmi spuse lucruri care, într-adevăr mă puseră pe gânduri. Trebuia să meditez profund asupra celor auzite și să adopt o poziție fermă în această privință. Era timpul să renunț la puerilitatea mintală odată pentru totdeauna. Pe lângă toate acestea, vroiam să mai aflu ceva. Acel ceva, era existența. Existența este un lucru subtil, pe care e greu să-l înțelegi, dar l-am înțeles totuși. Existența venelor nu este întâmplătoare. Ele nu există așa pur și simplu în organismul nostru. Ele există pentru că sunt cel mai eficace mijloc de transmisie a sângelui oxigenat spre celulele corpului. Nările au fost create pentru a respira, ochii pentru a vedea, nefericirea — o cale prin care putem găsi fericirea. Existența, așadar, nu este ceea ce credem noi că este. Ea reflectă într-un totu altceva. Ea este cuvântul-cheie de la care pornesc un șir de adevăruri și realități greu de perceput, dar nu imposibile.

Se făcu dimineață. Prin gaura ornată cu gratii, pătrundea în interiorul celulei, un vânt răcoros și curat. În timp ce continuam să cuget asupra visului de azi noapte, îl văzusem pe directorul închisorii, însoțit de un gardian, apropiindu-se de celula mea. Directorul părea extrem de încordat.

— Gardian, scoate-l pe Costel din celulă și adu-l în baie. Am ceva de discutat cu tine și cu el, îi spuse în șoaptă directorul.

Gardianul așa și făcuse. Intră în celulă și mă luase. Văzându-ne în interiorul sălii de baie, directorul îmi spuse:

— Am fost la părinții tăi, chiar ieri. Totul este în regulă, le-am dat scrisoarea și ți-au recunoscut scrisul. Au insistat să vină să te vadă, dar le-am spus că mult mai bine ar fi să aștepte până ce problema ta va fi rezolvată definitiv. Nicolae, acest gardian este călăuza ta, vezi nimeni să nu afle. El te va ajuta să evadezi din închisoare, ai înțeles?

— Am înțeles, domnule director. Rămâne deci pentru săptămâna viitoare? l-am întrebat eu.

— Ba nu. Vei evada chiar astăzi. Va trebui să faci vreo grozăvie, pentru a crea un motiv de a te încarcera. Astfel totul se va desfășura conform planului și nimeni nu va bănuși nimic, clar?

— Da, domnule director, am înțeles.

— Acum du-l înapoi în celulă, ordonă el gardianului, iar tu Nicolae, caută vreun motiv, ca să fii încarcerat. Gardianul îți va explica mai amănunțit ce ai de făcut, în timp ce vei fi luat și îndreptat spre carceră.

Spunându-mi acestea, directorul deschise ușa sălii de baie și ieșise. După el, am părăsit și noi încăperea. În celulă colegii mai dormeau încă. Nimeni nu sesizase absența mea de moment. Toată această scenă se desfășurase atât de rapid, încât nu reușisem să mă gândesc normal la evadarea de astăzi. Eram prea bun ca să fac vreo nebunie în închisoare. Cum aș putea să bat pe cineva fără vreun motiv? Dar, de fapt, scopul scuză mijloacele. Mă gândeam să-l bat pe Vampir, încât, să nu mai aibă chef să se războiască cu mine. Bucuria care urma s-o trăiesc de pe urma evadării, avea să cântărească de o sută de ori mai mult decât remușcărilor, pentru că l-am bătut pe Vampir. Plus la toate, dacă nu-l băteam, riscam să fiu eu bătut, ori chiar strangulat cu bestialitate. De asemenea fapte era capabil și Costel, numai că în acele momente el se afla la Murmansk. Oare ce făcea acolo? Cu siguranță, nu s-a apucat de lucru, pentru că nu-i stătea în fire așa ceva?! Cel mai tare mă îngrozea faptul că ar putea comite vreo crimă, ori vreun jaf și va fi întemnițat acolo. Într-o asemenea situație planul de recăștigare a proprietății mele era compromis. La urma urmei, lasă-l să facă ce o vrea, dar să nu se lase prins de copoi până ajung eu acolo.

Între timp, cât mi-am mai aranjat gândurile și mi-am pus la punct planurile, se treziseră și ortacii de celulă. Imediat cum se sculară, Bomba cu ceilalți camarazi își înfipseră câte o țigară în gură și se puseseră pe vorbit, afumând încăperea. Nici nu bănuiau că aș fi vorbit ceva cu directorul închisorii în această dimineață. În timp ce Bomba mă întrebă cum am dormit, mie îmi venise o idee formidabilă.

„Voi înscena o încăierare cu Bomba și nimeni nu va bănui nimic“, dar, imediat renunțasem la acest gând, deoarece directorul îmi ceruse ca nimeni să nu afle nimic. Așa că aveam să acționez

conform planului pus la cale anterior, adică de a-l bate nișel pe Vampir. La drept vorbind, chiar merita o bătaie, pentru că stabilise, în acord cu Bomba, să mă omoare. Între timp am fost luați și conduși în cantină, pentru a lua dejunul. În ospătărie, ca de obicei, era și Vampirul. Astăzi părea a fi destul de calm, avea o față senină și niște priviri mai puțin reci. Numai când se întâmpla ca ochii mei să se întretaie cu ai lui, simțeam o răceală și o răutate venite din partea sa, dându-mi de înțeles, că e gata să mă sugrume în fiecare moment. El nici nu bănuia că în acea zi aveam să i-o iau înainte. În jurul mesei lungi, peste cincizeci de deținuți își beau ceaiul și își serveau, cu lăcomie, feliile de pâine neagră, unse cu unt. Vizavi de mine stătea colegul de celulă a Vampirului, care mă privea cu aceeași răutate, ca și amicul său. Acum era momentul să acționez, dar cum aveam să-ncep?! Nu eram îndeajuns de curajos ca să-l bat. O frică interioară puse stăpânire, cu desăvârșire, pe mine. Nu eram în stare să ridic nici un deget împotriva lui. Frăgezimea vârstei mele își spunea cuvântul, deși eram proprietarul unui corp, mult peste vârsta tinereții. Stăteam cu cana de ceai în mână, nemișcat. Eram atât de concentrat, încât uitasem că venisem în ospătărie să mănânc. Îmi pierise pofta de a îmbuca ceva. Un ghemuleț de mărimea unui măr mi se formase în piept, încât, nu eram în stare să înghit nici o gură de apă. În câteva momente urma să înceapă lupta cea mare, între căpetenia deținuților: Costel și liderul tinerei generații de pușcăriași, Vampirul. Eram conștient că acest luptător îmi va da dureri serioase de cap și că lupta cu el nu era o simplă joacă, dar, în ciuda faptului că era destul de puternic, balanța victoriei înclina mai mult spre mine, decât spre el. Pentru a scăpa sau cel puțin pentru a diminua stresul ce mă cucerise, îmi spuneam încontinuu: „Nicu, ești puternic, Nicu, ești învingător“. Repetând aceste cuvinte, ce mă îmbărbătau într-o oarecare măsură, m-am ridicat în picioare, ținând în continuare cana în mâini. Priveam cu dispreț spre Vampirul, care mânca cu poftă felia de pâine. Mi-am ferit scaunul la o parte, făcându-mi loc să trec. Făcusem un înconjur al mesei noastre, apoi un alt înconjur al mesei celeilalte, la care erau așezați alți vreo cincizeci de deți-

nuți. Vreo patru gardieni vegheau dejunul pașnic al pușcăriașilor. Mare vorbărie nu puteai auzi acolo. Curmau liniștea doar câmile care se atingeau de masă. Dintr-odată, unul dintre gardieni îmi spuse să iau loc la masă, pentru că nu sunt mare personalitate să mă rotesc prin ospătărie.

— Locul tău, Costele, e printre ceilalți deținuți, așază-te și beați ceaiul până la urmă, îmi zise cu dispreț gardianul.

Întorcându-mă să-l privesc, am văzut că era anume gardianul, care avea să mă ajute să evaderez. El înțelesese că peste câteva momente urma să se desfășoare o încăierare, de aceea încercase să joace rolul bine, ca să nu dea nimănui de bănuiră că spectacolul ce urma, fusese aranjat din timp. Într-un fel, vroia să mențină „ordinea“. În încăperea ospătăriei, destul de spațioasă, cu ferestre largi „împodobite“ cu gratii, pătrundeau razele soarelui matinal, dar, cu toate acestea, niște nuanțe sumbre insistau în privirile mele, părăndu-mi-se, la un moment, chiar de rău augur.

— Voi învinge, voi învinge, după care voi evada, ha, ha, ha, îmi spuneam în șoaptă, plimbându-mă nestingherit, printre cele două mese lungi și abundate de pușcăriași.

Costel era respectat de toți aici, numai Vampirul se opunea să-i recunoască autoritatea. Nimeni nu încerca să ridice capul să mă privească, numai Bomba arunca, nepăsător, câte o privire în direcția mea, neînțelegând ce intenționez să fac.

— Costele, așază-te, auzisem aceeași voce.

În loc să mă așez, îmi făcusem vânt înspre Vampir și-l lovisem în cap cu cana, pe care o țineam în mâini. El nu reușise să se apere, pentru că era așezat la masă, iar eu l-am atacat pe la spate, ca un laș. În loc să cadă jos, de pe scaun, așa cum îmi închipuiam, el se ridică în picioare și se năpusti asupra mea, ca o fiară. Mă lovise nemilos în burtă, încât simțisem cum mi se strânge stomacul de durere.

— Ticălos de Costel, te omor cât ai clipi din ochi. Mi-e scârbă de tine, burtosule și prostule ce ești! exclamă el înfuriat.

— Greșești, Vampir nechibzuit, nici nu știi cu cine îți măsoari puterile, îi spuseseam în timp ce mă aruncam asupra lui, ca un pietroi. Ți-au rămas clipe numărate, prăpăditule!

În jurul nostru se formase un cerc, constituit din cei peste o sută de întemnițați. Mai mult de jumătate dintre ei scandau numele „Vampir, Vampir, bagă-l pe Costel în cimitir, Vampir, Vampir, bagă-l pe Costel în cimitir etc.“ În schimb, pentru mine strigau foarte puțini, dintre care, se auzea și vocea lui Bomba.

— Costel, omoară-l pe Vampir, omoară-l, omoară-l! striga el entuziasmat. Era sigur că-l voi doborî.

Deși eram destul de încordat, reușeam să deslușesc vocea ce mă încuraja, și într-adevăr, acel strigăt mă motiva să lupt cu trup și suflet, pentru a-l imobiliza pe acest animal neîmblânzit. Îi dădeam cu pumnii în plină figură, sperând că-l voi doborî. Dintr-odată, observasem că adversarul meu ținea în mâna dreaptă un cuțit micuț. Probabil, cineva dintre cei din jurul nostru i-l strecurase.

— Costele, acum ți-a venit ceasul. Ți-l înfig în inimă sau în burtă, grăsanule, ha, ha, ha. Spuneți ultima dorință.

— Mârșavule, te temi să lupți cinstit?!

— Nici nu vreau să mă ating de tine, râiosule. Acest cuțitaș va da drumul la sângele de vițel, ce curge prin venele tale.

— Mă ofensezi, nemernicule?

Zicând aceasta, mă aruncasem din nou asupra lui. Din fierbințeală, într-un mod involuntar, îi băgasem degetele mâinii drepte în ochi, iar cu stânga îi țineam mâna în care avea cuțitul. Aflându-mă în această ipostază, îl lovisem cu genunchiul în burtă de vreo câteva ori. Dintr-o dată, el căzuse în genunchi. În două secunde se aruncă la picioarele mele, înfigându-mi în pulpa piciorului stâng cuțitul. O durere sfâșietoare mă măcina. Un șuvoi abundent de sânge pătrundea prin pantalonii mei subțiri, înroșindu-i până spre încălțăminte. Mă durea îngrozitor, dar încă nu mă dădusem bătut. În acest timp, cu un efort supraomenesc smulseam cuțitul din picior și mă pornisem spre Vampir, care deja se ridicase în picioare și se pregătea să țină piept ripostei. Stătea cu un ochi închis, probabil îi produsese durere, după ce-i băgasem degetele acolo.

— Ține-te, Costele! Omoară-l pe ticălos! striga Bomba, fiind acompaniat încă de vreo câteva zeci de pușcăriași.

Observasem că aproape toți acei care erau de partea Vampirului tăceau. Ei înțelegeau că viața șefului lor era pe muchia cuțitului, pe care îl țineam strâns în mâini. Nu omorâsem niciodată un om, deși am încercat. Începusem să tremur de frică. În timp ce „fanii” mei îmi strigau să-l omor, o forță internă, chiar divină, îmi spunea să mă opresc. În timp ce șovăiam, interveniseră cei patru gardieni, fiind ajutați de încă vreo cinci pentru a stabiliza situația încordată.

— Toți la perete și ridicați mâinile în sus, repede! strigă unul dintre gardieni.

Într-o clipă cercul ce se formase în jurul nostru se destrămasese, rămânând doar eu și Vampirul. Priveam cu ură și dispreț unul în ochii celuilalt. Observasem că Vampirul era disperat de eșecul de care avuse parte astăzi. În timp ce mă gândeam că, în general, eu nu aveam nimic de împărțit cu acest întemnițat, simțisem cum unul dintre jandarmi îmi puse cătușele, smulgându-mi în același timp cuțitul din mână. Știam că peste câteva minute, probabil, voi fi liber și îmi părea rău că voi pleca de aici, fără ai spune Vampirului că eu nu sunt acel Costel, pe care-l urăște de moarte, ci Nicolae, un băiat de nici douăzeci de ani. Nu reușisem să mă gândesc la mai multe, pentru că intrase directorul. Cu o voce aspră, ordonă gardianului, cu ajutorul căruia trebuia să evaderez, să mă ducă imediat în carceră. Vampirul, laolaltă cu ceilalți întemnițați, fuseseră conduși în celule lor.

— Costele, pe coridor nu este nimeni, mișcă-te mai repede, până ce intrăm în baie.

Alergarăm grăbiți pe coridorul slab iluminat, până ce ne văzurăm adăpostiți de ușa băii. Imediat ce intraserăm, gardianul încuiase ușa după noi și-mi spuse:

— Costel, iată, fugi pe aici. Toate ușile sunt descuiate, special pentru a ieși tu.

— Voi nimeri în spatele închisorii?

— Da. Direct lângă ușa de la ieșire este instalată o cisternă, e goală. Ridici capacul și intri în ea. Deseară, când se va înnopta, va veni un camion și o va lua. Mai departe totul e aranjat. Acum

pleacă, eu merg imediat în carceră. Trebuie să înscenez totul, ca și cum te-aș fi băgat într-o cușcă din acelea întunecoase și umede. Pe urmă mă întorc și încui toate ușile. Pleacă.

Eram transpirat la culme. Hainele, din cauza umezelii se lipiseră de corp. Deschisei ușa de la o cabină, unde făceam duș cândva. Acolo era o altă ușă. Deschizând-o, nimerisem într-un coridor îngust și întunecos. Mergeam grăbit pentru a nu pierde prea multă vreme. Fiecare minut irosit în van ar fi putut da peste cap planul elaborat de director, în colaborare cu gardianul. De sub greutatea pașilor grăbiți, ieșea un tropăit cadențat și puternic, dar puțin probabil ca zgomotele să fi fost auzite de cineva. Ajungând la capătul coridorului, văzusem că în loc de ușă era un perete gros. Aruncându-mi la repezeală privirile în părți, observasem, atât de o parte, cât și de cealaltă parte, câte o ușă. Mă gândeam, pe care trebuia s-o apuc. În sfârșit, după câteva clipe de ezitări, îmi amintisem că gardianul descuiase doar ușile prin care trebuia să trec, celelalte, lăsându-le încuiate. Încercasem să deschid prima ușă, dar era încuiată. Trăgând de mânerul celei de-a doua, se deschise. O luasem în goană mai departe. La capătul acestui coridor era o ușă mare, metalică. Era ușa de la ieșire. O deschisei și, în sfârșit nimerisem afară. La trei metri de la această din urmă ușă, pe care o închisei cu precauție, era cisterna, de care îmi vorbise gardianul. Era foarte mare. Încercasem să urc peste ea, dar zadarnic. Îmi venea prea greu să-mi ridic trupul uriaș. Privind într-o parte, observasem o scară rezemată de zidul penitenciarului. În mai puțin de un minut, o instalasem lângă cisternă și urcasem sus. Aruncând o privire în jurul meu, mă minunasem că nimeni nu era prin preajmă. O liniște neordinară domina acest loc dosit al închisorii. Cerul era de un albastru închis, încât nici nu rezistai să-l privești. „O zi tocmai potrivită pentru evadare“, îmi spusei în sine. Pentru a nu pierde timp, împinsei capacul cisternei la o parte și pătrunsei în interior. După aceasta, trasei capacul la loc. Spre mirarea mea, în cisternă era apă. Îmi dădea până peste genunchi. Era rece și foarte comod de stat în ea! Îmi clătisem fața, pentru că transpirația emanată de corpul meu masiv, îmi pătrunse în ochi, dar și în gură.

Și era abia dimineață... Dimineață devreme. Când mă gândeam că urma să aștept în acest „poloboc“ întunecos până ce se va lăsa amurgul, îmi venea să urlu. Mă așezasem cu fundul în apă, ea ridicându-mi-se până în jurul pieptului. Încercam să nu produc nici un zgomot, ca să pot asculta orice mișcare din exterior. Îmi era groază să nu fiu depistat de vreun gardian. „Dar ce-ar avea să caute aici?“ mă întrebam nemulțumit. Soarele urca pe cer din ce în ce mai mult, iar apa din interior și chiar însăși cisterna se înfierbântaseră într-atât de tare, încât mi se părea că mă înăbuș. Respiram cu greu din cauza temperaturii înalte, dar nu aveam de ales. Cred că șezusem nemișcat mai mult de vreo patru ore. Ecoul tăcerii, ce stăpânea interiorul întunecos și fierbinte al cisternei, îmi răsună în urechi neîncetat.

O foame violentă îmi ataca stomacul. Eram obișnuit să mănânc, conform unui program stabilit de direcția închisorii. Deși încă nu sosise, cred, ora mesei, eram lihnit de foame. Probabil, din cauza faptului că șezusem prea multă vreme înmuiat în apă. Rezistasem cu greu până acum, dar ce aveam să fac până la noapte?! Eram atât de înfierbântat și înfometat, încât nici nu mă mai bucura ideea libertății. Nu-mi ticnea măcar să-mi pun gândurile în ordine. Aș fi fost în stare să devorez orice, numai să-mi potolesc foamea.

În timp ce rătăceam cu ochii în acel abis torid, îmi amintisem că am lăsat scara rezemată de cisternă, ceea ce ar fi trezit suspiciuni gardienilor. Prima idee care îmi venise a fost că ar trebui să mă ridic și s-o împing într-o parte. Zis și făcut. Spre deosebire de exteriorul cisternei, înăuntru îmi era mult mai ușor să mă agăț de pereții ei și să mă ridic. Îmi poziționasem comod picioarele, unul de o parte și altul de cealaltă parte, iar cu mâinile, ferisem, încet de tot, capacul. Razele soarelui pătrunseră cu putere înăuntru. Concomitent cu razele, înăuntru mai pătrunseseră o masă de aer curat și proaspăt, înlocuindu-l pe celălalt șezut și chiar împruțit. Când eram cât pe ce să scot capul, auzisem pe cineva vorbind. Vocea venea, nici de la treizeci de metri. Pentru câteva secunde rămasesi înlemnit. Uitasem că sunt foarte flămând, că nu mai pot suporta duhoarea din interiorul cisternei, uitasem că sunt evadat. Cu un

gest fin și destul de lent, aplecasem capul și trasei capacul la loc. Eram îngrozit. „Și dacă acel ce vorbea venea chiar spre cisternă? Ce mă voi face? Mă vor descoperi nemernicii de jandarmi“, îmi zisei deznădăjduit

— Doamne, salvează-mă, îmi spusei disperat.

Mă așezasem în poziția în care stătusem și mai înainte, încrucișându-mi mâinile a deznădejde. Chiar dacă eram închis ermetic aici, puteam asculta orice vorbă de dinafară. Temerea mea începu să se adeverească. Acele glasuri se apropiau din ce în ce mai mult de ascunzișul meu. Îmi păreau cunoscute, dar și străine totodată. De spaimă, mi se părea că inima vrea să-mi sară din piept, ba, că ar vrea să se oprească.

— Urcă și vezi, e înăuntru Costel ori nu?

După toate probabilitățile, trebuia să fie directorul închisorii, pentru că altcineva nu avea de unde să știe că eu sunt aici. Cu pași înceți și greoi cineva ridica treptele scării.

— Blegul, nici nu a putut da scara într-o parte. Nepriceput mai este.

O mână forte, ferise capacul la o parte. Ascultam vocile lor și nu puteam percepe, dacă e directorul și gardianul, ori nu? Pentru a evita toate riscurile mă așezasem pe spate și băgasem tot trupul, inclusiv capul, sub apă. Cu toate acestea mai puteam auzi discuția lor. Unul dintre ei exclamă decepționat:

— Costel nu e aici, oare unde s-o fi ascuns?

— Uită-te bine, dacă nu este, atunci haide să plecăm, nu trebuie să fim surprinși aici.

Acum recunoscusem vocea, era a directorului. Fără a mai pregeta scoasei capul în afară și exclamasem:

— Sunt aici.

— Domnule director, Costel e aici, era scufundat în apă.

Între timp se urcă și directorul pe cisternă și îmi spuse cu precauție:

— Deseară, când va veni camionul să ia cisterna, tu trebuie să sari peste cinci minute, după ce veți ieși din ograda închisorii. De acolo de tine se vor ocupa oamenii mei, ai înțeles?

— Am înțeles, domnule director.

— Să stai aici neclintit până în seară, nu cumva să ieși și să fii văzut de cineva.

— Stați liniștit, voi face ceea ce mi se cere.

După această scurtă discuție, gardianul și „salvatorul” meu, domnul director, plecară. Dându-se jos de pe cisternă, luară scara, și au rezemat-o, ca mai înainte, de zidul închisorii. Venirea directorului era inexplicabilă. Acționase ca un copil. Nu era deloc prudent. Elaborase un plan de evadare destul de simplist. Spre norocul nostru, nimeni nu-și dăduse seama de ceea ce se întâmpla cu adevărat, dar riscul rămânea, oricum, destul de mare. Mișcarea cea mai naivă pe care o făcuse, era venirea sa la cisternă. L-ar fi văzut în oricare moment, unul din ceilalți gardieni.

În ceea ce privește cisterna, mă găseam într-un loc de nădejde. Într-un asemenea adăpost, nici marele Dumnezeu nu mă vedea. Eram în siguranță. Mă bucuram enorm și de atitudinea grijulie a directorului. Pe fața lui, în timp ce stătea cățărat pe cisternă, observasem o stare de anxietate. Dacă nu i-ar fi păsat de viața mea, nu-și mai risca reputația și integritatea, numai pentru simplul fapt de a veni aici ca să mă vadă. Ceea ce-l motiva cel mai mult ca să-și aducă promisiunea la îndeplinire, au fost banii puși în joc. Trei mii de dolari. Chiar dacă, aparent, aceasta nu era o sumă exagerat de mare, în viziunea mea era enormă, fiindcă a fost plătită pentru un lucru de nimic. Prezența mea în închisoare era o simplă întâmplare. Întâmplare nefericită. Eram absolut nevinovat. Nu comiseseam până atunci nici o infracțiune, încât să merit să stau după gratii. Dar dacă acesta fusese un plan prestabilit, ce urma să-l duc la îndeplinire, nu aveam încotro. Cu forțele superioare nouă, oamenilor, nu te poți juca. Ele pretutindeni îți modelează mersul și caracterul. Într-un moment, chiar începusem să cred că noi, ființele umane, suntem modelate din substanța binelui și răului. În timp ce ne dezvoltăm, creștem fizic, spiritual, aceste substanțe încep să-și intensifice aportul la modelarea noastră ca ființe. Dacă binele persistă, devenim și noi buni, dacă răul — devenim răi. În ceea ce privește persoanele în care se menține un echilibru per-

manent de substanță a binelui și răului, în viețile lor încep să se implice, în mod direct, ori Providența, ori Satan, ca până la urmă să-i atragă în tabăra sa. Nu mai avea însă rost, să filozofez asupra acestor subtilități ale vieții. Aveam de înfruntat o realitate dură, iar subtilitățile filozofice nu-și aveau locul.

În minte mai persista încă, chipul plin de răutate și decepționat al Vampirului, dar nu mai aveam cale de întoarcere ca să-i explic că sunt o cu totul altă persoană, decât Costel. Dacă aș fi fost întemnițat cu adevăratul meu corp aici, probabil aș fi fost unul dintre cei mai buni prieteni ai Vampirului, dar... El era destul de tânăr, nu avea nici treizeci și cinci de ani, dar nu era suficient de antrenat să-l învingă într-un duel pe Costel. Deși, nu aveam mare experiență în bătălie corp la corp, grație trupului musculos al lui Costel, l-am învins.

Stăteam întins în apa caldă, mângâindu-mi atent rana de la picior. Inițial, nu simțeam atât de tare durerea penetrării cuțitului în picioru-mi cărnos, dar în momentele în care mă aflam în acel „incubator“, durerea se acutiza. Acesta era un motiv care mă îndispunea.

— Îmi va trece, îmi va trece, exclamam eu. Nu mă pot lăsa învins de durerea provocată de o zgârietură.

Mă simțeam ca într-o baie de abur. Transpiram încontinuu. Maioul, pe spatele căruia era marcat numărul Fiarei, nu-mi mai producea frică. Era la fel de ud, cum eram și eu, numai că, în caz de zăbovire mai îndelungată în apă, el ar fi putrezit, în schimb, eu, cu corpul-mi masiv, aș fi rezistat și un an.

În „izolatorul“ meu întunecos și fierbinte, adică cisterna, avusem ocazia și posibilitatea de a mă gândi și la stareț, care, probabil, în acele momente se ruga pentru mine în „mănăstirea dintre dealuri“, și la părinții mei, cărora, probabil, le era dor de mine, și mai cu seamă la Maria, la care rareori se întâmpla să nu mă gândesc. Chiar dacă nu mai eram sigur că vom putea relua relația, oricum eram nerăbdător s-o văd și poate chiar să clarificăm unele lucruri, de care, de fapt, nu eram eu responsabil. Eram marioneta nevinovată de care s-a folosit Satan, atât cât și-a

dorit. Maria, cu siguranță, ar fi înțeles că eu nu purtam nici o vină pentru suferința ei, pe când eu nu aș fi înțeles-o niciodată. Deși corpul meu fusese prezent la actul de dezvirginare al ei, iată că nu am fost prezent și cu spiritul. Acest lucru mă va demonstra toată viața. Mi se părea inadmisibil să accept ceva, ce nu a fost numai al meu. Pe de altă parte, Maria nu avea nici o vină de cele întâmplate. Ea făcuse ceea ce stabiliserăm de comun acord. Nici nu visase că într-un timp atât de scurt lucrurile să ia o asemenea întorsătură. De la o fericire indescriptibil de intensă, să cadă în mrejele durerii și ale disperării. Da, realitatea vieții e extrem de dificil să o schimbi. Pentru a lupta împotriva vitregiilor, ce se pun de-a curmezișul destinului, e nevoie de multă jertfire de sine, dar puțini sunt acei care ar accepta ideea jertfirii. Ea presupune suferințe usturătoare pentru, ca în consecință, să câștige, sau, să recâștige senzația bucuriei spirituale, ori a plăcerii trupesti. Într-o frântură de clipă mă gândisem că, mult mai bine ar fi fost să nu dau importanță lucrurilor importante din viața mea și să-mi relaxez trupul în „cisterna libertății“. Deși eram încă în curtea închisorii, oricum eram liber. Nu mă mai găseam în celula închisă cu zece lacăte și infestată la culme cu gângănii de toate soiurile. Deși mirosul apei împruțite era insuportabil, oricum, aici era mult mai bine decât în pușcărie. Mi-amintesc și de vorbele lui Dimitrie Cantemir, care zicea că „mai bine e să stai într-un bordei, dar în țara ta, decât într-un palat al străinilor“. Navigând printre gânduri și idei, mă furase somnul. Adormisem așa cum stăteam, așezat pe fund.

Somnul îmi fusese tulburat de un zgomot. În afară de zgomot, un zgâlțâit puternic mă mișcase atât de tare din loc, încât căzușem pe-o coastă în apă. Anume în acel moment când mă găseam cu capul sub apă tresărisem și mă trezisem. Tractorul remorcase cisterna. Evadarea mea aproape că se realizase. Câteva minute mă mai despărteau de exterior. Tractorul înainta destul de încet după care chiar se opri. În schimb auzisem un strigăt din exterior, ceea ce m-a făcut să înțeleg unde sunt.

— Deschide porțile!

Eram la ieșirea din curtea penitenciarului. Peste vreo cinci minute urma să ies din cisternă și să sar. Tractoristul își reluă drumul. Nu se deplasa nici repede, dar nici prea lent. Cu ritmicitate precisă număram unu, doi, trei, patru, cinci..., șaizeci; unu, doi, trei, patru cinci..., șaizeci. Socoteam minutele cu rigurozitate, pentru a nu sări prea devreme sau prea târziu. Mă ridicasem pe picioare și-mi rezemasem mâinile de capac, gata-gata să-l dau la o parte și să ies. Inima-mi bătea ca o nebună. Picioarele mi se înmuiau, încât credeam că nu mă vor mai ține. Numărătoarea continua. Cincizeci și cinci, cincizeci și șase, cincizeci și șapte, cincizeci și opt, cincizeci și nouă, șaizeci. Trecuseră exact cinci minute. Împingând puternic cu mâinile, dădusem la o parte capacul. Cu smucituri de bărbat puternic, mă ridicasem deasupra. Afară era întuneric. Ne aflam pe o autostradă cu circulația relativ densă. Tractorul se deplasa pe banda din imediata apropiere de marginea carosabilului, ceea ce mi-ar fi facilitat, într-un mod oarecare, saltul.

Numărând până la trei, ca un adevărat cascador, mă aruncasem pe iarba de pe marginea drumului. Mă rostogolisem până ce m-am lovit de un pietroi de dimensiuni mari ce zăcea undeva în iarbă. Lovitura fusese destul de puternică, dar aceasta nu mă împiedicase să mă ridic. Ceea ce avusese de suferit în urma impactului cu pietroiul a fost doar burta-mi mare și flămândă, în rest, totul era bine. Priveam speriat în toate direcțiile, dând impresia că într-adevăr eram un evadat. Mașinile, cu o viteză de peste o sută de kilometri la oră șuierau pe carosabil în ambele direcții. În schimb, tractorul cu care fusesem transportat până aici, se deplasa cu aceeași viteză. L-am urmărit până dispăruse printre mașinile ce furnicau șoseaua. Încurcat, nu știam în care direcție s-o apuc. Să ies pe marginea drumului îmi era teamă. Mi se părea că oricine m-ar fi văzut, ar fi înțeles că sunt un pușcăriaș. Dar, din clipă în clipă trebuia să vină oamenii directorului închisorii, pe care îi însărcinase să mă ducă la Murmansk! Nu mai șovăisem nici o clipă și-mi dezbrăcasem maioul zebraț, marcat cu acel număr înfiorător — șase sute șaizeci și șase. Îl scursei și-l băgasem

subsuoară, după care ieșisem pe marginea carosabilului, mergând înainte încet de tot. În acest mod, călăuzele mele m-ar fi observat de departe. Un vântuleț nu prea puternic sufla, pătrunzându-mi până și-n oase. Mă uitam înaintea-mi, apoi în urmă-mi și nu vedeam nimic promițător. Toate mașinile treceau cu viteză pe lângă mine, neacordându-mi-se nici o atenție. Dintr-odată, mă străfulgeră o bănuială: „Și dacă m-a tras pe sfoară directorul? Oare nu mi-a luat banii și cu asta se termină totul? În caz că voi fi prins, mă vor întemnița și șarlatanul de director se va preface că nu știe nimic? Iată că, într-o asemenea situație, chiar s-a zis cu libertatea și tinerețea mea. Nu mai am nici o șansă să-mi văd visele împlinite. Aproape că sunt o ființă ratată.“

În timp ce mă gândeam la toate bizareriile, dar cu o reală șansă de a se realiza, întoarsei capul în urmă. Observasem că la vreo sută cincizeci de metri venea o mașină spre mine, deplasându-se foarte încet. „Oare ei să fie?“, mă întrebasem brusc. „Chiar dacă ar fi ei, nu mă opresc. Voi merge imposibil înainte.“ În subconștient se ivise o bucurie inexplicabilă, făcându-mă să fluier satisfăcut. Deși eram chinuit de rana de la picior, încercam să-mi țin mersul destul de sănătos. Nu vroiam să-mi exteriorizez durerea, pentru că mă consideram a fi un veritabil bărbat, care nu se lasă provocat de o oarecare zgârietură.

„Mașina cu noroc“, care acum câteva momente venea din urmă, acum se găsea în dreptul meu. Se opri. Unul dintre pasageri ce se afla pe bancheta din spate, deschise portiera și-mi strigase:

— Costel, urcă mai repede, nu avem timp de pierdut.

Fără a mă lăsa rugat, urcasem în Jeepul negru și pornirăm mai departe. Înăuntru erau doar doi bărbați. Ambii erau destul de masivi, poate chiar mai zdraveni decât mine.

— Costel, ia hainele acestea și schimbă-te. Aruncă de pe tine pantalonii ăștia zdrențuroși. Miroase de la tine a baltă.

— Știu, știu. Am stat o zi întreagă în apa împuțită dintr-o cisternă.

— Eu sunt Dorel, iar chelul de la volan e Sașa, ha, ha, ha, zise bărbatul de lângă mine. Două — trei zile, cât vom merge până

la Murmansk, vom împărți încăperea îngustă a acestui Jeep modest.

— N-aș zice că-i modest.

— E o mașină ca toate celelalte, zise Dorel, numai că în ele obișnuiesc să urce mai des oameni serioși, ha, ha.

Nu înțelesesem aluzia, dar nici nu îndrăznisem să mai întreb ceva.

— Costel, ce muzică preferi să asculți? întrebuse Sașa.

— Într-un asemenea moment de glorie aș asculta cu mult drag câteva melodii populare. A trecut ceva vreme de când nu am mai ascultat muzică.

— Atunci melodii populare să fie, spuse el satisfăcut.

În salonul mașinii persista o atmosferă de sărbătoare. Atât Dorel și Sașa, cât și eu, eram nespuse de bucuroși. Ei bine, eu aveam pentru ce să mă bucur, pe când ei, puțin probabil să se bucure pentru mine. Dar asta nu mai conta. Eu eram în drum spre trupul meu și chiar aveam motivul să mă simt mulțumit.

Între timp, mă dezbrăcasem de vechitura aia de pantaloni și îmbrăcasem costumul sportiv oferit de Dorel. În locul pantofilor jerpeliți încălțasem niște pantofi sport destul de frumoși. Dorel îmi întinse și un deodorant cu care să alung mirosul înțepător, care se emana din corpul meu.

— Măine ziua ne vom opri pe la vreun heleșteu să-ți razi și barba, îmi spuse Sașa, continuând să gonească automobilul cu o viteză excesivă.

— Prieteni, nu aveți vreo bucată de pâine? Am o foame de câine, mă adresasem rugător.

— Vom opri la vreun magazin și vom cumpăra ceva, zice Sașa.

— Tu ai ceva bani la tine? mă întrebuse glumind Dorel.

— Nu am reușit să-mi ridic salariul, replicasem zâmbind.

— Vom lua pe datorie. Când ne vom întoarce, le vom restitui banii, replicase Sașa.

— Ha, ha, ideea e mișto! încuviință Dorel. Dacă suntem cu ceafa groasă nu înseamnă că nu trebuie să plătim.

— Nici nu am zis asta, se îndreptăți Sașa. Mai vorbesc și eu câte o prostioară, să nu tac. Oricum, nu mă costă nimic. În zece minute vom ajunge la o stație de alimentare cu benzină. Acolo este și un mini-market, deschis non-stop. Vom alimenta mașina cu combustibil, iar pe Costel cu de-ale gurii.

— Precum zici, șofere, exclamă vesel Dorel.

Într-adevăr, în mai puțin de zece minute ajunserăm în locul despre care ne vorbise Sașa. La cincisprezece metri de carosabil, se găsea stația de alimentare și mini-marketul, ambele luminate din toate părțile de beculțele multicolore.

— Costele, haide cu mine, zise Dorel, dar mai bine rămâi, nu trebuie să riscăm. Mă duc de unul singur să cumpăr ceva.

În timpul în care Sașa făcuse plinul, Dorel se întoarse cu un kilogram de salam afumat, două pâini, un muștar și o sticlă de vodka, plus încă una de apă minerală. Văzându-l pe Dorel în automobil, Sașa puse în viteză și apăsă pe accelerator. Îmi făceam impresia că pneurile Jeepului nici nu atingeau carosabilul. Atmosfera din salon continua să se mențină destul de agreabilă. La auzul muzicii și vodka mergea altfel. În timp ce Sașa conducea automobilul, împreună cu Dorel golirăm sticla. Eram beți criță. Pălăvrăgind, criticând, judecând pe unul, pe altul, adormirăm. Chiar dacă dormeam, Jeepul continua să scurteze cu rapiditate drumul dintre Moldova și îndepărtatul oraș Murmansk. Sașa, care avea și el o parte din banii oferiți în schimbul eliberării mele, se străduia cât mai repede să-și încheie misiunea și, probabil, să se întoarcă cât mai curând în țară. Părea a fi mult mai serios decât Dorel. Era mai rezervat în afirmații, dar nu și inaccesibil. Reușeai să găsești cu el limbă comună însă, doar în privința treburilor serioase. Rareori l-ai fi putut vedea zâmbind. Nu cred că un altul oarecare ar fi acceptat să mă conducă până la locul de destinație, trecându-mă de toate frontierele, fără a avea nici un act de identitate. Mai ales că, eram un întemnițat pe viață.

— Hei, bețivilor, treziți-vă! Vă bate soarele-n fund!

— Dar cât e ora? întrebasese somnoros Dorel.

— E aproape opt dimineața. Costel, scoală-te și rade-ți barba, arăți ca un preot de vreo șaptezeci de ani.

— Sașa, unde suntem? întrebasesm cu o voce răgușită.

— Am intrat în Ucraina. Noroc că am trecut frontiera când erau de serviciu niște prieteni de-ai mei. Altfel, nu mai stăteai ca niște buturugi. Hai, ridicăți-vă mai repede, că nu avem timp de pierdut.

— Capul mi se rotește ca o elice, exclamase Dorel, sorbind cu nesaț din sticla cu apă minerală.

— Aruncă-te în iaz și-o să-ți treacă, frate, îi zise Sașa.

Când deschisei portiera, în fața ochilor îmi apărură o priveliște uluitoare. Am coborât spre iaz. Un vântuleț răcoros matinal se cuibărea în barba-mi deasă, zburlindu-mi-o. Luând briciul și săpunul pe care mi le oferise Sașa, am început deștelenirea feței de miștele negricioase. Mă clătisem cu apa rece și cristalină, după care o luasem în direcția Jeepului, unde cei doi bolboroseau ceva nedeslușit.

— Hei, băieți, plecăm ori mai savurăm nițel din răcoarea dimineții?!

— Nu mai stăm nici un minut, pentru că după amiază trebuie să ajungem la următoarea frontieră. Dacă vrei să trecem ușor hotarul, trebuie să prindem oamenii noștri, altfel, vom aștepta două zile.

— Ce mult înseamnă să ai prieteni care se oferă să te ajute! zisei meditativ.

— Am parcurs aceste drumuri în lung și-n lat. De nenumărate ori i-am servit pe acești grăniceri. Acum, cred, nu mă vor lăsa la nevoie... Dorel ia volanu-n mâini și pornește, eu vreau să mă mai odihnesc nițel, mi se închid ochii. Costel, urcă și tu dinainte, vreau să mă întind cât de cât.

— Culcă-te, Sașa, cât vrei. Nici o problemă...

Dorel, încă de pe beție, gonea într-atât de tare autoturismul, încât mi se părea că nu știe că în afară de accelerator mașinile mai dispun și de frână. Desfăcu harta și căuta în ea punctele de orientare pentru a nu pierde direcția propusă. Se vedea că

umblase mai puțin pe aceste drumuri, decât Sașa. Nu trecuseră nici cincisprezece minute, că Sașa începuse să sforăie. Întorcând capul spre el, zărisem la șold agățat un revolver. Îl dăduse de gol jacheta, care-i dezgolise pieptul cu tot cu burtă și șolduri. Alături de revolver mai avea și un cuțit, lung de vreo cincisprezece centimetri. Nu-mi venea a crede cât de ușor pot trece unii hotarele din Est. Nestingherit nici chiar de poliție, el purta armă. Pesemne avea autoritate.

Nici nu știam măcar cine-i. Poate că nici nu se numea Sașa, iar celălalt Dorel? Chiar dacă ar fi fost oameni răi, eu nu-i puteam condamna, pentru că mie îmi făceau un bine. Precum oamenii buni sunt predispuși să facă un rău, la fel și cei răi, în orice moment ar putea face un bine.

Stăteam și mă gândeam la ceea ce se întâmpla în acele momente la închisoarea din care evadasem. Oare fusese făcută publică dispariția mea? Sau poate că nimeni nu știa nimic?... Despre planul evadării știa doar directorul, gardianul și, probabil, tractoristul, care mă scoase din curtea închisorii. Bine ar fi fost dacă această taină era păstrată până aveam să ajungem la Murmansk. Acolo, într-un fel sau altul, m-aș fi ascuns de poliție, până îl găseam pe Costel, după care nu mai conta ce s-ar fi întâmplat. Obținându-mi corpul, nu mai aveam nici o treabă cu poliția, pe când Costel avea să fie re-întemnițat fără nici un fel de judecată.

— Dorel, nu ai vrea să găsim, în vreo localitate, un telefon și să dăm un sunet directorului pentru a afla situația de acolo?

— Când vom ajunge la Murmansk, vom suna, până atunci nu cred să se întâmple nimic deosebit. Decât să vorbim despre aceste fleacuri, mai bine să oprim la vreun magazin și să cumpărăm ceva de-ale gurii!

— Fie cum spui tu, Dorele, dar, oricum, mă îngrijorez. Mă tem să nu fi fost deja dat în căutare generală.

— Directorul e un om viclean, care va putea să te acopere cel puțin trei zile, întocmai atâta timp de cât avem noi nevoie. În vreo jumătate de oră vom ajunge la Kiev. Mai repede am fi ajuns la Murmansk, dacă treceam direct prin Belarus. Dar pentru

o siguranță mai mare, vom face un mic înconjur trecând prin Rusia.

— În Rusia vă simțiți ca acasă, așa mi se pare, exclamasem eu.

— Din adolescență am fost nevoit să vin înapoi pentru a-mi găsi ceva de lucru. Pe vremea ceea o mare parte a tineretului din Moldova venea în Rusia să muncească. Iată că am venit și eu, mi-am făcut o mică afacere și chiar m-am însurat cu o rusoaică. Locuim în suburbia orașului Smolensk. La noapte vom ajunge la mine acasă.

— Dar ce, Smolensk-ul ne e în drum?

— Întocmai. De acolo vom ține drumul spre Sankt-Petersburg.

— Dar de ce te-a angajat directorul anume pe tine și pe Sașa să mă duceți până la Murmansk?

— Ne cunoaștem de tineri, am făcut armata împreună. După mai mulți ani am avut nevoie de ajutorul lui și iată că acum el are nevoie de sprijinul nostru.

— Locuiți aproape unul de altul?

— Ba nu. Sașa e în permanentă mișcare. Săptămânal se deplasează pe itinerarul Chișinău-Moscova și viceversa. El își are afacerea sa proprie, dar, oricum, cel puțin o dată în lună ne vedem pentru a mai pune țara la cale.

— Dar unde locuiește?

— Casa mea e mașina, zise Sașa, întorcându-și ceafa înspre noi. Deși am vilă lângă Chișinău, nu mai am timp să stau în ea.

— Te-ai însurat și tu cu o rusoaică?

— Nu, zise el, mie îmi plac moldovencele, deși, mă mai dau și la câte o rusoaică din când în când...

Spunând aceasta, Sașa începu din nou să sforăie. Era prea obosit ca să mai pălăvrăgească cu noi.

— Tu, Costele, ești pe mâini sigure. Avem o mulțime de prieteni pe întreg cuprinsul Rusiei, așa că dacă ai vrea să te ducem la Polul Nord și acolo te-am duce, fără ca cineva să se agățe de noi.

— Oricum, Murmansk-ul nu e departe de ghețurile veșnice.

— Iată că în acest oraș am un vechi prieten, de asemenea moldovean, dar care e deja cetățean al Rusiei. În prezent, pare-mi-se, activează în forțele de ordine sau chiar în Interpol, dacă nu greșesc.

— În Interpol? exclamasem eu. Este incredibil. Am putea cere ajutorul lui, în ceea ce privește capturarea adevăratului Costel.

— Aș putea să-i cer doar să te adăpostească, dar nicidecum să se implice în treburile tale personale, mă înțelegi?

Nu puteam înțelege, de ce atât directorul cât și Dorel, încercau să mă convingă că această problemă trebuie să fie rezolvată numai de mine și nicidecum să fie admisă intervenția Interpolului. Acum reușisem să înțeleg cât de cât situația. În caz dacă Interpolul ar fi acționat cu dibăcie și l-ar fi reîntors pe Costel în Moldova, directorul închisorii nu ar fi încasat vreun ban, pe când, în situația dată el a riscat puțin, dar a pus mâna pe trei mii de dolari. Probabil, el nici nu vorbise cu vreun procuror sau cu vreun judecător în privința obținerii unei permisiuni de a ieși din țară, pentru că acesta le-ar fi părut un motiv nefondat. Iată de ce directorul a evitat conlucrarea cu Interpolul. A priceput că eu aș putea fi o sursă profitabilă pentru el. Chiar dacă la mijloc era un joc murdar, nu intenționez să semnaliez poliția, pentru că cauza mea era mult mai prețioasă decât cele trei mii de dolari.

— Tu, Dorel, ai mai fost vreo dată la Murmansk?

— Sigur, și nu numai o dată, ci de cel puțin trei ori. Ultima dată am fost în 1999. Era iarnă. Mi-amintesc, din cauza zăpezii destul de mari, trenul a fost blocat printre troiene mai mult de o zi și jumătate. Ne pomeniserăm într-o regiune unde nu se găsea nici o localitate. Crezusem că acolo ne vom găsi sfârșitul, dar iată că Cel de Sus a avut grijă de mine.

La Kiev, Dorel intrase într-un magazin și făcuse cumpărături. Luase două pâini, o sticlă de doi litri de bere, scrumbie, un suc de portocale și o cutie de chifteluțe conservate. Mâncaserăm abia la ieșirea din Kiev, după care ne-am continuat, cu aceeași grabă, drumul. Până la granița cu Rusia, conduse Dorel, apoi, după vreo patruzeci și cinci de minute de stagnare și o discuție a lui Sașa

cu vreo trei grăniceri, ne-am pornit mai departe, de data aceasta la volan urcându-se proprietarul mașinii — Sașa. Ne opriserăm încă o dată pentru a face plinul mașinii, după care ne reluasem mersul spre Nord.

Cu toate că mergeam înainte, rămâneam cu gândul acasă. Cu cât înaintam în drum, gândul mă apropia tot mai mult de frații și părinții mei. Făcând o retrospectivă, amintirile răscoleau momentele de grea cumpănă, pe când eram încă un supus al Satanei și cream neplăceri părinților și chiar călugărilor din mănăstire. Acum însă urma momentul meu de izbândă, când aveam posibilitatea să redevin un om normal, care gândește normal și nu mai este dominat de instinctul animalic, ce te impune să faci cele mai nechibzuite lucruri, chiar și moarte de om. Jocul cu Satan durează o clipă, după care El îți dictează să execuți toate stupiditățile și nu i te poți împotrivi. La un moment, ți se pare că până și uciderea unui om este o faptă laudabilă. Toate lucrurile de sorginte diavolească se preschimbă în mintea spălată a individului, iar el este inapt să conștientizeze faptul. Cine nu percepe pericolul la care ar putea fi expus ulterior, va cădea neîntârziat în plasa lui Lucifer. De aceea, cel mai indicat ar fi să punem toate lucrurile la îndoială, chiar dacă, aparent, unele ne par a fi bune. Mulți înfundă pușcăriile, se sinucid, pentru că nu găsesc o cale de întoarcere spre Lumină. Iată că eu m-am împotrivit la timp și eram doar la un pas de evadare completă de sub stăpânirea Diavolului. Aveam să scap de Fiara disperată, pe care Providența o va nimici odată cu toți păcătoșii. Starețul, deși nu aveam mare chef să-l ascult, îmi făcuse cunoștință cu toate adevărurile despre Lucifer. Deși aveam o vagă idee despre toate acestea, starețul mă instruisese cu și fără acordul meu. În momentul deplasării spre Murmansk, mi se făcuse dor de preceptele starețului, pe care le ignorasem de atâtea ori.

Iată că, peste trei zile și jumătate, după ce trecuserăm pe la casa lui Dorel din Smolensk și după alte mici popasuri, ajunseserăm la Murmansk. Intraserăm pe o stradelă îngustă, unde Sașa parcase.

— Costel, misiunea noastră este îndeplinită, vorbi aproape sever Sașa. După cum ne fusese înțelegerea, trebuia să te aducem aici și să te lăsăm.

— Prieteni, exclamasem eu, sunt pentru prima dată în acest oraș, nu am idee încotro s-o apuc.

— Costel, orașul nu are mai mult de patru sute de mii de locuitori. Nu ai cum să te pierzi în această mână de oameni, mă încurajă Dorel.

— Dar e absurd! Mai rămâneți, cel puțin vreun sfert de oră. Barem, să-mi explicați cât de cât schema orașului!

Nu vroiam să-i scap din mâini, altfel eram terminat. La început, gândul de a pleca la Murmansk, pentru a-l găsi pe Costel, îmi părea o nimica toată. Văzându-mă însă aici, toate lucrurile luaseră o altă întorsătură. Acum îmi dădeam seama că dacă voi merge pur și simplu pe străzi, probabilitatea de a-l întâlni pe Costel era minimă. Aveam nevoie de o călăuză, care m-ar putea consulta cum să-l găsesc pe ticălosul care îmi furase trupul.

— Dorel, îmi spuneai despre un domn de la Interpol. Ai putea, cel puțin, să-mi dai adresa lui?!

— Ar trebui să arunc o privire în blocnotes. Poate îl găsesc...

— Băieți, nu vreți să vă grăbiți? Peste patru zile trebuie să fiu din nou în Moldova. Am de aranjat niște treburi, zise Sașa.

Vedeam destul de bine că ambii nu aveau nici un interes să-și piardă timpul cu mine. Se purtaseră amabil atâta cât îi rugase, probabil, directorul închisorii, după care fiecare cu drumul lui.

— Pare-mi-se nu-l am, zise Dorel. Cred că este înregistrat undeva acasă, dar Smolensk-ul e deja departe! Nu te vei pierde, Costel. Te asigur!

— Băieți, suntem mari și putem discuta ca între bărbați. Ne înțelegem așa: serviciu contra serviciu. Mă ajutați să-l găsesc pe criminalul ăla și eu în schimb vă dau o mie de dolari. Când ne întorcem acasă vă pun banii în mână. Batem palma, ori nu?

— Așteaptă, Costel, zise Sașa. Dorel, hai să coborâm nițel din mașină. În câteva clipe îți vom răspunde.

„A ha, vă plac banii, prieteni, am știut că așa vă voi convinge“, îmi spusei în sinea mea. „Altfel nu v-aș fi putut ține lângă mine.“

În timp ce condrumetii discutau aprins la câțiva metri de Jeep, mă gândeam la părinții mei, care urmau să mai scoată din buzunare încă o mie de dolari. Dar ce importanță ar avea acești bani în comparație cu obținerea individualității și a integrității corporale?! Mai apoi, aveam să fac toți acești bani și să-i întorc scumpilor mei părinți!

Era o vreme posomorâtă, gata-gata să plouă. Afară nu se înregistrau nici cincisprezece grade de căldură. Pe strada îngustă rar dacă puteai zări câte un trecător.

— Am ajuns la capătul pământului, îmi spusei eu entuziasmat. Oare cum i-a venit în gând lui Costel să fugă tocmai aici? Cum de nu i-a fost frică?

Probabil, nici nu intuia că suntem pe urmele lui. Se gândise că la această periferie terestră nu-l va căuta nimeni. Se înșelase, însă. În cel mai scurt timp, îl voi surprinde cu prezența mea.

— Costel, acceptăm să te ajutăm, spuse Dorel. Iată că între timp am dat și de numărul de telefon al prietenului meu.

— Formidabil, exclamasem eu.

— Acum să-i facem o vizită acasă. Cred că nu are rost să-l mai telefonăm. Sper să ne înțeleagă îndrăzneala de a veni pe neprins de veste!

— E ora zece și jumătate. E la serviciu, pesemne! zise Sașa.

— Atunci vom trage mașina într-un loc mai dosit și să dormim, căci mă simt nespus de obosit.

— Cred că e o variantă bună, acceptasem eu.

Pentru a nu mai pierde timp până ce vom găsi un loc mai bun de parcare, rămăseserăm în același loc. Sașa, pe care-l consideram călăuza cea mai importantă, se întinse pe bancheta din spate, iar eu cu Dorel, rămăsesem în partea din față, încercând să dormim. Pe la orele șaptesprezece, Dorel se trezi și exclamă:

— Băieți, deșteptați-vă! E timpul să plecăm.

Parcurend stradele înguste, cu clădiri nu mai înalte de cinci etaje, ieșiserăm pe un bulevard destul de spațios. Aruncând o privire pe

unul dintre pereții unei clădiri înalte, citisem: „Prospect Lenin“. Pe trotuarele orașului, la acea oră, puteam zări numeroși oameni, care, pe semne, se întorceau de la serviciu sau pur și simplu, se plimbau. Circulația automobilelor îmi părea destul de redusă în comparație cu Chișinăul. După câteva minute de călătorie pe prospectul Lenin, cotirăm la stânga, pe strada Polearnâie Zori, apoi la dreapta, pe strada Gvardeiskaia. Dorel privea cu atenție, dacă nu greșise drumul. Zicea că trebuie să ajungem la strada Karl Marks, unde se găsea domiciliul amicului său. Parcurgând strada Gvardeiskaia, am făcut o mică cotitură și tocmai la capătul ei am ajuns la o stradă poziționată perpendicular cu cea pe care ne găseam.

— Prieteni, iată-ne ajunși! exclamă Dorel. Aici pe strada „fratelui“ Marks, își duce traiul amicul meu Serghei.

Virând la stânga, apoi la dreapta, printre niște clădiri, opri în fața unui edificiu cu cinci etaje.

— Acuși revin, zise Dorel. Mă duc să văd dacă este acasă.

„E bine când ai prieteni în toate colțurile lumii“, îmi ziceam în sinea mea. „Când ai vreo problemă, are cine-ți da o mână de ajutor.“

Stăteam și mă gândeam, ce prieteni am eu? Nu aveam pe nimeni. De altfel, cum era să-mi fac prieteni, dacă până aproape de majorat nu părăsisem căsuța noastră din pădure! Îl avusem în calitate de prieten, doar pe Satan, care, iată, m-a adus, practic, cu un picior în groapă. Deja aveam oroare la gândul de a-mi mai face prieteni. Dacă toți vor fi asemenea lui Satan?...

— Ei, Sașa, Costel, haideți sus. Serghei e acasă.

— Să mergem, Dorel, poate la prietenul tău vom mânca ceva cald.

— Soția lui tocmai prepară ceva gustos.

— Cred că nu mai face rusoaica aia zeamă ca la mama acasă.

— Dar nici mama ta, măi Sașa, nu prepară ceea ce prepară rusoaicele, replicase Dorel.

— Mă îndoiesc!

— Te vei convinge sau vrei să spui că nu-ți plac bucatele pe care le pregătește soția mea? Sunt cele mai delicioase din toate câte pot fi pe lume!

— Tot țiganul își laudă ciocanul, îl încurajă Sașa, în timp ce cobora din mașină.

La ușa din lemn roșu a unui apartament de la etajul trei ne aștepta un bărbat scund, mustăcios, cu părul negru, îmbrăcat într-un costum elegant, cu cravată. Probabil, tocmai venise de la serviciu și nu reușise să-și ia hainele de casă. Vorbi cu o voce primitoare, însoțită de un zâmbet larg:

— Intrați, fraților. A trecut ceva timp de când nu am mai vorbit moldovenește!

— Ei, Serghei, și noi suntem pe cale de a uita această limbă. Suntem mai mult prin străini...

— Oricum, măcar mamele noastre o mai vorbesc. Mi-am propus, pe la sfârșitul verii, să plec și eu acasă, să văd ce-mi mai fac părinții, frații și rudele. Viața asta e prea scurtă și nu e bine să ne gândim numai la noi. Nu vedeți, zilnic Dumnezeu ni-i răpește dintre noi pe cei dragi?! Nici nu știu cât îmi este hărăzit, mie sau a lor mei să mai trăiască, așa că trebuie să profităm de faptul că trăim și să ne mai vizităm uneori...

— Ai dreptate, Serghei, încuviință Dorel. Mulți de vârsta mea, deși sunt încă tânăr, nu mai trăiesc. Și-au lăsat familiile și copiii, plecând în ceruri.

— Așezați-vă în fotolii, acuși mă schimb și vin, zise gazda cu un ton amical.

Intraserăm în salonul pentru oaspeți. Era o odaie destul de spațioasă. O lustră argintie, înțesată de beculețe, lumina încăperea, care din cauza vremii posomorâte de afară, părea întunecoasă. În jurul unei măsuțe rotunde, învelită cu o față de masă albă cu dungi de culoare cafeniu-deschis, erau instalate cinci fotolii mari și moi. Pe fiecare dintre ele era aranjată câte o blană albă, probabil de urs polar. Se vede, îl costase o avere. Sau poate că la ei blănurile erau ieftine, cum sunt la noi roșiile?!

Două geamuri largi, echipate cu draperii transparente, lăsau să se vadă celelalte clădiri, poziționate vizavi. Pereții acestei încăperi erau tapetați în culori deschise, creând o ambianță plăcută, calmă și prietenească. În garnitura de lângă unul din pereți, cu ușițe, în

exclusivitate confecționate din sticlă, se vedeau, bine aranjate, o multitudine de sticlute cu vinuri de diferite mărci. Se vedea că acest domn este un înfocat colecționar de vinuri, pentru că pe fiecare sticlă era instalată câte o inscripție, pe care era indicat anul în care a fost achiziționată, iar puțin mai jos — anul fabricării. Cea mai veche sticlă colecționată, cred că era din 1984, dar îmbuteliată în 1960. Era un vin alb argintiu, ceea ce-mi stârnea o sete neîmplănită.

— Prieteni, văd că privirile vă sunt furate de colecția mea de vinuri! zise domnul Serghei entuziasmat. Până ce soția va prepara ceva de mâncare, vă voi servi cu câte un păhărel de rom.

Scoțând sticla de printre celelalte, domnul Serghei exclamă:

— Am făcut rost de ea acum optsprezece ani, când am vizitat Marea Britanie. O astfel de băutură au servit pirații...

— Ne vom simți și noi pirați. Măcar pentru o clipă, zise Dorel zâmbind.

— Dacă aveți timp liber, am putea închiria un iaht sau, la urma urmei, o barcă și să ieșim în largul oceanului. Vom pescui și vom bea rom cu găleata, zise Serghei.

— Ba nu, zise Sașa. Nu vrem să ne găsim sfârșitul prin Oceanul Arctic. Avem de crescut copii!

— Dacă vă pare periculoasă ieșirea în ocean, atunci putem să ieșim în bătrânul nostru râu, ce face legătura cu oceanul. Aici apele sunt liniștite și pește avem din belșug!

— Mulțumim, Serghei, pentru propunere. Am fi tentați de o asemenea ofertă, dar nu prea avem timp. Am sosit cu o chestie mult mai serioasă. M-am gândit că tu ai putea să ne ajuți în această privință. Plus la toate, nu mai am așa mulți prieteni cu influență în regiune, vorbi un pic îngândurat Dorel.

Toți patru, câți eram în încăpere, înlocuiserăm zâmbetele de pe buze, pe câte o mină serioasă.

— A-ha, am înțeles Dorel. Spune care e problema. Sunt gata să vă ajut cu tot ce pot. Doar sunteți moldoveni ca și mine, și nu vă voi lăsa neajutorați, ne încurajă gazda.

— Tu lucrezi în Interpol, ai putea să ne ajuți să-l găsim pe Nicolae Covrin?! În Moldova ni s-a comunicat că a venit încoace,

la Murmansk.

— Nu știu dacă e bine ori nu să vă întreb, dar vreau să știu cine-i persoana în cauză, este vreun criminal sau ce?

— E o chestie întortocheată la mijloc, zisei eu. Acea persoană, de fapt, sunt eu.

— Nu înțeleg, spune-mi mai explicit!

— Nicolae Covrin este sufletul ce stă în acest bărbat, zise Dorel, arătând spre mine. Iar sufletul din acest munte de om s-a cuibărit în trupul lui Nicolae Covrin.

— Ah, înțeleg, înțeleg. Aici este vorba de un schimb de suflete între trupuri. Despre așa ceva am auzit prin filmele care reflectă doar supranaturalul.

— Pare incredibil, dar e real! zise Dorel.

Între timp Dorel îi spuse domnului Serghei ce suflet periculos stă în trupul meu adevărat, și cine este gazda acestui suflet, adică trupul lui Costel. Ascultând cu atenție, gazda spuse:

— Stop, stop, stop! Ieri ni s-a comunicat că este dat în urmărire generală un domn din Moldova. El este un criminal destul de periculos, care, până în prezent, a săvârșit mai multe omoruri. Acuși telefonez să mă interesez care este numele și poate chiar vom face rost și de o fotografie. Ni s-a spus că a evadat acum trei zile!

Luând telefonul mobil, dăduse un sunet unuia dintre colegii săi de serviciu.

— Andrei, spune cum se numește persoana ce este dată în urmărire generală, originară din R. Moldova? Chiar ieri ni s-a spus despre ea.

După câteva momente de așteptare, el primise răspuns:

— Constantin Mardare? întrebă el pentru a concretiza numele. Mulțumesc Andrei.

— Domnule Serghei, spusei eu un pic stânjenit, corpul celui criminal se află chiar în casa dvs. Iată că eu stau în el și mor de nerăbdare de a mă descotorosi de dânsul.

— Aveți noroc că nu ați fost oprit de vreun polițist că poate chiar în aceste momente tu, Constantine, ai fi fost extrădat autorităților din Moldova. Situația e cam complicată, de aceea ar trebui

să acționăm cu prudență și cât mai rapid, pentru a nu pierde prea mult timp.

— Cum credeți, ne va fi ușor să-l găsim pe adevăratul Costel? îl întrebam pe domnul Serghei un pic disperat.

— Nu ne va fi greu deloc. Acel pe care îl căutăm, nici nu bănuiește că este dat în urmărire. Chiar acum voi telefona colegilor mei, pentru a-l localiza pe...

— Pe Nicolae Covrin, zisei eu.

— Pe Nicolae Covrin, repetase el.

În timp ce noi serveam din romul englezesc, gazda dădea indicații colegilor săi.

— Telefonați în primul rând la hoteluri, apoi la gară. De fapt, voi știți mai bine ce aveți de făcut, zise el, sorbind cu nesaț din băutura pe care ne-o lăudase.

Era, firește, destul de bună. Mă ametise de la primele înghițituri.

— Prieteni, exclamase domnul Serghei, acuși soția mea ne va servi cu niște colțunași cu carne, foarte delicioși. Cineva zicea că finlandezele nu sunt bune gospodine, dar iată că eu mi-am găsit una excepțională.

— Soția dvs. nu este rusoaică? îl întrebam eu perplex.

— Ba da, ea este rusoaică, dar părinții ei sunt finlandezi pur-sânge.

— Interesant, exclamă Sașa.

— Nimic interesant, zise domnul Serghei. Așa e viața, ne duce unde nici nu visăm. Destinul ne îndreaptă pașii spre noroc; noi doar trebuie să-l culegem. Chiar dacă pașii mei s-au oprit pe aceste meleaguri îndepărtate, eu oricum îi mulțumesc lui Dumnezeu. M-a făcut fericit chiar și aici. Am casă, familie, serviciu, bani, doar dorul de casă mă macină neconținut. Asta însă nu mă împiedică să fiu fericit.

— Aveți dreptate, domnule Serghei, încuviințasem eu. Nici nu e bine să trăim toată viața lângă fusta mamei. Astfel nu ne mai putem croi un drum în viață, și încă mai rămânem pentru totdeauna niște copii, care nu se maturizează atâta timp cât nu se îndepărtează de casa părintească.

— Exact, zise Dorel.

— Măi Dorel, glăsui Sașa, nu cumva te referi la mine, fiindcă am rămas în Moldova?

— Ba nu, bătrâne. Chiar dacă ți-e casa acolo, oricum, ești în permanență la drum lung. Cred că nu ți-ai văzut părinții tot de atâta timp, de când nu i-am văzut nici eu.

— Ba nu, eu i-am văzut chiar anul trecut.

— Ha, ha, ha, se auzi un cor de râsete.

— Ei bine, până ce vom primi vești de la Andrei, mai râdem, mai bem, acuși vom și mânca...

În timp ce gazda mai turna câte un păhărel de rom, în cameră intrase soția sa.

— Bună ziua, domnilor, zise ea în moldovenește. Serioja, în-deamnă-ți prietenii la masă. Nu e bine să-i cinstești pe stomacul gol...

Într-adevăr, era o doamnă nespus de frumoasă. O blondă naturală, cu fața de un alb-deschis, cu niște ochi albaștri și gene lungi, cu buze groase și niște dinți albi-albi, ascunși sub ele. Un piept mare îi scotea în evidență tot șarmul. Despre coapse nici vorbă, erau cele mai frumoase din lume.

— Mâncarea e pregătită, vă rog să veniți în sufragerie. Mie teamă să nu se răcească, adăugă ea cu același zâmbet larg și cu aceeași voce caldă, ca primăverile din Moldova.

În timp ce mâncam colțunașii fierbinți, cineva îl telefonă pe domnul Serghei. Gazda răspunse fără a mai târăgăna vremea. Se pare că primise vești bune, pentru că într-un colț de gură se întrevedea un mic surâs. După câteva minute de dialog cu Andrei — colegul său de serviciu, ne spuse satisfăcut:

— Acum o săptămână, Nicolae Covrin a plecat cu trenul spre Severomorsk. Ce bine că am dat de urmele lui!

— Dar pe unde se află Severomorsk-ul? îl întrebam curios.

— Nu e departe. E la vreo 25 de kilometri de aici: e un orașel cu aproximativ șaptezeci de mii de locuitori. Nu ne va fi greu să-l găsim pe fugar!

— Văd că el a luat-o tot mai spre nord. Unde vrea să ajungă? vorbi semnificativ Dorel.

— Poate are în plan să plece mai departe decât Rusia. Probabil, el caută un loc mai potrivit, de unde ar putea urca într-un vapor, ca să evadeze din această peninsulă! adăugase Sașa, înfulecând un alt colțunaș.

— Ba nu, zise domnul Serghei, după mulți ani de experiență de lucru, eu cred că-i cunosc bine intențiile. Nu este el atât de deștept, încât să-și dea seama că cineva se află pe urmele lui, mai cu seamă în acest capăt al lumii. Eu cred că dacă nu a rămas la Murmansk, înseamnă că nu aceasta ia fost destinația finală. Cu siguranță, are vreo persoană cunoscută în Severomorsk. De aceea a mers mai departe. În plus, nici nu este tren din Moldova direct în acel orașel. A fost nevoit să coboare aici și, poate, după câteva zile de ședere, a luat un alt tren spre destinația finală. Acesta cred că este deznodământul dilemei. Voi ce părere aveți, prieteni?

— Într-adevăr, ipoteza pare a fi destul de credibilă, încuviință plin de încredere Dorel. Atunci trebuie să aflați dacă la Severomorsk locuiesc persoane originare din Republica Moldova!

— Aceasta e o treabă nu prea dificilă, ne asigură domnul Serghei. Pentru a nu pierde prea mult timp, cred că ar fi bine să plecăm chiar mâine la orele nouă, pentru că mai devreme voi avea puțină treabă la serviciu.

— Foarte bine, Serghei. Facem cum spui tu, își dăduse cu părerea Dorel, ștergându-și colțurile gurii cu un șervețel alb ca zăpada.

— Vă vom rămâne îndatorați toată viața, zisei eu.

— Nu face. Mi-e plăcut să-mi ajut conaționalii. Mai ales că nu am în fiecare zi asemenea ocazii. Mai cu seamă pe tine, că te găsești într-o situație disperată...

— Să merg și eu la Severomorsk, sau să rămân aici? Sunt dat, probabil, în urmărire generală...

— Stai liniștit. Dacă ești cu mine, nimeni nu va îndrăzni să se lege de tine. Noi, oamenii legii, avem legături de prietenie unii cu alții. Așa că, absolut nimeni nu-ți va pune cătușele. Pe deasupra, tu nu ești vinovat în asemenea situație.

— Așa este, dar nu toți înțeleg...

— Nu înțeleg cei care nu vor să înțeleagă, adăugă Serghei.

După ce mâncaserăm și goliserăm sticla de rom, ne-am întors în salon pentru a juca o partidă de cărți. Când crezusem de cuviință că e timpul să ne culcăm, gazda ne zise că din nefericire dispune doar de două paturi libere, cele ale copiilor săi care, tocmai în această perioadă, erau plecați la o tabără de odihnă.

— Nici un deranj, Serghei, zise Dorel, voi dormi cu Costel pe un pat, e băiat bun, sper să nu-mi facă nimic în timpul somnului.

— Ei, Dorele, același păr, dar alt nărav.

— Am înțeles aluzia, Costele. Mi-am dat deja seama că într-adevăr ești cumsecade.

— Să sperăm că mâine problema va fi rezolvată, ne asigură conaționalul. Mâine, la ora șapte, vom merge la centrul nostru pentru a afla coordonatele de care avem nevoie.

— E în ordine, zise satisfăcut Dorel. Acum toată lumea merge la culcare. Nu vrem să te obosim prea tare. Îmi imaginez cum te simți după o zi de lucru.

— Nu-i nimic. Odată nu am dormit treizeci și șase de ore, urmărind niște infractori.

Când fiecare și-a spus ce avea pe suflet, domnul Serghei ne conduse în camera copiilor.

— Noapte bună, prieteni.

— Noapte bună, îi răspunserăm toți odată...

Deși stăteam cu ochii închiși, nu puteam dormi. O nerăbdare inexplicabilă nu mă lăsa în pace. Vroiam să sar din patul destul de comod și să merg în căutarea ticălosului ăla de Costel. Mă sufocam în acest trup mizerabil, ce aparținuse unui criminal nespus de periculos. Simțeam că sufletu-mi vrea să iasă afară. În momentele când eram absolut nefericit, nici Satan nu se mai încumeta să mă viziteze. Misiunea Sa față de mine era deja îndeplinită. Eram înstrăinat de trup, plus la toate, mai eram dat în urmărire generală. Interpolul era pe urmele mele. Ce m-aș fi făcut, dacă eram capturat de poliție înainte de a ajunge la domnul Serghei?! Visul meu de a-mi recâștiga trupul s-ar fi spulberat

pentru totdeauna. Imediat îmi dădusem seama că, totuși, forța opusă Răului își făcea simțită prezența tot mai vizibil. Dacă nu ar fi intervenit Providența în favoarea mea, probabil nici nu aș fi izbutit să evadez din penitenciar. Abia acum, după ce înțelegeai natura forțelor supranaturale și forma lor de manifestare, conștientizasem că e mult mai greu să cazi în mrejele uneia dintre forțe dacă, deja faci parte din una dintre ele. În schimb, dacă nu aparții forței Răului sau a Binelui, poți fi bântuit de ele pe parcursul întregii vieți. Cu toate că eram conștient de realitatea dură a evenimentelor, nu puteam lua o decizie concretă în acest sens. Mai bine acceptam să fiu „curățit“ de forțele supranaturale, decât să le aparțin. Nu puteam renunța la independența mea, în favoarea celor ce dirijează soarta universului și mai cu seamă cea a oamenilor. Deși eram martor al beneficiilor de care se bucură un om, apărut de Providență, nu o puteam accepta ca stăpână a mea. Deja aveam o oroare indescritibilă, în urma experienței cu Satan. El îmi ruinase, practic, pentru toată viața stabilitatea psihologică și, mai ales, optimismul. Pe fața mea rareori mai puteai sesiza un zâmbet, provocat de vreo bucurie oarecare. Nu mai simțeam satisfacție nici chiar de la cele mai importante lucruri. Nu mă încânta prea tare nici iubirea părinților, care au jertfit o mare parte din averea lor pentru a mă readuce în sânul familiei. Îmi doream cu orice preț să-mi redobândesc corpul, nu pentru a mă bucura de o asemenea realizare, ci pentru faptul că era proprietatea mea. Un alt scop, pe care mi l-am propus pe parcurs, era acela să nu par o ființă mai slabă decât Satan și că, chiar aș putea să mă pun cu El pe același cântar. Avantajul său era doar acela că poate lua diferite forme, sub care ar putea acționa în diverse circumstanțe. În schimb, eu dispuneam doar de trup și un suflet, care nu era bun la nimic în lipsa trupului propriu-zis. Puterea majoră și incommensurabilă era și este concentrată doar în Dumnezeu. Deja remarcasem că dacă aș încerca să mă opun Providenței, nu mă va chinui așa cum făcea Satan. Dumnezeu este Bun și îți dă dreptul de a alege ceea ce-ți convine, pe când Satan este extrem de posesiv. Satan ar fi în stare să extermine pe oricine care i se împotrivește, dar mai

cu seamă pe cei care i se supun. Așa a fost în cazul meu. Răul se află oriunde. Unde este Dumnezeu, acolo e și Satan. El e în jurul fiecăruia dintre noi. E ca un virus care te poate infecta în orice moment. Trebuie să fii mereu gata a i te împotrivi, altfel s-a zis cu integritatea ta. Este imposibil, așadar, ca o forță a răului să-ți dorească binele. Precum e imposibil ca forța divină să-ți dorească răul. Acestea sunt fenomene opuse, contradictorii, care nu se vor putea înțelege niciodată. Personal nu-mi doream, după lupta crâncenă cu Satan, să ader la altă tabără. Vroiam să-mi croiesc propria-mi potecă între Satan și Providență. Recunosc, nu m-aș fi împotrivit lui Satan, însă, după ce i-am cunoscut forța și intențiile... Deși, când am inițiat lupta împotriva lui, am conștientizat că o eventuală victorie ar fi anevoioasă. Mi se întâmplase ca unui fumător care zice că, de mâine nu va mai fuma, sau ca unui bețiv, care își propune să mai bea un păhărel, după care va renunța. Dar, realitatea este alta. Greul realizării scopului îl sesizezi abia atunci când începi să-l conștientizezi. Într-un târziu, stăpânit de aceste gânduri, adormisem.

A doua zi, înainte de a servi un ceai, eu, Dorel și Sașa, rând pe rând, făcuserăm câte un duș. Corpul meu nu mai văzuse apă curată de mult timp. După duș, mă simțeam mai proaspăt și mai puternic. Îmi îmbrăcasem costumul sportiv și meraserăm în sufragerie. După ce servirăm câte o cană de ceai, plecarăm.

— Prieteni, azi avem o zi grea. Dacă reușim să facem ce ne-am propus, deseară vom trage o beție, cum mai rar se întâmplă, zise domnul Serghei, în glumă.

— Dacă vom acționa rapid și cu prudență, până deseară vom încheia această treabă, își dăduse cu părerea și Dorel.

Urcaserăm în Jeepul lui Sașa, parcat în fața blocului. În curte nu era nici țipenie de om. Eu cu Dorel urcaserăm pe bancheta din spate, pe când ceilalți doi ocupaseră locurile din față. În cincisprezece minute ajunseserăm la biroul domnului Serghei.

— Băieți, așteptați un pic. În cel mult un sfert de oră revin.

— Costele, azi e zi mare pentru tine, zise Sașa.

— Așa este, dar inima-mi spune că ceva se va întâmpla.

— Ce poate să se întâmple? Suntem înarmați până-n dinți, nimeni nu ne poate sta în cale, mă îmbărbătă Dorel. Sașa are armament pentru toți.

— La o asemenea acțiune nu cred că avem nevoie de pistoale sau altceva. Nu trebuie să se tragă nici un foc de armă, pentru că noi mergem la capturarea corpului meu. Nu trebuie nici să ne atingem de el.

— Stai liniștit, cel puțin să-l amenințăm, numai ca să se predea ușor, zise Dorel, mulțumit de sine.

— Până va veni Serghei, să facem plinul mașinii, căci combustibilul e pe sfârșite, zise Sașa, pipăindu-și buzunarul.

La cel mult o sută de metri se vedea o stație de alimentare cu benzină.

— Scuzați-mă, prieteni, pentru cheltuielile pe care le faceți din cauza mea. Dar v-am promis că vă voi da ceea ce meritați pentru acest serviciu, le spusei un pic jenat.

— Nu te deranja, Costel, vorbi afectiv Sașa. Tu ai de-a face cu bărbați adevărați, care nu plâng pentru fiecare bănuț cheltuit.

— A cumpăra câțiva litri de benzină nu înseamnă a cheltui milioane, zise Dorel, mângâindu-și burta, în semn că ar mai dori ceva să mănânce.

Până mai lungiserăm noi vorba, domnul Serghei se întoarse, însoțit de un bărbat bine făcut. Era blond, musculos și îmbrăcat în stil sport.

— Acesta-i Andrei, băieți. Ne va însoți. În caz că urmăritul va încerca să fugă, fiți liniștiți, Andrei îl va prinde.

Pornindu-ne în direcția pe care ne-o indicase domnul Serghei, Sașa spuse:

— Va trebui să facem plinul, pe undeva pe aici.

— Am făcut rost de o cartelă de cincizeci de litri. La periferia orașului ne vom opri și vom umple bacul. Acum apasă ambreiajul. În cel mult patruzeci și cinci de minute va trebui să ajungem la Severomorsk.

— Domnule Serghei, ați aflat ceva despre Constantin Mardare? îl întrebam nerăbdător.

— Pare-se, că da. Am aflat că la Severomorsk locuiește o persoană cu numele de Alexandru Mardare. Nu știm dacă acest Mardare este rudă sau chiar frate cu cel pe care-l căutăm, dar vom afla în cel mai scurt timp. Vom merge direct la casa acestui domn. Locuiește la o margine de orășel. Lucrează la o întreprindere de prelucrare a peștelui, este căsătorit, are soție rusoaică. Are patruzeci și patru de ani, trei copii. Asta e tot ce am aflat.

La periferia Murmansk-ului, opriserăm la stația de alimentare, despre care ne spusese domnul Serghei. După ce făcurăm plinul, am pornit mai departe, pe carosabilul neted, pe care, rar de tot puteai zări câte un autoturism.

De când venisem în această regiune, încă nu văzusem soarele. Era o vreme mohorâtă. Nori grei, de ploaie, stagnau deasupra noastră, gata-gata să cearnă lichidul ceresc. Din câte aflasem de la Dorel, în această parte a lumii, anume în această perioadă de vară, nu există noapte. Nu am putut să remarc mare lucru, însă într-adevăr în noaptea precedentă, afară parcă era ziuă. De fapt, puțin mai întuneric decât cum este în timpul zilei. În schimb, în timpul iernii, într-un interval de mai multe săptămâni, afară e doar noapte. Nu știam mare lucru despre toate acestea, însă Dorel mă asigurase că anume așa este. Băiatul care ne însoțea, adică Andrei, stătea între mine și Dorel fără a scoate o vorbă. De fapt nici nu înțelegea nimic din ceea ce vorbeam, pentru că discuția era purtată în moldovenește. De aceea nici nu se implica.

După toate indicațiile domnului Serghei, Sașa oprise automobilul în fața unui bloc cu cinci etaje, situat în marginea orășelului. La prima vedere, Severomorsk-ul îmi părea a fi o localitate destul de atractivă. Aerul de afară era foarte curat, în comparație cu Chișinăul unde, uneori nici nu ai din ce respira. Puțină lume și puține mașini.

— Acum vom pune toate detaliile la punct, după care vom acționa, vorbi sigur pe sine domnul Serghei. Nici nu știm dacă persoana pe care o căutăm se găsește aici, însă pentru orice eventualitate trebuie să fim pregătiți. Sașa va rămâne în mașină și va supraveghea ușa de la intrarea în bloc.

- La ordin, acceptă el.
- În caz că suspectul apare în vizor, vei claxona zece secunde.
- Bine, așa voi face.
- Tu, Dorel, vei sta de veghe la fereastra din spatele clădirii.
- Doar sunt mai multe geamuri, la care să stai?
- Alexandru Mardare locuiește în apartamentul numărul trei. E la primul etaj. Dacă ordinea crescândă a numerelor apartamentelor începe din partea stângă, atunci tu ar trebui să veghezi fereastra a treia.
- Problema e că nu știm cu câte geamuri este înzestrat apartamentul.
- Oricum, tu vei merge în partea din spate a blocului și vei veghea primele șase ferestre de la etajul unu.
- Numaidecât, Serghei.
- Tu, Costel, vei rămâne în mașină cu Sașa. Nu trebuie să fii zărit de criminal, ca să nu dăm planurile peste cap.
- Dar dacă îl zăresc, pot ieși din mașină ca să-l prind?
- În asemenea caz da, altfel nicidecum.
- Am înțeles, domnule Serghei, zisei nerăbdător.
- Andrei va merge cu mine. Vom percheziționa apartamentul de la cap la coadă. Chiar dacă veți auzi zgomote suspecte în interior, nu vă mișcați din locurile voastre.
- Așa va fi, îl asigură Sașa pe instructorul nostru.
- Costel, ține acest revolver. În caz de necesitate, îl poți folosi.
- Domnule Serghei, vă rog frumos să nu trageți în el, pentru că e corpul meu.
- Stai liniștit. Voi trage în el doar în caz extrem, dacă va fi și el înarmat.
- Atunci, s-aveți grijă să nu-l răniți grav!
- Stai liniștit, Costel. Nu mă aflu prima dată la vânătoarea de criminali.
- Aveți dreptate.
- Dorel, tu ai nevoie de armă?

— Nu, Serghei, Sașa îmi va da o armă de-a lui.

— Așadar, totul este pus la punct. Veți da buzna înăuntru, numai dacă veți primi un semnal din partea mea.

— Dar care va fi semnalul? întrebă Sașa, scoțând pistolul de la brâu.

— Voi ieși eu afară, ori Andrei. Acum trecem la treabă. Unu, doi, trei, coborâm din mașină.

Andrei cu domnul Serghei intrară în interiorul blocului, iar Dorel o luase în spatele acestuia. Eu cu Sașa rămăseserăm nemișcați în salonul automobilului. Eram atât de concentrați cu privirea spre intrarea în bloc, situată la douăzeci de metri de noi, încât uitaserăm să mai respirăm. Țineam strâns revolverul în mână stângă, iar cu dreapta eram gata să deschid portiera, în caz că-l zăream pe adevăratul Costel.

— Costele, cum te simți? întrebă Sașa după vreo cinci minute de tăcere.

— Parcă nici nu mai exist... Mi s-a făcut inima cât un purice. Nu știu de ce, dar m-a cuprins o frică uriașă.

— Ai și motive, pentru că este pusă în joc soarta ta de mai departe.

— Așa este, mă tem că nu-l vom putea prinde.

— Stai liniștit. El nici nu bănuiește că cineva ar veni tocmai în acest capăt de pământ pentru a-l căuta. Îl vom lua prin surprindere. Va fi găsit nepregătit, încât nu va reuși să se mai ascundă undeva.

— Ah, de-ar fi așa!

— Altfel, nici că poate fi. Nu este el mai șmecher decât noi. Are de-a face cu persoane experimentate.

— Oricum, nici nu suntem siguri că el se găsește aici.

— În câteva minute se va produce deznodământul, fii pe pace!

Dintr-odată rămăseserăm încremeniți. Cineva ieșea afară din bloc. Pentru moment mi se păruse că e Costel, dar nici pe departe. Era un bătrânel ce ieșise, pentru a mai trage o gură de aer, probabil.

— Interesant! zise Sașa. Oare ce este, de nu se întâmplă nimic?

— Probabil, nu-i nimeni acasă!

— Și aceasta este o ipoteză, dar poate, nu vor să deschidă, sau poate vorbesc cu cineva acolo?!

— Cine știe...? spusei un pic deznădăduit.

În timp ce mă gândeam la ceea ce se întâmpla înăuntru, îi văzusem pe solii noștri, ieșind din bloc. Pe fețele lor se vedea că sunt satisfăcuți.

— Ei, băieți, lucrurile stau mai bine decât ne-am așteptat, spuse domnul Serghei, respirând ușurat.

— Ați aflat ceva? îl întrebam nerăbdător.

— Andrei, mergi în spatele clădirii și cheamă-l pe Dorel. Acuși vom întocmi un alt plan.

Văzându-ne din nou toți cinci în mașină, domnul Serghei exclamă:

— În casă era doar soția lui Alexandru Mardare și încă un copilaș. Am întrebat-o dacă nu a venit pe la ei prietenul nostru din R. Moldova. Ea, puțin surprinsă, mi-a zis că a venit la ei un tânăr, care, de ieri, s-a angajat la întreprinderea la care lucrează și bărbatul său. Mai multe amănunte nu ne-a putut da.

— I-ați zis că sunteți niște prieteni ai celui băiat?! întrebă Sașa.

— Sigur.

— Așadar, ce avem de făcut mai departe?! îl întrebam pe polițist, adică pe domnul Serghei, în timp ce roteam revolverul în mâinile transpirate de încordare.

— Ea a zis că Constantin Mardare locuiește împreună cu dânsii, și, dacă vrem să-i găsim acasă, putem să revenim pe la orele optsprezece.

— Acum, la sigur ne va cădea în plasă! exclamă mulțumit Dorel.

— Nici nu mă îndoiesc, zise domnul Serghei, numai că va trebui să divizăm grupul în două. O parte dintre noi va rămâne să supravegheze apartamentul, iar ceilalți vor pleca la întreprinderea

la care lucrează cei doi.

— Perfect, spuse Sașa.

— Interesant, cum i-a explicat Costel lui Alexandru că într-adevăr el este Costel?

— Doamna aia ne-a spus că el ar fi un nepot de-al soțului. A mințit-o, zise domnul Serghei.

— Altfel, n-ar fi acceptat să stea la ei în casă, spuse Dorel.

— Acest aspect nu ne privește. Acum trebuie să ne căutăm de-ale noastre, exclamă polițistul. După cum am spus, deseară trebuie să ciocnim câte un păhărel în cinstea izbânzii noastre!

— Așa să fie, ziseră Dorel și Sașa, cu zâmbetul pe buze.

— Până una-alta, să mergem într-un local pentru a ne încălzi burțile cu câte o supă, ce ziceți? ne propuse conaționalul.

— Păi, cum altfel, nu vom sta flămânzi toată ziua! afirmă Dorel.

— Atunci, Sașa, pornește motorul, zise domnul Serghei.

Opriserăm la vreo cinci sute de metri depărtare, de locul unde se afla apartamentul lui Alexandru. Intraserăm într-o ospătărie publică, unde se servea o adevărată diversitate de bucate. Domnul Serghei comandase cinci porții de ciorbă din pește, câte o porție de salată cu câte un fileu tocat în fiecare farfurie, și câte o sticlută de apă minerală. Deși, inițial, orașelul îmi păruse mic, iată că ospătăria, cu o capacitate de vreo sută de persoane, era aproape plină.

— Serghei, mai povestește-ne câte ceva din activitatea ta, zise Dorel.

— Nu se permite să vă povestesc cu ce mă ocup, dar, de vreme ce voi îmi sunteți prieteni, vă voi istorisi un caz, în care era să-mi pierd viața. Fac o meserie care pare destul de distractivă pentru unii. Nu zic, e interesantă, dar să știți că și noi suntem vânați de lumea interlopă. Viața noastră nu e sigură niciodată. Suntem expuși riscului seara să ne culcăm și dimineța să nu ne mai trezim. Din nefericire, câțiva dintre colegii mei au fost asasinați, în cel mai bestial mod. Iată că Dumnezeu mă păzește și sper să mă ocrotească măcar până la pensie, când mă voi retrage într-un loc, unde voi fi în siguranță.

— Serghei, uneori e mai bine să mori erou, decât să trăiești un secol și să nu faci nimic bun în această lume, zise Dorel.

— E bine și așa, dar adesea se întâmplă, ca oamenii cu merite deosebite să fie dați uitării, de rând cu acei care nu fac nimic. Și apoi, după moarte, nici nu putem lua cu noi ceva din realizările noastre.

— Ba nu, și istoria în multe rânduri este redată subiectiv. Unele și aceleași persoane, adesea, sunt luate în considerație de anumite grupuri de interese, iar de alte grupuri sunt dezonorate, criticate, marginalizate.

— Dumneata cel puțin, știi că pe parcursul vieții ai făcut dreptate, îl încurajasem eu.

— O, nu, cuvântul dreptate e masca tuturor fărădelegilor. Am observat un lucru: Dumnezeu a condus Israelul cu șase sute treisprezece legi și ordonanțe, printre care și cele zece porunci. Dar puțini au fost acei care i-au ieșit din cuvânt. Noi astăzi avem mii și mii de legi, dar care-i rezultatul?! Tot mai multe dintre ele sunt încălcate. Apare o lege nouă, imediat se ivește unul care o neglijează. Am impresia că, dacă nu ar exista legi, nici nu ar avea cine să le încalce. Ar fi o altă ordine în lume. Știu că nu e rezonabil ce spun, dar sistemul nostru legislativ nu-i bine gândit.

— Poate că aveți dreptate, poate că nu. Pe de altă parte însă, dacă nu ar exista aceste legi, infractorii ar avea undă verde. Ar face mereu ce-și doresc.

— Oricum, ei nu țin cont de legislație. Ei se conduc de legile proprii. Toate celelalte sunt o aparență. Aparența este scutul frumos al falsurilor. Absurditățile au devenit normalități, pe care nici ignoranții nu le mai contestă. Toate fenomenele ignobile au acoperit fața necesităților și a faptelor decente.

— Ești cam pesimist, Serghei. Ce te-a apucat? întrebă Dorel.

— Ba nu, nu sunt pesimist.

— Ei bine, relatează-ne despre cazul când era să-ți pierzi viața. Uite, Sașa n-a înțeles nici o boabă din filozofia ta! ha, ha, ha, continuă Dorel zâmbind.

— Ți se pare, Dorele. La filozofie doar o singură dată am rămas restanțier, ha, ha, ha, râse Sașa.

— Eu știu de ce numai o dată ai fost restanțier! exclamă Dorel.

— Și de ce, mă rog?!

— Pentru că, imediat după aceea, ai lăsat universitatea. Sau poate pentru că a murit profesorul!

Andrei râdea în rând cu noi, deși nu înțelegea absolut nimic din ce discutam.

— După cum vă spusei, continuă domnul Serghei, acum câțiva ani, eram pe urmele unor traficanți de droguri, care ne amenințaseră nu o singură dată. Ziceau, că de nu-i vom lăsa în pace, ne vor nimici pe toți. Făceau parte dintr-o rețea slab dezvoltată și prost organizată.

— Tocmai de la aceștia te poți aștepta la cele mai mari ne-cazuri, conchise meditativ Sașa.

— Traficanții serioși sunt chiar stăpânii poliției, îmi dădusem cu părerea.

— Poate că ai dreptate, poate că nu, zise domnul Serghei, dar nu asta e cel mai important.

Pentru moment îi observasem intenția de a se eschiva de la răspuns, ceea ce mă făcuse să mă conving, că aveam dreptate. Altfel, nu ar fi abandonat subiectul.

— Făcând o percheziție în niște depozite periferice ale Murmansk-ului, unde se presupunea că s-ar afla un stoc important de droguri, nu găsisem nimic. În timp ce ne întorceam spre automobil, pe care-l parcasem la un cartier depărtare de locul cu pricina, acesta explodase chiar sub ochii noștri. Eram la o distanță de vreo șapte-opt metri. E mare Dumnezeu, că am scăpat ca prin minune!

— A avut cineva de suferit? întrebă mirat Dorel.

— Dintre toți cinci, câți eram acolo, doi au decedat pe loc, unul a fost grav rănit, iar eu și încă unul, rămăseserăm nevătămați.

— Formidabil, spuse Dorel.

— Istoria nu se încheie aici. Chiar în momentul când explodase mașina, în preajmă își făcuse apariția un automobil negru.

Din interiorul lui coborâseră doi indivizi mascați care au început să tragă în noi. Ferice de mine că reușisem să scot revolverul și să țintesc în unul din ei.

— L-ai nimerit? întrebă nerăbdător Sașa.

— Din fericire, i-am împușcat pe ambii. Șoferul lor a dispărut și nu am mai auzit nimic de el, iar mașina i-o găsiserăm abandonată la cincizeci de kilometri de orașul nostru.

— Ești bravo, Serghei! exclamă mulțumit Dorel.

— Nu știi cât de bravo sunt, dar mă gândesc la colegii mei care erau, probabil, mai bravi decât mine, dar, care din păcate, au murit...

— Ce să faci, meseria ta cere sacrificiu, altfel nu mai reușești să te manifesti pe plan profesional, conchise un pic mâhnit Dorel.

— Așa este, dar, oricum, e prea dură realitatea cu unii dintre noi! Zadarnic destrămăm grupări periculoase. În locul lor, apar altele mai redutabile și mult mai antrenate, vorbi un pic dezamăgit domnul Serghei.

— Mulțumește-i lui Dumnezeu că, cel puțin, are grijă de tine, îl consolă Dorel.

— De vreme ce mai sunt în viață, am impresia că misiunea mea încă nu s-a terminat.

— Domnule Serghei, mă adresai eu, dacă nu v-ar fi plăcut meseria, cu siguranță nu ați mai fi practicat-o până în prezent.

— Ai dreptate. Nu-mi imaginez să-mi trăiesc viața altfel. Anume acest mod de viață nu mă plictisește nicicum. Deși sunt conștient de nenumăratele riscuri la care sunt expus, oricum, nu renunț.

— După câte ne-ați spus, văd că aveți un scop bine definit, îl încurajasem pe polițistul nostru.

— Decât să n-ai nici o ocupație, mai bine una periculoasă.

— Exact, încuviință Sașa.

— Nu încerc să fac lucruri imposibile, dar nici nu mă limitez la un lucru anume. Sunt un om echilibrat...

— Cu nuanțe de extremist, adăugă Dorel.

— Fie și așa prietene, dacă crezi...

— Totuși, domnule Serghei, cum e să-ți duci viața printre străini? îl întrebasem curios. La sigur, se deosebește mult de traiul pe care-l duci printre prieteni!

— Planeta e a oamenilor, Costele. Mi-am făcut prieteni peste tot în lume. Nu am căutat pe nimeni după forma ochilor, sau după culoarea pielii, în fiecare om curge același sânge.

— Oricum, există o diferență de cultură.

— Deși sunt ferm în toate privințele, iată că referitor la cultură, sunt flexibil. Dintotdeauna am respectat cultura, religia și tradiția celor, cu care am avut de-a face. Poate că anume așa am și obținut prietenia oamenilor.

— Rar poți întâlni un om ca dumneavoastră, mă minunasem eu.

— Iată că am atins vârsta a doua și, din fericire am realizat aproape tot ce mi-am propus. Dar întotdeauna am avut un principiu: nu trebuie să ne dorim prea mult, dacă nu ne-am familiarizat cu puținul. Mi-am aranjat viața abia, după ce m-am convins că sunt în stare să realizez puținul.

— Odată cineva mi-a spus: „Viața e prea scurtă ca să-ți croiești drumuri lungi și e prea lungă atunci când drumurile ți-s scurte“, zise Dorel, încruntându-și puțin sprâncenele.

— Oricum, nu trebuie să privim lungimea prin prisma scurtimii și nici viceversa. În toate trebuie să căutăm mijlocul, echilibrul între extreme, să reușim comasarea extremelor într-un punct sau într-o formulă de mijloc.

— E greu să pătrunzi cu rațiunea tot ce ai spus, dar e plin de sens, zise Dorel.

— Extremele întotdeauna au dat naștere anormalităților. Tot mai mulți tind spre aceste regiuni lăturalnice, cred eu, spre a se evidenția cumva în societate. Dar, totodată, cred că au ales o cale greșită. Extremismul ne demonstrează lipsa de autocontrol și incapacitatea omului de a gândi normal. Care sunt roadele extremismului?! Alcoolismul, terorismul, sectarismul, homosexualitatea etc. În aceste sfere ignobile nimeresc doar ființele slabe. E cert faptul, că în majoritatea cazurilor sunt manipulate. De aceea ar fi demn

din partea noastră să fim toleranți. Deși, cred că e aproape imposibil să le abați de la calea aleasă. Anormalitatea e mult mai bine înțeleasă decât lucrurile normale.

— Cum crezi, Serghei, întrebă Dorel. S-ar putea redresa cumva, situația despre care ne vorbești?

— Ca și în fizica cuantică — întrebarea creează realitatea. Tu mi-ai adresat o întrebare a cărei realitate deja există. Chiar dacă se organizează campanii de combatere a multor fenomene nocive, oricum sunt zadarnice. Anormalitățile pot fi doar ținute sub control, nicidecum combătute. SIDA nu va fi stârpită până când nu vor fi nimicite focarele ce-i dau naștere. Lupta împotriva terorismului dă naștere unor noi războaie; tentativa de suprimare a homosexualității va fi eficientă doar, după destrămarea organizațiilor care o încurajează.

Îl priveam pe domnul Serghei în ochi și-mi dădeam seama că noi întrețineam o discuție cu un mare înțelept. Comenta toate subtilitățile cu strictă luciditate. Avea un spirit de om elevat. Nici nu crezusem că el, în afară de a căuta criminali, mai era apt și de a interpreta niște lucruri, ce sunt departe de un om care activează în sfera securității. Ne-a convins cu destulă ușurință de unele realități, pe care noi, până în acel moment, nici nu le sesizasem măcar. Într-un fel, vorbele lui mă afectaseră și pe mine, chiar destul de dur. Fusesem și eu o persoană manipulată de propria-mi rațiune, de vreme ce căzusem în mreaja lui Satan. Dar, din fericire, totul a fost până la un anumit moment. Slăbiciunea mea a durat doar un timp, până am sesizat pericolul.

— Băieți! Cred că am pălăvrăgit destul. E timpul să ieșim și să ne ocupăm pozițiile, încheie discuția polițistul.

— Tu comanzi, zise Dorel. Vom face tot ce vei zice...

Afară începu să plouă mărunț și des. Pe străzi nu puteai zări nici un om. Toți se dosiră pe undeva. Doar doi tineri alergau pe trotuar, grăbindu-se să găsească și ei un acoperiș. Automobilul nostru, parcat printre celelalte mașini din fața ospătăriei, aștepta să ne ofere un locușor uscat și calduț. Ocupându-ne locurile în salonul Jeepului, domnul Serghei exclamase:

— Pornește Sașa. Deși plouă, Andrei cu Dorel vor sta de veghe în preajma apartamentului lui Alexandru. Nu trebuie să-l lăsăm nesupravegheat nici o clipă.

Sașa porni motorul fără a mai face vreun comentariu. Deplasându-ne încet-încet, printre clădirile cu cinci etaje, ne apropiarăm de locul, în care vegheasem cu două ore în urmă. Ajunși în fața casei cu pricina, observasem cum prin ușa de la intrare, tocmai ieșea un tânăr, însoțit de un domn mai în vârstă. Dintr-odată, mâinile și picioarele mi se înmuiaseră, precum untul pus pe o tigaie încinsă. Ochii mi se încetoșaseră, iar glasul îmi sună dezordonat:

— Acesta-i Cos..., Cos..., Cos... te... te... tel. Prindeți-l chiar acum!

Stăteam imobilizat pe bancheta din spate și bolboroseam năucit, în timp ce Costel tocmai se necăjea să deschidă umbrela, privind prin părți, ca și cum ar fi anticipat pericolul. Brusc, privirea lui fusese atrasă de Jeepul în care stăteam noi. Observând, probabil, numerele de înregistrare moldovenești, el făcuse un pas înapoi și-i spusese ceva în grabă domnului ce-l însoțea. Dânsul, deja pricepuse pe semne, că ar putea fi cineva pe urmele lui. Soția domnului Alexandru, cu siguranță le spusese că au venit la ei doi bărbați, ce s-au dat drept prieteni ai lui Costel.

Nu era el atât de prost, încât să creadă că cineva l-ar căuta așa, pur și simplu, la acest capăt de lume. Era imposibil ca, un om atât de experimentat și viclean, să nu sesizeze cele mai subtile încercări de a fi capturat.

— Băieți! zise în șoaptă domnul Serghei, număr până la trei și toți odată, ne năpustim asupra lor. Eu, cu Andrei și Dorel, ne vom ocupa de tânăr, iar tu Sașa, împreună cu Costel, ocupați-vă de celălalt. Ne-am înțeles?

— Așa vom face! spuserăm toți odată.

În câteva frânturi de secundă, domnul Serghei îi dăduse indicațiile de rigoare și lui Andrei, însă în limba rusă. În acest timp, Costel reușise să intre pe aceeași ușă, prin care ieșise adineauri.

— Aveți grijă de arme! Le folosiți doar în caz extrem! Acum număr până la trei: unu, doi, trei! Am plecat!

Simultan, cele patru uși ale Jeepului fuseseră deschise și noi, în goană mare, ne îndreptasem spre intrarea din clădire. Sașa, din două mișcări, puse mâna pe domnul Alexandru, care, de altfel, nici nu opuse rezistență. Dintr-un buzunar al jachetei, scoase o pereche de cătușe și-i imobilizase mâinile. Eu, cu o forță imensă îl țineam în brațe să nu fugă cumva, dar, spre surprinderea mea, el nu avea nici cea mai mică intenție. Întrebuse doar, nedumerit:

— Ce s-a întâmplat, ce s-a întâmplat?

Niște zgomote infernale se auzeau la ușa apartamentului, pe care o încuiase deja Costel.

— Sașa! exclamasem în grabă, rămâi aici, eu mă duc să-i ajut pe ceilalți.

În mai puțin de cinci secunde eram lângă amicii mei, care forțau ușa apartamentului cu mâinile și picioarele.

— A reușit să încuie ticălosul, vorbi mânios Dorel.

— Dar nu a ieșit pe acoperiș cumva? spusei eu, având o pre-simțire că chiar așa procedase animalul ăla.

— Dorel! strigase domnul Serghei, ia-l pe Costel și urcați pe acoperiș.

În urma lui Dorel, care alerga ca un sălbatic, alergam și eu, pășind câte două-trei scări dintr-odată. Burta mare, care adineauri îmi părea grea cât o piatră de moară, acum era mai ușoară decât un balon cu hidrogen. Feream cu putere toți locatarii de la etajele superioare, care ieșiseră să vadă ce-i cu vacarmul acela.

— La o parte, derbedeilor! Ce vă holbați ca niște proști, strigam eu, deși eram conștient, că ei habar nu aveau ce le ziceam.

Sus, ușița de la acoperiș, mai scârțâia haotic în ușori.

— Ne-a scăpat nemernicul, zise disperat Dorel.

Pe acoperișul plin de apă nu se zărea absolut nimeni.

— Vino după mine, strigase Dorel, probabil a coborât pe celelalte ieșiri de pe acoperiș. Grăbește-te, mai zise el odată, găfâind.

A doua ușiță, ca și prima, oscila puternic, fiind deschisă, cu siguranță acum câteva momente. În josul scărilor se auzeau pași coborând spre etajele inferioare.

— Îl aud fugind, zisei eu, scrâșnind din dinți de ciudă. Grăbește-te, Dorele, că altfel îl vom scăpa.

Ajunși jos, privirăm decepționați în toate direcțiile, dar nu mai vedeam pe nimeni. Nici Sașa, cu captivul său, nu mai erau la intrarea cealaltă. Dintr-odată auzirăm pornindu-se motorul Jeepului. Cauciucurile mașinii șlefuiseră asfaltul ud, producând un zgomot puternic. Se porni din loc. În urma pornirii bruște, toate ușile, ce acum câteva momente erau deschise, se închiseseră.

La volan era Costel. Fără a mai pierde o clipă, o luasem la goană în acea direcție. Dorel scoase revolverul și începu să tragă haotic, în direcția automobilului. La fel procedasem și eu. Eram la vreo cincisprezece metri în urma Jeepului și trăgeam nestingheriți, găurind sticla și metalul din spate. În urma noastră se mai auzea înjurând și domnul Serghei, însoțit de Andrei.

— Trageți, trageți, nu-l lăsați să ne scape! strigă polițistul, continuând să înjure de ciudă.

Prin ploaia densă, alergasem vreo trei sute de metri. Mașina se îndepărta de noi din ce în ce mai mult. Speranțele ne erau aproape epuizate.

— L-am scăpat, ah rahatul, strigă nervos Dorel. Serghei, sună poliției locale, poate-l vom prinde mai ușor.

— Nu am timp pentru asta. Alergați în urma lui, nu vă opriți, vedeți în ce direcție o va lua, zise el istovit.

* * *

Dintr-o dată, la cotitura din fața noastră, situată la vreo sută cincizeci de metri, se auzi o lovitură puternică. Costel lovise, în plină viteză, un tir care circula regulamentar. Din motorul strivit al Jeepului se înălța, printre stropii de ploaie, un fum înecăcios. În jurul mașinilor tamponate, nu se mai putea zări nimic, se auzea doar un glas speriat. Probabil era șoferul tirului.

— Băieți! Alergați și prindeți-l pe nenorocitul ăla! Să sperăm că nu a murit, zise în grabă, domnul Serghei.

Eu, Dorel și Andrei, alergam ca niște cai de curse, neștiind cine dintre noi va ajunge primul la locul accidentului, să pună

mâna pe Costel. Ajunși la locul cu pricina, îl văzuserăm pe șoferul tirului, un domn în vârstă și mărunț exclamând, disperat, la cele întâmplate:

— Ah, mizerabil ce ești! Mi-ai deformat camionul pe care abia l-am cumpărat! Am dat o avere pe el!

— Nu te mai tângui și tu atât! strigase iritat Dorel. Pornește motorul și trageți rabla de aici, căci Jeepul poate exploda în orice moment!

În timp ce șoferul tirului se necăjea să-și mute din loc „odrasla“, noi, toți patru, căci între timp venise și domnul Serghei, ne afundasem în norul gros de abur, pentru a-l scoate pe Costel din Jeep. Pe dibuite, fiecare dintre noi deschiserăm câte o portieră, pentru a-i tăia orice nișă de evadare. Nici nu reușisem să privim în salonul mașinii că un sfârâit puternic din motor și o flacăra puternică ne-a preîntâmpinat că în câteva clipe mașina va exploda.

— Toți la o parte! strigase Andrei. Vom sări în aer cu tot cu mașină!

Cele câteva secunde, de care avusem nevoie să mă îndepărtez de automobil, îmi păruseră un veac. Deși fugeam ca un nebun, mi se părea că stau pe loc. De spaimă, țin minte doar că în momentul deflagrației mă aruncasem pe asfalt, direct într-o băltoacă. Mai auzisem sunetul bucăților desfăcute din mașină, lovindu-se de asfalt. Un fum înțepător mă făcuse să-mi astup nasul și să mă îndepărtez spre un loc cu aer curat. În câteva minute își făcuse apariția o mașină a poliției locale, o ambulanță și pompierii. Lume de peste lume se uita holbată, la cele întâmplate.

— S-a zis cu Costel, exclamă dezamăgit domnul Serghei, în timp ce-și ștergea picăturile de ploaie ce i se prelingeau pe față. Vei rămâne pentru toată viața în trupul unui criminal.

Eram dezesperat. Șansa de a mă întregi, de a-mi readuce sufletul în trupul adevărat, se ruinase. Priveam la oamenii adunați în jurul nostru, care se uitau la cele întâmplate și înțelegeam că niciodată nu voi mai fi ca ei. Voi fi pentru vecie un nenorocit, care nu va ști ce înseamnă fericire, voi fi o ființă cu tinerețea neîmplinită, care a îmbătrânit peste noapte. Arătam oribil în acest trup plin de

cusururi. Aș fi dorit ca o ființă tânără, așa cum era Maria, să mă iubească, să-mi prețuiască frumusețea, dar... De chipul pocit al lui Costel, care acum îmi aparținea, s-ar fi speriat și un monstru. Trecusem instantaneu de la cea mai frumoasă vârstă a vieții, la cea mai îngrozitoare.

— N-am făcut mare izbândă, zise Dorel și, plus la toate, Sașa a rămas fără mașină. Nici nu bănuiește ce s-a întâmplat, a rămas cu vagabondul celălalt.

— Nu-i nimic! exclamase indignat domnul Serghei. Zeci de mașini explodează zilnic, chiar sute, dar important este că noi suntem nevătămați.

— Într-adevăr, zise Dorel.

În timp ce pompierii stingeau flăcările, colaboratorii de poliție se apropiaseră de noi, pentru a culege date despre cele întâmplate.

— Costel, treci într-o parte. Voi discuta eu cu dâșii, zise domnul Serghei. Posibil poliția de aici să fie la curent cu evadarea ta. Criminalii extrem de periculoși sunt dați în urmărire și în orașele mici.

În moment ce mă îndepărtam, șoferul tirului, destul de agitat, se apropiase și el de polițiști, pentru a-și spune păsul. Priveam buimăcit spre lumea din jurul meu și-mi dădeam bine seama că ea nici nu intuiește că eu sunt o persoană, care, de fapt, nu sunt eu. Aruncându-mi ochii la întâmplare, privirea mea se oprise și asupra tirului. Nici nu era atât de deteriorat, după câtă zarvă făcea proprietarul lui. Doar portiera din partea stângă fusese cel mai mult avariata, în rest, câteva zgârieturi. În timp ce mă uitam nonșalant spre tir, observasem o mișcare de picior, ce fusese ascunsă în dosul uneia dintre roțile camionului. Deși avusem motiv să strig în gura mare, că cineva stă ascuns sub tir, nu o făcusem. Pentru a mă asigura că Costel trăiește și că acela era anume el, cu pași mărunți mă apropiasem de ascunzișul lui. Când eram la mai puțin de șase metri de roata, în dosul căreia se ascundea acel cineva, cu o viteză uimitoare, Costel, traversase dedesubtul camionului și-o zbughise pe partea cealaltă. Și, noi îl credeam mort... Fără nici un

moment de ezitare, ocolisem tirul și o luasem la fugă din urma lui. Eram la cincisprezece metri depărtare. Aș fi putut să-mi scot revolverul și să-l împușc, dar scopul era de a-mi recupera trupul nevătămat și sănătos. În urma mea se auzeau vocile prietenilor mei, care alergau, pentru a-mi veni în ajutor.

— Costel! striga Andrei, nu-l scăpa din ochi nici pentru o clipă.

Nici nu aveam de gând să mă opresc. Libertatea lui Costel ajunsese la sfârșit. În cel mult câteva minute avea să fie capturat. Ploaia nu mai contenea, dar aceasta nu mă oprea din goana mea după victorie. Văzând că nu pot să mă țin de urmele lui, îmi scoasei revolverul și începusem să-l ameninț:

— Costele, oprește-te, altfel te împușc!

— Tu ai nevoie de mine viu, nu vei trage pentru nimic în lume.

— Îmi dai trupul înapoi și nu-ți mai cer nimic altceva, încercasem să-l conving, abia trăgându-mi sufletul.

— Nu vei obține nimic, trupul tău e al meu deja, zise Costel, continuând să alerge și mai rapid.

Mă despărteau de el vreo douăzeci de metri. Ce minune ar fi fost dacă puneam mâna pe el. Toată nenorocirea mea avea să se sfârșească, însă...

Dintr-odată, la spatele meu au început să șuiere zgomotos focuri de armă. Andrei brăzda văzduhul cu gloanțe, în speranța că-l va speria pe fugar, dar zadarnic. El alerga, fără măcar să privească în urmă. Pentru a ne mai da bătaie de cap, Costel o cotise pe o stradă ce intersecta strada, pe care avusese loc acum câteva minute accidentul. Apoi traversase drumulețul și o apucase printre ruinele unor clădiri. Nu departe de ele, maximum cincizeci de metri, se înălța un gard din sârmă. Din două smucituri, Costel escaladase gardul și o luă la fugă mai departe. Nimerise tocmai pe linia unei căi ferate. Sărise peste șinele umede și se îndreptase spre un depozit părăsit, aflat în imediata apropiere de drumul de fier. Eu, Andrei și Dorel, rând pe rând, sărisem gardul și ne îndreptaserăm în direcția locului în care se ascunse fugarul.

În loc de geamuri, la depozit erau instalate suporturi metalice, asemănătoare grătiilor din penitenciare. Epuizați de forțe, toți trei ne oprirăm la intrarea în depozit. Plin de satisfacție, Andrei exclamase:

— Ne-a căzut în capcană. Nu va avea pe unde ieși. Costel, tu rămâi la intrare, iar eu cu Dorel vom scotoci tot depozitul până vom da de el, bine?

— Stați liniștiți, am eu grijă să nu iasă de aici.

Cu privirile fixate în privescătoarea semiîntunecoasă din interiorul depozitului, vegheam orice mișcare sau zgomot suspect. Așteptasem mai mult de cinci minute și nu se întâmplase nimic deosebit. Doar câte o împușcătură înfundată mai spărgea tăcerea. Probabil, amicii mei îl avertizau pe Costel. Dar, zadarnic. Era viclean, știa să se apere în cele mai critice situații, mai ales atunci, când era pe punctul de a fi capturat. Chiar în clipa, când îmi veni ideea să trag și eu o împușcătură, pentru a-l speria și mai mult pe Costel, un tren cu mișcare zgomotoasă, traversă calea ferată vizavi de depozit. Numărasem mai mult de cincisprezece vagoane și tot nu se mai termina. Era un tren ce transporta mărfuri. Anume în acele momente, când atenția mea fusese furată de prezența trenului, Costel profitase la maximum. Nici nu reușisem să-mi întorc privirea în direcția depozitului, că o lovitură puternică cu un obiect metalic îmi zdrobise umărul mâinii în care țineam revolverul, apoi o altă lovitură de-a curmezișul spinării, mă făcuse să-mi pierd echilibrul și să cad fără cunoștință.

Iată că o mică neatenție m-ar fi putut costa chiar viața. Nu știu cât timp stătusem la pământ inconștient, dar, în momentul când deschisei ochii, în jurul meu stăteau amicii mei și câțiva oameni îmbrăcați în uniforme de polițist, iar un medic se căznea să-mi bandajeze umărul plin de sânge. Eram într-o stare de delir, încă nu înțelegeam ce se petrece cu mine. În fine, revenindu-mi cât de cât, întrebasem ambalat:

— Unde-i Costel? L-ați prins?

— Stai liniștit, vorbi calm domnul Serghei. Așteaptă să fii bandajat, după care punem lucrurile în ordine.

Cu toate că eram dosiți de acoperișul depozitului, pantofii și pantalonii îmi erau uzi learcă, iar bluza fusese scoasă pentru a-mi bandaja umărul.

— Deseară vom bea până vom cădea în coate, zise Dorel zâmbind. L-am prins pe Costel.

— L-ați prins? întrebasesm nedumerit. Unde-i? Fără să-mi controlez mișcările, sărisem în picioare, cu toate că încă medicul nu-și terminase treaba.

— Stă cu cătușele la mâini și la picioare, în mașina poliției, îmi zise puțin întristat Sașa.

Avea și motivul, pentru că în urma acestei operațiuni, avusese doar de pierdut. Jeepul său arse cu desăvârșire, iar banii, pe care urma să-i dau la întoarcerea în țară, nu l-ar fi ajutat cu mult.

— Să mergem chiar acum la el. Îi voi restitui trupul, să simtă și el durerea, pe care o simt eu acum, zisei enervat. S-a jucat cu noi prea mult, însă acum i-a venit sfârșitul.

— Nu te grăbi, zise domnul Serghei. Vom merge la secția de poliție și acolo vom clarifica totul.

— Ba nu, voi lupta cu el chiar în bătaia ploii. Pe timp ploios mi-a fost furat trupul și, tot pe ploaie mi-l voi redobândi, zisei eu, nerăbdător de a mă confrunta cu omul pe care-l uram cel mai mult.

— Încă nu ți-ai revenit după starea de inconștiență, încercă Dorel să mă oprească. Așteaptă puțin, până vei fi apt să te confrunți cu el.

— Nu am nevoie nici de un minut, zisei prompt. Azi e ziua decisivă. E ziua când unul dintre noi doi va trebui să câștige această luptă. Va învinge cine e mai puternic. Dacă voi pierde, atunci nu mai sunt demn de a trăi pe acest pământ.

— Nu ești deocamdată în apele tale, zise îngrijorat domnul Serghei.

— Sunt gata să mă duelez cu el, fără ca cineva dintre voi să se implice. Voi veți urmări doar cum evoluez în luptă.

— Nici nu-ți poți mișca măcar brațul. Ți-a fracturat niște osișoare, încercă Sașa să mă convingă.

— Mă voi duela doar cu o mână. Nimic nu mai am de pierdut. Poate doar ceea ce mi-a rămas — sufletul.

— Gândește-te la viața pe care o ai de trăit în continuare. Ești tânăr, prea tânăr ca să renunți la ceea ce încă nu ai cunoscut, zise într-un mod rugător domnul Serghei. Ai cunoscut bucuria unui bărbat, soția căruia îi naște un copil? Ți-ai bucurat părinții cu vreo realizare profesională sau, măcar personală? Ai făcut măcar o persoană fericită, pentru cel puțin o clipă? Gândește-te bine, băiete! Scopul venirii tale aici a fost doar de a obține ceea ce ai pierdut.

Vorbele lui atinseseră segmentul la care meditasem cel mai des. În acele momente ambiția mea atinsese culmile posibile.

— Voi învinge! Voi învinge! Vă asigur. Sunt un luptător care nu renunță niciodată la niște valori, la niște țeluri vitale! Aduceți-l încoace și vă voi demonstra de ce sunt în stare!

— Așa te vreau, băiete! zise bucuros domnul Serghei.

— Vă rog să ne lăsați doar pe noi doi să ne clarificăm, îi rugasem pe toți care erau în jurul meu.

— Vom face cum vrei tu, dar în caz extrem, vom interveni, zise Dorel.

— Nu așa se procedează în cazul bărbaților adevărați, replicasem eu.

— Tu încă nu ești un bărbat adevărat ci, doar un tânăr adevărat, îmi spusese domnul Serghei.

Într-un fel, la auzul acestor vorbe, un pic jignitoare, aripile-mi fuseseră tăiate. Dar nu mă înfricoșase nici cât negru sub unghie, deoarece, în mintea mea, un tânăr adevărat echivala cu un bărbat adevărat.

— Hei, aduceți-l pe Costel încoace! ordonă polițiștilor, domnul Serghei.

În timp ce doi polițiști se îndreptaseră spre automobilul care se afla dincolo de gardul din sârmă, pentru a-l aduce pe Costel, medicul îmi șterse sângele de pe rană și mă bandajase cu multă precauție. Mă întrebă dacă mă doare, iar eu îi răspundeam sigur de sine:

— Nu simt nici cea mai mică durere. Aceasta e doar o zgârietură, căreia nu am timp să-i acord atenție.

— Redobândirea sufletului, într-adevăr, este o chestiune personală, unde noi nu ne putem implica, zise domnul Serghei. Te-am ajutat să-l capturezi pe Costel, în rest, totul rămâne la discreția ta. Știi mai bine ce ai de făcut.

— Bineînțeles, zise aprobator și Dorel. Eu, chiar mă îngrozesc să asist la o transferare de suflete dintr-un corp în altul. Pare atât de imposibil...

— Măi, Dorele! zise ironic Sașa, nimeni nu te ține aici. Te poți ascunde în dosul depozitului. De acolo cu siguranță nu vei vedea nimic.

— E un moment unic să asिști la asemenea anormalități. Nu pot rata șansa!

— Tu pleacă, lasă că-ți voi povesti eu cum a fost! zise amuzat Sașa.

Fără a mai șovăi sau a da atenție flecărelii prietenilor mei, ieșisem din depozit direct în ploaie. Mi se părea că picăturile reci, în momentul contactului cu pielea mea, sfârâie ca uleiul încins. Eram înfierbântat la culme. Eram nerăbdător să-mi vărs furia asupra lui Costel. Aruncându-mi privirea în direcția din care trebuiau să vină cei doi polițiști, îl văzusem pe Costel, mergând între ei cu mâinile încătușate. Se uita la mine disperat. Mă uitam și eu, dar cu o anumită superioritate, în ochii prin care priveam odată. În câteva minute, toți cei prezenți, la indicația domnului Serghei, formaseră un cerc, din interiorul căruia, Costel, să nu poată fugi nicidecum. Stăteam deja în locul în care urma să ne duelăm, gata de atac.

— Eliberați-l de cătușe, strigasem eu. E momentul să-i demonstrez cine sunt.

— Hei, pușcăriașule, strigase Dorel. Vezi să lupți cinstit. Știm că ești un criminal destul de abil, dar de această dată, orice mișcare nepermisă îți poate curma viața!

— Mi-e totuna, nu mai am ce pierde, zise Costel disperat, frecându-și cu intensitate locul brațelor unde i-au stat cătușele până adineaori.

Nici nu se putea compara corpul masiv al lui Costel, în care mă găseam eu acum, cu al meu, în care era Costel. Fără a mai șovăi vreo clipă, mă apropiasem de inamic și-i dădusem o lovitură puternică, în plină figură. Am crezut că se va prăbuși imediat la pământ, dar n-a fost așa. Dimpotrivă, clătină de câteva ori din cap nemulțumit și se aruncă asupra mea ca o fiară. Mă apucase cu ambele mâini de gât și mă lovea nemilos cu genunchiul în burtă. În urma câtorva smucituri puternice, reușisem să-i trag un pumn în ceafă, ceea ce l-a făcut să-și piardă echilibrul și să se prăbușească la pământ.

— Ha, ha, nemernicule! Crezi că te joci cu mine? zisei eu iritat. Ridică-te și nu te tăvăli pe jos ca un animal.

Se ridicase de pe pământul umed, fără a scoate o vorbă și se năpusti din nou asupra mea, cu o violență și o stare de turbare, cu mult mai mare decât prima dată. Apucându-mă, ca și acum câteva momente, de gât, începu să-mi dea lovitură după lovitură cu capul în nas. Șuvoaie puternice de sânge începură să-mi țâșnească pe nări. Însă acesta nu a fost un motiv de a renunța la luptă. Îl strânsei atât de puternic în brațe, încât i se auzeau scârțâindu-i oasele. Văzând că nu intenționez să-l slobod din strânsoare, își băgă cu putere degetele în ochiul meu stâng. Cu o lovitură sub coaste, reușisem să-l arunc pentru a doua oară la pământ.

— Dobitocule, mârșavule, mocofanule ce ești! strigasem, răzbit de durerea ce mi-o cauzase. Se va alege moartea din tine.

— Vom muri ambii în această bătălie, îți jur, mă asigurase Costel, în timp ce se ridica pe picioare.

— Nu mă amenința, că mă enervezi și mai tare!

— Mă doare de tine în cot, molăule, repetase Costel.

Aceste vorbe amenințătoare și chiar umilitoare, îmi dăduseră o forță de răzbunare nepuizabilă. Mă aruncasem peste el ca un pietroi, lovindu-l încontinuu cu pumnii și cu picioarele. Câteva minute ținuse piept loviturilor puternice, dar, într-un sfârșit, se prăbuși la pământ ca o cârpă. Stătea pe burtă, pe pământul noroios, gâfâind neputincios. Șiroaie lungi de sânge i se prelingeau pe corp. Fără a încerca să se mai ridice, spuse încet:

— Mă sfârșesc, mă sfârșesc.

— Bravo, Costel! zise Dorel entuziasmat. Ești un învingător. Fă-ți treaba până la capăt!

Eram derutat. Nu știam ce să întreprind mai departe. Nu puteam să lovesc neîncetat în propriul meu corp, căci astfel riscam ca trupu-mi, să nu mai fie apt să-și obțină sufletul. Sufletul nu se reîntoarce într-un corp zdrobit. Mă lăsasem pe genunchi, lângă Costel, pentru a-l poziționa pe spate. Încercase să opună rezistență, dar, până la urmă cedase. Era total sleit de puteri. Albeața feței de odinioară, fusese înlocuită de o culoare vineție închisă, din cauza loviturilor de pumni. Îl apucasem de umeri și-l zgâlțâisem puternic, zicându-i:

— Dă-ți duhul, animalule. Nu lungi vremea.

— Nu pot să mă forțez, zise Costel disperat.

La auzul acestor vorbe înțelesei că și el era dispus să renunțe la trupul meu, probabil nu mai putea suporta durerile ce i le provocasem.

— Sunt de acord să facem schimbul de trupuri, zise Costel, gemând de durere. Haide, întreprinde ceva, nu mă mai chinui.

— Taci din gură, fiară neîmblânzită! Rabdă chinurile care le-am avut eu în pușcărie, când aflasem că te-ai culcat cu prietena mea, când mi-ai tâlhărit părinții de bani și ai venit încoace. Nu mă înduioșezi sub nici o formă.

Deși, îl bătusese destul de serios, loviturile nu au fost într-atât de puternice, încât să-i pricinuiască moartea. Pentru moment, fusese nițel posedat de o amețală trupească, după care își revenise complet.

În timp ce-l priveam deznădăjduit, îmi adusei aminte de cuvintele starețului: „Repetă după mine fiule, Fatigma, Surgine, Mardiga“. Apoi, îmi sunară în urechi și celelalte vorbe ale sale: „Sunt cuvinte sacre pe care nu le-am pronunțat încă nimănui. Eu sunt călugăr, om religios, nu-mi permit să scot sufletul din nimeni, până nu i-l va lua Dumnezeu, însă tu le vei pronunța, apărând un scop nobil, cel de a obține trupul tău adevărat. Trupul pe care ți l-a dăruit mama ta, născându-te“.

Fără să mai pierd vreun minut, începusem să rostesc cu glas tare, dar cadențat:

— Fatigma, Surgine, Mardiga, Fatigma, Surgine, Mardiga!

Rostisem așa de nouă ori, precum îmi spusese starețul. Într-adevăr, Costel parcă căzuse într-o stare de delir. Bolborosea ceva nedeslușit.

— Mori, bestie afurisită, mori, nu trage din timp. Și așa am pierdut o groază de timp, căutându-te!

Pentru o clipă își fixă privirea în ochii mei și îmi zâmbise binevoitor, după care își dăduse ultima suflare. Un abur abia vizibil, puțin cald, se ridicase pe lângă fața mea, în sus.

În același timp, simțisem o stare de slăbiciune neobișnuită. Mi se făcuse somn. Deși pământul era destul de rece, îmi venea să mă întind lângă adevăratul meu corp și să mă culc. Mă simțeam atât de bine, atât de ușor, încât mi se părea că zbor, că sunt ca o pasăre care tinde să se urce spre cele mai mari înălțimi și să nu se mai întoarcă de acolo niciodată. Simțeam ceea ce nu ar simți un om obișnuit. Era ceva paradisiac în toată această senzație. Dintr-o dată, corpul meu greu, încet-încet se lăsa culcat la pământ, din el desprinzându-se gingaș sufletul. Exact în acel moment țin minte strigătul disperat al lui Dorel:

— Ce-i cu tine Costele? Răspunde?

În rest, totul era extrem de liniștit. Sufletul meu tânăr se ridică la câțiva metri înălțime deasupra pământului și privea în pace scena ce se desfășura acolo. Mă uitam la prietenii mei și la polițiști verificând trupurile noastre, dacă mai erau în viață. Îmi priveam și trupul meu, zdrobit de lovituri. Pentru moment mi se făcuse scârbă de toate cele ce-mi vedeau ochii, încât nici nu-mi mai venea să mă reîntorc în lumea reală. Totul îmi părea atât de sumbru, chiar funebru. Înaintea mea stăteau niște persoane atât deperate și atât de limitate, care nu sunt în stare să perceapă o mulțime de lucruri. În acele momente, văzusem câte posibilități se deschid unui suflet eliberat de trup. Trupul pentru suflet, este ca o pereche de cătușe, ce te țin legat și nu te lasă să-ți manifesti toate aptitudinile reale. Intrând într-un corp, sufletul își pierde

din capacitățile sale supraomenești. Trupul este ca o piatră, ce nu permite sufletului să zboare spre înălțimi, să vadă dincolo de orizonturi. Chiar îmi făcusem impresia că Dumnezeu, pentru a pedepsi unele suflete mai carismatice sau care nu i se supun totalmente, le dă în dar câte un corp omenesc, pentru a se căzni o anumită perioadă de timp.

Dintr-o dată, simțisem sufletul lui Costel alături de mine. Cu o atingere ușoară îmi șoptise:

— De-am rămâne în această stare, cred că am fi chiar și prieteni, dar, uitate ce face viața umană din noi!... Câtă luptă prostească ducem noi pentru niște mormane de carne și oase, care, uitate-le, se tăvălesc acum în nesimțire, în noroi!

— Ai dreptate, Costele! Am luptat cu atâta înverșunare pentru niște lucruri atât de finite?! Durabilitatea lor este exact de câteva zile, suficient să se descompună și să miroase a hoit de la ele.

— Ei, ce să-i faci?! Asta nu e voia noastră, ci voia Creatorului. El hărăzește destinul fiecăruia dintre noi.

— Așa-i, Costele. Suntem asemenea unor jucării cu care se joacă, după bunul Său plac, Creatorul.

— Cândva, vom avea și noi răsplata noastră...

— Să sperăm, zisei eu pe un ton amical.

În timp ce discutam cu Costel, simțisem o forță superioară mie, care mă împingea cu putere spre corpul meu adevărat, care zăcea în nesimțire, alături de cel al lui Costel. Cei prezenți la acest spectacol neordinar reușiseră să ne învelească cu câte un impermeabil, crezând că suntem deja morți.

Încercasem să mă împotrivesc cumva forței ce mă apropia de corpul ce-mi fusese furat, dar nu reușisem. După ce cunoscusem acea stare sublimă, inexprimabil de plăcută, ce nu se compară deloc cu viața terestră, nu mă mai mulțumea nici faptul că-mi redobândisem trupul, după care plânsesem atâta timp. Mi se părea că trupu-mi nu mai era suficient de încăpător ca odinioară, după ce cunoscusem noi dimensiuni. Eram prea mare pentru un corp atât de mic. În câteva minute de acomodare, trupul meu prinsese viață. Cu o mână, ferisem impermeabilul și cerusem ajutor amicilor

mei, ca să mă ridice. Simțeam durere și o slăbiciune, pe care acum câteva minute o simțeam, la sigur, Costel.

— Ura a a a a a a ! strigasem eu. Am învins! Cuvintele magice ale starețului m-au salvat. Ridicați-mă, prieteni!

Pentru moment, toți cei prezenți fuseseră stupefiați de cele întâmplate, mai ales după ce s-au resemnat cu gândul că am murit. S-au apropiat de mine și m-au ridicat, iar doctorul începu să-mi dea primele îngrijiri.

— Nu credeam că mai pot exista asemenea miracole pe pământ, zise uluit, dar în același timp timorat, doctorul. Tot ce am văzut azi, știam doar din auzite, iar acum am înțeles că toate anormalitățile pot deveni, într-o clipă, pure normalități. Voi avea ce să povestesc soției și copiilor mei!

— Tot ce este neobișnuit rațiunii umane, poate deveni o totală obișnuință, numai dacă noi acceptăm toate acestea, zisei eu.

— Nu sunt de acord cu tine, replicase un pic confuz, doctorul. Absolut toate miracolele, se întâmplă doar oamenilor neobișnuiți. Tu ești unul dintre ei. Ferice de tine, că ai posibilitatea să te joci cu supranaturalul.

— Ferice de voi, oameni obișnuiți, că supranaturalul, nu se joacă cu voi. Tu știi destinul tragic al oamenilor, care nimeresc în sfera de influență a forțelor supranaturale? Nu! Ce senzații ți-a provocat faptul că acum câteva minute eu eram într-un corp, iar acum în altul?

— Adică? Ce vrei să zici cu asta? întrebases nedumerit doctorul.

— Ai îngrijit două trupuri diferite, care acum câteva minute se războieră. Deși ai îngrijit două corpuri, tu, de fapt, m-ai îngrijit doar pe mine!

— Într-adevăr, e ceva neclar în această poveste. Ți-ai lovit cu lipsă de milă propriul tău corp, până ce l-ai învinețit, după care te-ai întrupat în el!

— Imaginează-ți că asemenea lucruri s-ar petrece în permanență cu mine, strămutându-mă dintr-un corp în altul? Nici cei mai buni prieteni nu ar ști când au de-a face cu mine și când,

nu. Imaginează-ți că toată viața, în loc să te gândești la iubire, la familie, la distracție, tu te gândești, de fapt, cum să-ți redobândești sufletul? Unde mai poate fi vorba de individualitate, de viață personală?

— Ai dreptate, într-adevăr, noi suntem de o mie de ori mai fericiți decât voi, toți ciudații! spuse convins doctorul, oblojindu-mi zgârieturile și vânătăile. Oricum, noi suntem măcinați de o curiozitate pe care voi deja a-ți alimentat-o, cunoscând ceea ce noi încă nu cunoaștem!

— Limitați-vă la ceea ce cunoașteți. Uneori surplusul de cunoștințe, trezește regrete.

— Sunt juste afirmațiile tale. Cred că ar trebui să mă mulțumesc că cunosc medicina destul de bine. Ce mi-ar trebui altceva?

— Hei, măi Costele, iată că ai reînviat! exclamase zâmbind Dorel.

— După această revenire la normal, nu mai sunt Costel, ci Nicu.

— Ori Nicu, ori Costel, pentru mine rămâi același om bun și curajos.

— Vă sunt dator până la moarte și ție Dorele, și ție Sașa, și domnului Serghei, și lui Andrei, și chiar vouă polițiștilor, că ați intervenit în soluționarea acestei probleme, zisem un pic jenat.

Toți mă priveau fericiți și, din inițiativa domnului Serghei, au început să bată din palme.

— Să ai parte de noroc toată viața! îmi urase unul dintre polițiști. E unicul caz de așa natură, de când activăm în sfera securității.

— Să sperăm că nu vom mai avea parte de asemenea cazuri tumultuoase! zise un alt polițist, zâmbind satisfăcut.

Între timp, un polițist din acei care ceva mai devreme era cu noi, dar, pe moment nu-i sesizasem lipsa, se întoarse, ținând în mâini patru sticle cu vodka.

— Să bem pentru izbânda noastră de azi, strigase el, ridicând sticlele în sus. Așa e, prieteni?

— Așa este! strigară toți într-un glas.

Am intrat în depozit, uzi learcă. Afară încă mai ploua. Servind fiecare dintre noi câteva păhărele, ne înfierbântasem încât nu mai simțeam răceala vremii. Toți erau fericiți, dar nu știu de ce. În această situație, eu ar fi trebuit să fiu acela care avea motivul să se bucure cel mai mult, dar, iată că ei se bucurau mai mult decât mine. Acest lucru mă încuraja să fiu și eu nespus de fericit. În fine, după mai mult de o oră de glume și povestiri hazlii, hotărâserăm să ne ducem fiecare pe la casele noastre.

— Nicule! zise Dorel, un pic amețit, după cum ne-a fost vorba, la Murmansk, azi va trebui să bem. Acesta a fost abia începutul.

— Vom bea până ne vom îmbăta criță, îl asigurase eu.

— Alexandru! se adresa domnul Serghei unuia dintre polițiști, veți putea să ne conduceți până la Murmansk, cu mașina voastră de serviciu?

— Sigur, polițiștii între ei se ajută întotdeauna.

Văzându-ne ieșiți toți din depozit, rămăseserăm înmărmuriți. Costel nu mai era în locul de odinioară. Pentru mine era și de așteptat, pe când ceilalți fuseseră surprinși de această dispariție spontană.

Unul dintre polițiști ridică impermeabilul cu care fusese învelit trupul neînsuflețit al lui Costel, pentru a se convinge încă odată că într-adevăr dispăruse.

— Și-a venit în fire, idiotul! strigă iritat domnul Serghei.

„Dumnezeu cu el“, îmi zisei în sinea mea. „Oricum, nu mai am de-a face cu el. După experiența de azi, acum, de-ar apărea în fața mea, cu siguranță ne-am comporta ca niște vechi prieteni. Sufletele, în absența trupurilor, devin curate, oneste și chiar, inocente“.

— Oricum îl vom captura, nu ne scapă el, zise unul dintre polițiști, deloc afectat de dispariția criminalului.

— Dacă va mai rămânea în orașelul nostru, vom pune mâna pe el în cel mai scurt timp, ne asigurase un alt polițist.

După mine, puteau să nu-l mai prindă niciodată, pentru că, oricum, aceasta fusese ultima testare din partea lui Satan. Mai mult nu mai avea să mă chinuiască cu asemenea bizarerii.

Ca să nu mai tragem din timp, traversarăm linia de cale ferată, apoi trecusem peste gardul din sârmă, apropiindu-ne astfel, de mașinile polițiștilor. Eu, Dorel, Sașa, domnul Serghei și Andrei, plus șoferul, urcaserăm într-un OAZ, iar ceilalți într-un BMW.

— Hei, băieți! zise Dorel cu o dorință ardentă de distracție. Ce ziceți dacă vom merge în această seară la vreun club? După atâta oboseală, merităm să ne petrecem câteva ore în compania unor duduițe plăpânde, gata de orice?!

— Perfect! încuviință Andrei. Trece tinerețea pe lângă mine alandala. Eu sunt de acord.

— Tu, Serghei, ce zici? întrebă Dorel.

— Nu, nu pot. Sunt căsătorit, nu-mi pot înșela soția.

— Serghei, zise Sașa calm, dacă nu înșeli, ești înșelat.

— Ba nu, dacă înșeli, atunci și soția e dispusă să-ți pună coarne, zise el.

— Eu sunt de altă părere. Atunci când înșeli, celălalt partener este preocupat cum să te oprească din desfrâu și nicidecum să procedeze la fel.

— Ai dreptate, Sașa, zise Dorel afirmativ.

— Femeile merită să fie înșelate, pentru că tot ele ne incită la partide de neuitat. Cel mai bine ar fi din partea lor să-și educe genul, până când bărbații nu vor mai găsi alte femei cu care să-și înșele soțiile, medită Andrei.

— Corect, Andrei! încuviință Dorel. Ne așteaptă o distracție pe cinste. Vom agăța cele mai sexy domnișoare. Ah, când mă gândesc!!!

— Îți plac aventurile, Dorele... Ai rămas tot așa cum te știi din tinerețe, zise domnul Serghei.

— M-am înfrățit cu ele, ha, ha, ha, râse zgomotos Dorel. Cu fetele de la Murmansk nu am avut de-a face niciodată. Sunt curios să văd cum se descurcă în pat!

— Decât să mergem la club, mai bine să ne ducem la o domnișoară cu moravuri ușoare. Are apartament cu trei odăi. La nevoie, va mai chema câteva târfulițe! Vom avea spațiu destul să ne demonstrăm abilitățile sexuale, îl întrerupse Andrei.

— Atunci, e bine, acceptă Sașa. Apasă, șofere, pe accelerator. Ne mișcăm ca niște melci. Nici nu se compară OAZ-ul ăsta cu Jeepul meu.

— Cu Jeepul pe care nu-l mai ai, ha, ha, ha, zise, ca de obicei zâmbind, Dorel.

În aproximativ o oră ajunserăm la Murmansk. Șoferul ne conduse la adresa pe care i-o indicase Andrei, iar domnul Serghei plecase mai departe, ducându-se la soțioara lui dragă. Stabiliserăm să ne revedem a doua zi la el, la serviciu.

Intraserăm într-un bloc din centrul orașului, la etajul patru. Înainte de aceasta trecurăm printr-un mini-market ca să cumpărăm câteva sticle de vodka, diferite dulciuri pentru fetițele ce ne vor satisface capriciile și încă câteva mărunțișuri. Văzându-ne ajunși la ușa apartamentului, Andrei apăsă pe sonerie.

În câteva secunde o domnișoară, super frumoasă, ne deschise ușa.

— Ah, Andrei! Tu ești?! Ce surpriză! Intrați, intrați!

— Nu te deranjăm?

— Ba deloc, puțin mai devreme am făcut baie, iar acum vizionez televizorul.

— Perfect! exclamă Andrei.

După ce intraserăm în apartament, Andrei o chemă de-o parte pe domnișoară, șoptindu-i ceva. Deși erau la vreo șase-șapte metri, depărtare de noi, am putut intercepta întreg dialogul.

— Galea, mai caută vreo trei fete pentru prietenii mei, zise Andrei.

— Nici o grijă, imediat voi telefona câteva prietene. Vor veni cât ai zice pește.

— Invită-le pe cele mai nesățioase, îi propuse Andrei.

— Stai liniștit, toate-s ca mine, îl asigurase ea pe Andrei.

Dialog scurt, dar concret. În timp ce își telefonă amicele, Dorel deschise o sticlă și exclamase tare, în moldovenește — „trăiască târfele“.

Andrei privindu-l, dar neînțelegând nimic, spuse în limba lui — „să bem pentru distracția ce va urma.“

— Așa să fie! exclamase Sașa.

Băusem toți câte un pahar, după care Galea zise un pic supărată:

— Dar pe mine nu mă serviți?

— Sigur că da, cine-a zis că nu? se repezi Andrei, întinzându-i un pahar plin ochi.

— Să fiți toată viața în forță! zise ea, înainte de a goli paharul. Acuși mai vin două fete, iar a treia va fi vecina mea, pe care o voi chema imediat.

— Dar cine e vecina ta, nu cumva vreo mătușică? întrebase amuzat Dorel, turnându-și încă un pahar.

— Sigur că da, zise Galea zâmbind. E o mătușică divorțată, are mai puțin de treizeci de ani!

— Perfect! exclamă Dorel. Aceasta va fi partenera lui Nicu.

— Cu plăcere, important e să mă vrea! răspunsei eu.

— Dar pe cine nu vor femeile? zise Galea plină de pasiune.

Îl privea pe Andrei, cu o sete sufletească și o dorință trupestă nestăpânită. Deși până atunci, încă nu avusem parte de experiențe de acest tip, oricum reușeam să percep momentele mai sensibile ale femeilor, când doresc cu nesaț acel ceva, dar nu îndrăznesc să-l ceară. Galea avea părul negru, cârlionțat, lung până peste umeri. Ochii verzi, lucizi, ca ochii unei feline, îl priveau hapsân pe Andrei, gata-gata să efectueze ultimul salt și să-l devoreze cu desăvârșire. Avea un corp perfect. Cele mai atrăgătoare îi erau coapsele care se conturau foarte fin prin pantalonii mulați.

În mai puțin de cincisprezece minute veniră și cele două prietene ale Galinei. Două domnișoare simpatice, de vreo douăzeci și doi de ani, obișnuite cu tot soiul de experiențe cu bărbații. Imediat cum intrară în odaie, se făcuseră comode pe canapea, una dintre ele în preajma lui Sașa, iar cealaltă lângă Dorel. Din prima clipă am priceput că ele sunt amețite. Probabil și-au făcut puțină dispoziție. Între timp, Galea deschise ușa și celeilalte musafire, vecina ei, căreia îi sunase cu puțin timp în urmă. Imediat, Galea îi șoptise ceva la ureche noii-venite. Tânăra se apropiase de noi, se salutase și luă loc, direct lângă mine. Se așezase atât de aproape,

că piciorul ei stătea puțin ridicat peste al meu. Era blondă, ochii albaștri, corpul bine făcut, exact ceea ce-mi plăcea dintotdeauna. Avea un piept împodobit cu doi sâni mari, ce stăteau tari și drepți ca doi străjeri.

Pentru a mai degaja puțin atmosfera, Galea puse muzică. Dorel nu mai contenea să toarne vodka în pahare. În mai puțin de o oră, toți eram beți criță. Dacă la început eram toți o echipă, iată că acum fiecare dintre noi avea grijă de partenera sa.

Andrei o luă pe Galea și se duseseră într-una dintre odăi, iar Dorel și cu Sașa dansau în ritmul muzicii cu fetele lor. Eu stăteam așezat lângă duduia mea, mângâindu-i cu pupici, pielea fină și albă a feței. Se vede că ea se excitase nițel, deoarece îmi spuse pe neprins de veste să ne ducem în apartamentul ei de vizavi, pentru că locuiește de una singură cu copilul ei de un anișor.

I-am dat de înțeles că sunt gata să merg cu ea chiar și până la capătul pământului, așa că am spus amicilor mei că mâine, înainte de plecare, să treacă să mă ia și pe mine.

Intrând în apartamentul ei, ne loviserăm de o liniște de mormânt. Nici nu se compara cu atmosfera din apartamentul vecin. Într-un leagăn micuț îi dormea odrasla, fără a tresări la zgomotele ce le făceam prin odaie. O priveam în ochi și înțelegeam că și ea mă vrea enorm.

— Să mergem în dormitor, îmi propuse ea, luându-mă de mână.

Aprinzând lumina, în fața mea se deschise o imagine destul de agreabilă. În mijlocul dormitorului se găsea un pat mare, împodobit cu cearșafuri albe ca zăpada. Pe măsuta de lângă pat, se afla un fel de candelă, destul de mare, pe care, noua mea prietenă se grăbi să o aprindă, după care stinse lumina.

Se așeză pe pat, spunându-mi calm că lumina o deranjează. Eu chiar o încurajasem, zicându-i că licărul unei lumânări, sau a unei candelă, este mult mai potrivit în asemenea momente.

Mă așezasem lângă ea, întrebând-o cum se numește.

— Mă numesc Maria, dar oare mai are importanță numele? îmi reproșă ea, un pic iritată.

Imediat îmi dădusem seama că sunt prea șovăitor și prea mult târăgănez vremea. O luasem în brațe și o așezasem comod cu capul pe perna moale, descălțându-i pantofii. Pe sub fusta scurtă de tot i se vedea lenjeria intimă, foarte excitantă! Cu mișcări fine îi scoasei bluzița albastră, descoperindu-i goliciunea. Avea o construcție corporală perfectă. Toate oasele îi erau acoperite de un strat subțirel de mușchi. Era atât de moale, că îmi venea să mușc din ea. Încercam s-o relaxez și s-o excit la maximum, cu mângâieri și săruturi fine. Nici o împotrivire din partea ei. Totul se desfășura de la sine. Deși eram persoane total diferite, aveam aceeași dorință. Treptat, ea începu să se frământa sub mine cu foc. Fără nici un pic de grabă îi scoasei soutienul și i-l aruncasem jos, cu nepăsare. Doi sâni mari și grei se iviră naivi și plini de sfiiciune. Mă aruncasem cu capul între ei, colectând parfumul ce sălășluia acolo, aplicat, probabil, înainte de a veni în apartamentul Galinei. Eram asemeni unei albine ce soarbe din nectarul florilor. Corpul ei era deja foarte înfierbântat. Căldura ei îmi amintea de pâinea proaspăt scoasă din cuptor, pe care abia de o poți ține în gură. Maria emana o căldură suportabilă, pe care ai fi gata să o simți chiar și atunci când dormi. Dădea din cap pasional, zicându-mi să acționez mai repede, dar eu nici nu o ascultam. Vroiam s-o chinui cu încetineala mea. Aceste momente, în sine, sunt la fel de plăcute ca însuși sexul propriu-zis. Cu mișcări excitante îmi băgasem mâinile sub fustiță și o apucasem de coapsele moi. Trecusem cu mâinile peste șoldurile rotunde și voluptoase, apucând galant și fin bikinii, rostogolindu-i în josul corpului. Așa din adâncitura feselor șovăia să se desprindă, dar după un efort minuscule, evadase și ea din strânsoarea plăcută a coapselor. Ridicasem apoi fustița pentru a privi un pic tezaurul, care înnebunește atâtea milioane de bărbați. În cele din urmă, trasei de pe ea și acest ultim veșmânt și Maria se înfățișa goală ca o „Evă” în fața mea. Îmi venea s-o devorez, sau s-o strâng tare la piept, încât s-o contopesc cu însuși firea mea. După câteva momente de săruturi și mângâieri subabdominale, se ridică și începu să-mi dezbrace, cu o viteză uluitoare, haina noroioasă și încă puțin jilavă din cauza ploii. Dorința de a simți organul meu

în interiorul ei o răzbise. Se aruncă cu nerăbdare să-mi dezbrace pantalonii. Apoi, cu vitalitate, mă aruncase pe spate, urcându-se deasupra mea. Mă strânse atât de tare, încât fierbințeala trupului ei mi se părea că vine de la soare. Acoperindu-mi corpul cu al ei, îmi părea că este ca o plapumă, ce mă protejează de gerul nopții. După câteva clipe, se ridică din nou. Stând așezată pe genunchi, peste mine, îmi luă organul în mână și și-l potrivise în vagin. Deși lichidul îi curgea din abundență, o pătrunsei destul de greu.

— Nu am mai făcut amor de mai bine de jumătate de an, spuse ea gemând. Penetreză-mă încet, până mă voi obișnui, ah, ah!

Inițial, rar de tot, apoi mai des, apoi și mai des, ea începu să salte în sus și în jos deasupra mea. O apucasem de umeri pentru a o ajuta să se miște mai ușor.

— Ah, ce plăcut e, ah, ah, visez, mmmmm..., strânge-mă de coapse, strânge bine, ah, pișcă-mă.

Eram ambii în delir. Ea flutura din cap gâdilindu-mi corpul cu părul ei blond. Făcea mișcări necontrolate. Uneori, după câteva minute de salturi în sus și în jos, cu toată greutatea corpului, se lăsa peste organul meu tare ca o bucată de oțel.

— Ah, ce de bine te simt, mi se pare că ai ajuns până în stomac. Nici cu fostul meu bărbat nu am simțit ceea ce simt cu tine, vai, înnebunesc de plăcere! Ah, ah, ah, mi-e aproape orgasmul, haide mai repede, aiuresc, vai, ah, aaaaaa...

Săltam și eu, ca un nebun, pentru ai face un orgasm de neuitat.

Ambii am fost cuprinși de plăcere în același timp. În acele momente de extaz, în minte îmi apăruse vorbele unui anumit Crowley, pe care le citisem într-o carte: „Totul este în sex și nu putem ajunge la Dumnezeu decât prin inițiere erotică. Moartea celui drept trebuie să se producă în orgasm”. Într-adevăr, orgasmul uman te face să cunoști o altă lume, o altă dimensiune, ceva divin. Gândurile îmi fuseseră întrerupte de vocea Mariei, care mă întrebase epuizată:

— Dar tu cum te numești?

— Eu sunt Nicolae, sau Nicu, cum dorești!

— Nicu! E așa de drăguț numele tău!

Stătea încă peste mine, mișcându-și corpul în sus și în jos, ceea ce-mi menținea organul gata de o altă confruntare cu un nou orgasm. Mă ridicasem și o pusei pe Maria sub mine. De această dată eu aveam sarcina să-i dăruiesc ei un nou orgasm. Îmi băgasem mâinile pe sub ea, apucându-i strâns coapsele și chiar tot bazinul. La rândul ei, Maria mă înlănțuise între picioarele ei, puse comod în jurul meu. Mai avuserăm ambii câte un orgasm, după care, obosit și transpirat mă culcasem lângă ea.

— Cum ți-a părut? mă întrebase curioasă.

— A fost excelent. Ai un corp ce corespunde într-un totu dorințelor mele. A meritat să depun efort pentru a te face să te simți bine. Ești excepțională.

— Mulțumesc, și tu la fel! Câți ani ai? mă întrebase ea.

— Între cincisprezece și douăzeci, ghicești?

— Nouăsprezece!

— Nu chiar. Dar... m-am descurcat mai rău decât un bărbat?!

— Ba nu, tu ai unele calități pe care unii bărbați, nici la treizeci de ani nu le posedă.

— Anume?

— Nu ar trebui să te intereseze atât de tare.

— Bine, am înțeles, dar tu ce vârstă ai? o întrebases eu, mângâindu-i sânii drăguți și excitanți, pe care i-aș mângâia și săruta mereu.

— Am douăzeci și opt de ani. Am divorțat acum o jumătate de an, dar nu regret.

— Dar care a fost motivul, dacă nu e secret?

— Motive au fost mai multe. În primul rând, mă înșela. În al doilea rând, mă bătea. În al treilea, era dependent de alcool.

— După cum înțeleg, ți-a stricat viața, mai cu seamă tinerețea.

— Exact, îmi promisese marea cu sarea...

— Nu-ți fă inimă rea! o consolases eu.

— Am fost creștină, membră a unui cult religios și uite unde am ajuns din cauza unui nemernic? M-a stricat, m-a bătut și m-a lăsat singură cu copilul.

— El a fost primul bărbat din viața ta?
— A fost, iar tu ești deja al doilea.
— Îți pare rău că te-ai culcat cu mine? Ce-i cu tine... Nu regreta asemenea lucruri frumoase.

— Dacă zici că aceasta poate fi considerată o treabă frumoasă, înseamnă că nu cunoști adevărata dimensiune a frumuseții.

— Atunci unde ai mai putea găsi plăcere și frumusețe, dacă nu în sex?...

— Până deunăzi găseam satisfacție doar în relația mea permanentă cu Dumnezeu. E atât de frumoasă viața în compania Lui! Nu-ți imaginezi ce senzație ai când îl simți în sufletul tău. Dispui de o plăcere de o mie de ori mai mare decât orgasmul. Iată că am început, de disperare, să beau, să fumez, să mă îmbrac și să vorbesc indecent, să-mi bat copilașul când plânge aiurea, și, în ultima instanță, m-am culcat cu tine. Nu-mi mai pot controla faptele. Ce folos că m-am păstrat doar pentru un bărbat, dacă tot curvele au mai mare noroc în viață?! Treptat, mă îndepărtez de Dumnezeu și încep să fac păcate din ce în ce mai abjecte. Mă pierd puțin câte puțin...

— Nu te văicări. Dacă ai fost credincioasă odată, oricum, îți vei reveni mai apoi. Fii sigură de asta.

— După ce voi face toate păcatele posibile? Îmi va fi jenă să mai aplec genunchii în fața lui Dumnezeu. Dacă aveam un bărbat credincios ca și mine, probabil, nu mai ajungeam tocmai aici.

— Maria, mai bine să fii un om lipsit de un cult religios, dar credincios, decât păcătos, dar membru al unei secte, ce zici?

— Dacă cunoști un om fără biserică și credincios, să știi că sunt de acord, dar te asigur că o asemenea persoană nu există. Chiar dacă ți s-a laudat cineva, să nu-l crezi în nici un caz.

— Ei bine, haide să lăsăm discuțiile astea, zisei plictisit. Vreau să facem un duș, că sunt murdar ca un porc. Am avut atâtea treburi azi!

— Ești din Moldova?! întrebă ea curioasă.

— Exact.

— Dar la exterior arăți ca un om al Nordului! Să știi că ne

potrivim de minune! zise ea.

— Serios? Nici nu am observat, replicasem mirat.

— Vei mai sta mult la Murmansk?

— Nu, mâine voi pleca acasă. Nu ne vom mai vedea, probabil, niciodată.

— Nu vrei să rămâi aici? Am casă, cu ajutorul unor rude îți vom găsi un serviciu bine plătit. Eu sunt cuminte și voi fi toată viața, numai dacă și tu vei fi la fel.

— M-ai luat pe nepregătite. Eu am deja o prietenă în țara mea, de asemenea blondă și cu ochii albaștri, de asemenea se numește Maria și, plus la toate, este credincioasă, pe când tu, nu mai ești. O altă barieră este diferența de vârstă.

— Ba nu, aceasta nu e o problemă, eu arăt cam de aceeași vârstă ca și tine. Sunt atât de plăpândă, firavă, frumoasă, sexy, ne vom simți ambii bine toată viața, ce zici?

Înghițeam noduri la auzul acestor vorbe, dar un dor nebun mă chema înapoi, la Maria mea. Pe ea o iubeam cu adevărat.

— Oricum, Nicolae, chiar dacă nu vei fi al meu, voi avea o amintire frumoasă lăsată de tine

— Ce fel de amintire? Asemenea experiențe cu bărbații vei mai avea o mie, de acum încolo. Acesta a fost abia începutul.

— Greșești. De când m-am despărțit de soțul meu, am fost cuminte, eram cu gândul doar la Dumnezeu, iar azi am fost răzbită de așteptare și am făcut păcatul cu tine. Și iată că, grație acestui păcat, se va naște un copil ce-ți va semăna ție și va purta numele tău. Tu poți pleca, ești abia un copil. Cel puțin, voi trăi și eu cu amintirea, că m-am îndrăgostit la prima vedere de un bărbat, ce se teme de o femeie sinceră și curată.

O priveam încremenit ca o stană de piatră, nici nu știam ce să-i spun.

— Dragostea ce s-a născut în mine, exact în momentul în care te-am văzut în casa Galinei, o voi purta deja pentru copilul pe care l-am zămislit împreună. Poți pleca.

— Stai puțin, eu vreau să dorm cu tine în această noapte. Dar mai întâi, haide să facem baie.

Maria umpluse pe jumătate cada cu apă, în care ne băgasem amândoi. Era atâta liniște! Fiecare se gândea la destinul lui. Eu nu puteam să conștientizez că voi avea un copil, de la o femeie de douăzeci și opt de ani. Un alt lucru bizar era cum poate o persoană să se îndrăgostească așa de ușor de o altă persoană? Punându-mi asemenea întrebări, îmi amintisem imediat că și eu la rândul meu, mă îndrăgostisem de Maria, tot la prima vedere. Însă în cazul Mariei din Murmansk circumstanțele erau altele.

— Maria, tu ești încă sub impresia sexului. Tu nu gândești lucid. Plus la toate, eu m-am culcat cu tine crezând că ești o târfă și nu o femeie atât de bună!

— Ei bine, iată că nu sunt o târfă, cum ai crezut, ci, o femeie deznădăjduită.

— Te înțeleg foarte bine. Acum te rog să te întorci ca să te spăl pe spate, ce zici? Ți propusei eu ademenitor.

La auzul propunerii mele, ea se întoarse fără a spune vreo vorbă.

— De dragul tău sunt gata să fac orice. Să-mi dau chiar și viața.

— Dintr-o fată normală, te-ai transformat în una obsedată. Nu e bine.

— Îmi pare rău că m-am culcat cu tine, nu m-aș fi simțit atât de păcătoasă, de neajutorată, atât de folosită..., te rog, rămâi cu mine...

— Maria, am de ales între tine și cealaltă Marie.

— Alege-mă pe mine. Nu vei regreta, zise ea rugător.

— Dacă știam unde vin, nici nu mai acceptam propunerea prietenilor mei! Eu am venit să mă distrez în această seară, nu să mă însor.

După ce o spălasem îi zisei:

— Întoarce-te la mine și privește-mă atent. Ce te-a fascinat la mine? Nu vezi? Sunt bătut de-a binelea, am numai vânătaii. Uite ce ochi am, unul e vânat, aproape negru.

— În schimb, celălalt e atât de frumos, nu e vânat deloc. Și ce păr frumos ai! Rămâi, draguțule, cu mine. Ne vom face, unul pe

celălalt, fericiți. Haide, frumușelule, nu mă refuza. Nu-i frumos să faci așa.

În acel moment îmi părea mai frumoasă decât Maria mea. Avea sânii și coapsele mult mai mari și mai rotunde, ceea ce mă făcea, cât de cât, să mă gândesc serios la ofertă. Într-adevăr, noua mea prietenă părea a fi o ființă cuminte, educată, credincioasă, fidelă, dar care ducea lipsă de un bărbat în viața ei. Plus la toate, avea să nască un copil, care va fi al meu.

— Maria, puțin câte puțin, încep și eu să te plac, dar am nevoie de timp ca să mă gândesc la situația creată. Sunt atât de confuz.

— Bine, eu nu te grăbesc să iei o decizie. Dar trebuie să-mi spui un răspuns totuși, cel târziu mâine dimineată.

— Bine, mâine dimineată vei afla opțiunea mea.

După ce făcusem baie, ne duserăm în bucătărie pentru a îmbuca ceva.

Mă servise cu o supă rece și pâine proaspătă, după care ne duseserăm la culcare. Ea mai verifică o dată, dacă copilul doarme, apoi se vârase sub plapumă, cuprinzându-mă cu ambele mâini. Nu puteam adormi, nici ea, nici eu, dar, totuși, după mai multe săruturi și mângâieri intime, adormiserăm.

Dimineata, când mă trezisem, Maria era deja la bucătărie, prepara mâncare copilului, iar mie cafeaua.

— Mereu te scoli așa de devreme? mă întrebases puțin surprinsă.

— Așa mă scol de când mă știu. Am un program fix de trezire. Dar ce copilaș drăguț ai. Ți seamănă leit.

— Într-adevăr, toată lumea spune așa. Mămică frumoasă are copilașul, ce spui, am dreptate?

— Bineînțeles că ești frumoasă și atât de plăpândă!

— Ei, spune, ce decizie ai luat, rămâi cu mine? Ori...

— Ascultă ce-ți voi spune, dar ai încredere că va fi anume așa cum îți voi spune. Azi plec acasă. Vreau să-mi văd părinții, cred că sunt disperați din cauza mea, vreau să-mi văd frații și mai vreau să clarific relația cu Maria, după care mă voi reîntoarce.

— Ai încredere în mine, Maria? o întrebasesem după o pauză.

— Te cred. Ești un bărbat atât de bun, atât de sincer. Sunt sigură că vei reveni, mai ales știind că aici te așteaptă o femeie, care te iubește mult și așteaptă un copil de la tine.

— Ai dreptate, Maria, mă voi ține de cuvânt și voi veni să trăim toată viața împreună.

În timp ce îmi sorbeam cafeaua, cineva sunase la ușă. Deschizând, Maria se pomenise în față cu Dorel, Andrei și Sașa, toți mahmuri și epuizați.

— Plecăm, frate? întrebă Dorel, ținându-se cu mâna de frunte. Am băut mai mult ca niciodată.

— Îți va trece frățioare, nu e prima dată. Așteptați două minute, doar să-mi las pijama și să îmbrac pantalonii.

Maria era o femeie excepțională, deoarece, în momentul în care vrusem să mă îmbrac, constatasem că hainele îmi erau curate. Oare când reușise ea să mi le spele?

— Mulțumesc Maria. În mai puțin de douăsprezece ore mi-ai demonstrat că ești cuminte, gospodină și educată. Acum trebuie să plec, dar tu rămâi cu speranța că în timpul cel mai scurt, mă voi întoarce.

— Bine, Nicolae. Vino să te mai îmbrățișez o dată. Îți voi duce dorul, dar nu am încotro! șopti ea deznădăjduită.

— Pe curând, prințeso!

— Ei, cum te-ai distrat, Nicule? Ți-a plăcut duduia? întrebă Dorel, bătându-mă prietenește pe umăr.

— A fost bine, foarte bine. O noapte de neuitat!

— Când mai venim la Murmansk? Ce zici?

— Cu prima ocazie, exclamasem fericit.

În comparație cu ziua de ieri, în stradă era lume multă. Era o vreme posomorâtă și rece. Nu exista nici un semn că va mai ploua. Ne porniserăm pe jos. Mergeam zgribuliți, din cauză că eram slab îmbrăcați. Doar Sașa avea pe el o jachetă, care îl proteja, într-o măsură oarecare, de vântul rece. În aproximativ jumătate de oră, ajunseserăm la biroul domnului Serghei. Ne întâmpinase zâmbind.

— Ei, cum băieți, v-a mers la fete?

— Sigur. Nu-i merge celui care nu vrea, răspunse entuziasmat Andrei.

— Bine, prieteni. Am vorbit cu niște persoane de la gara de trenuri. Veți pleca gratis acasă. Am avut grijă de toate. Peste trei săptămâni sper să sosesc și eu în Moldova. Până atunci însă, trebuie să-mi exercit funcțiile pe care le am. Grișa! strigă el către unul din colaboratorii săi. Ia mașina și condu acești domni la gară. Dorel, ține această carte de vizită și-i spuneți persoanei responsabile de la gară, că eu v-am trimis. Vă vor fi eliberate bilete gratuite.

Avuserăm mare noroc: tocmai în acea zi era tren direct din Murmansk spre Chișinău. Pe atunci, asemenea itinerar era efectuat doar de două ori în săptămână, iar mai târziu, în genere, ruta fusese suspendată.

— Vă mulțumesc din suflet încă o dată, domnule Serghei, pentru marele ajutor acordat. Mi-ați salvat viitorul.

— Fii sănătos, Nicule. Și dacă vei mai avea nevoie de ajutor, să știi că te voi ajuta. Ești un băiat bun.

— La revedere!

Împreună cu Sașa urcaserăm în mașină, Dorel însă, rămăsese să mai schimbe câteva vorbe cu vechiul său prieten.

În cele din urmă, veni și el, iar șoferul porni mașina spre ultimul nostru drum din Murmansk — drumul spre gară.

— A fost plăcută călătoria noastră, numai că păcat de mașina ta, Sașa, zise un pic întristat Dorel.

— Nu-i nimic, pot să-mi cumpăr alta, poate chiar mai bună decât Jeepul meu negru, zise optimist Sașa.

— Mă, da rele mai sunt puștoaicele astea. Era să-mi înghită bogăția, ha, ha, ha.

— Când, aseară? întrebă Sașa.

— Nu, nu, azi dimineață, înainte de a mă duce la toaletă, concretiză Dorel.

— Ha, ha, ha, râserăm toți odată.

— Puștoaica mea e și mai nebună, zise Sașa zâmbind.

— Nu cumva s-a urinat în pat? întrebă Dorel mirat.

— Exact.

În aproximativ trei zile ajunserăm în Moldova. În timpul călătoriei către țara noastră, Sașa îmi dăduse o veste îmbucurătoare:

— Nicolae, nu mă lasă conștiința, să iau mia de dolari în schimbul ajutorului pe care ți l-am oferit. Am fost de vârsta ta și știu ce înseamnă când trebuie să ceri bani de la părinți. Cred că omenia e mai de preț, decât niște bani nenorociți.

— Ai dreptate, zisei eu, un pic surprins de decizia lui.

— Rămânem prieteni. Dacă vei avea nevoie de ajutor, să știi că sunt gata oricând să intervin. Peste un timp te vei pune pe picioare, așa încât vei avea și tu cu ce să mă ajuți, ce zici?

— Numaidecât, încuviințasem eu. Vă voi sprijini de fiecare dată, când veți avea nevoie. Fapta dumneavoastră lăudabilă, nu poate fi dată uitării.

Când ajunserăm la Sankt-Petersburg, Dorel ne părăsise, pentru a lua ruta către Smolensk.

— Când puteți, veniți împreună. Dacă veți dori, ne vom distra cu târfele din orașul nostru, nu sunt cu nimic mai rele decât cele din Murmansk.

Nu mă diferențiam cu nimic de ei. Nu știu, ori ei coborâseră la nivelul vârstei mele, ori eu păream a fi la fel de matur ca ei. Vorbeam, tutuindu-ne reciproc și puneam la cale lucruri mai puțin decente.

La Chișinău, majoritatea călătorilor, urcați din Sankt-Petersburg, fuseseră întâmpinați de soții, soți, rude, prieteni etc., pe când eu și Sașa, ca doi oameni ai nimănui, coborârăm și ne văzusem de drumul nostru. Nici o față cunoscută, nici un chip care ne-ar zâmbi și nouă

— Nicolae, ai numărul meu de telefon, când ai nevoie de mine, mă găsești.

— Sigur, încuviințasem eu, în timp ce ne strângeam mâinile în semn de despărțire.

După această călătorie, și frumoasă, și anevoioasă, echipa noastră se destrămasese. Fiecare revenise la viața lui de rutină. Eu, în com-

parație cu amicii mei, urma să încep o viață nouă. Spre Murmansk plecasem zdrobit, într-un corp străin, supus ultimului examen impus de Satan, pe care, iată, că-l susținusem cu succes. De acum încolo, niciodată, absolut niciodată, nu mai aveam să mă confrunt cu asemenea dilemă. Eram o ființă total independentă. Puteam să aleg singur-singurel, între bine și rău, neimpus de nimeni.

Pentru că eram nerăbdător să ajung acasă, luasem autobuzul către sătucul meu. Mă așezasem comod pe un scaun și priveam pe geam, pierdut în gânduri. Instantaneu, o stare de moleșeală se lăsase peste mine. Căzusem într-un somn profund. În locul întunecimii, ce se ivise în momentul închiderii ochilor, apăruse o lumină orbi-toare. Nu puteam să-mi explic apariția ei. Deși dormeam, creierul meu gândea, poate chiar mai bine decât în stare de luciditate. Cu privirile încordate, încercam să pătrund în adâncul acelei lumi-nozități inexplicabile, pentru a-i ghici proveniența. Brusc, o voce uniform ieșită de pe întregul imensității luminoase, grăi:

— Ei, băiete, dacă la început îți ceream să-mi fii prieten, cu condiția că, în același timp să-mi fii și docil, iată că acum îți cer același lucru, numai că prietenia noastră să se manifeste de la egal la egal. Nu te voi mai chinui niciodată, pentru că ai depășit cea mai dificilă încercare.

— La ce bun? Ți-am demonstrat de nenumărate ori că invincibilitatea ta scârțâie de-a binelea. Pentru a-ți menține autoritatea, trebuie să-ți întărești poziția și să-ți schimbi tactica de luptă împotriva umanității.

— Nu cred că e nevoie de anumite modificări. Puțini oameni sunt ca tine. Tu faci parte din categoria celor excepționali, care au reușit să-și echivaleze forțele cu ale mele. Majoritatea celor care îmi cad în plasă, negreșit, după o anumită vreme, ori mor, ori nimeresc prin închisori.

— Și eu am ajuns după gratii, însă, grație insistenței mele am ieșit de acolo.

— Degeaba te ții mare și tare, pentru că oricum, Tatăl meu v-a creat într-un mod absolut nechibzuit. Sunteți niște ființe ce funcționați ca niște mecanisme imperfecte. La ce bun, fugiți de

răutatea mea, dacă însuși Dumnezeu va făcut atât de viciați, de destrăbălați și atât de sensibili în fața ispitelor?! La ce bun voi, oamenii, fugiți de moarte, implorându-L pe Dumnezeu să vă mântuiască și să vă dea în schimb eternitatea? Voi fugiți haotic de la o veșnicie la alta! Eu vă ofer moartea veșnică, băiete! Puteți să faceți rău cât doriți, pentru că, oricum, nimeriți într-o anumită veșnicie, și anume cea a morții.

— Satane, vorbești niște absurdități. Ai face bine să taci.

— Știu ce vorbesc. Eu cunosc perfect natura divinității. De ce să trăiești cu interdicția de a-ți duce viața după bunul plac? De ce să te căznești în momentele în care acționezi contrar voinței Creatorului? Eu am venit pe pământ special pentru a vă scoate de sub teroarea biblică. Într-o bună zi, Dumnezeu își va schimba atitudinea față de umanitate. Eu am venit din cer ca să vă ajut. De ce nu acceptați acest bine din partea mea?

— Care bine? De a profita de libertatea de a face rău?

— Nu numai asta. De a face tot ce-ți place. Tu crezi că Tatăl meu este perfect? O, nu! Din ceva desăvârșit nu poate să ia naștere ceva imperfect. După cum spuneți voi, eu sunt imperfect. E cu puțință ca eu, să fi ieșit așa din puritatea divină? Totul ce vi se prezintă în Biblie, sunt niște aparențe înșelătoare. Toată mârșăvia celestă este mușamalizată de însuși Tatăl meu. El se dă a fi drept, fără cusur.

— Nu mă interesează nimic din ceea ce-mi spui, termină! îi strigasem iritat. Ai spus că mă vei lăsa pentru totdeauna în pace. De ce nu-ți respecta promisiunea?

— Discutăm doar. Ca niște prieteni. Nu-ți impun nimic, ci doar îți prezint niște realități. Trebuie să te bucuri că ai șansa să afli asemenea lucruri. Eu sunt venitul din ceruri, pentru a da cărțile pe față. Sunt fiul legitim al lui Dumnezeu și am venit pe pământ să-mi trăiesc destinul, în libertate. E prea tentantă pentru mine frumusețea lumii. Nu am putut sta ca o stană de piatră în înaltul cerului și să privesc frumusețea femeilor, fără a mă atinge de ele.

— După cum înțeleg, ce slăbiciuni ai tu, are și Dumnezeu?

— Nu-i cunosc slăbiciunile, dar dacă îmi place desfrâul...

— Ce iese din pisică, șoareci prinde! zisei eu.

— Exact, încuviință Satan.

— După părerea ta, noi, oamenii, suntem niște jucării, care nu au dreptul, practic, la nimic!

— Aveți dreptul doar la interdicții. Și atunci care-i rostul vieții voastre? Iar viața este atât de scurtă!...

— Ai un spirit războinic, Satane. Ești un insurgent adevărat. Uneori e mai bine să lași capul în jos și să nu te zbați aiurea pentru o cauză irealizabilă. Dacă Dumnezeu a ales acest mod de guvernare a lumii, nimeni nu i se poate împotrivi. Analizând felul lui Dumnezeu de a stăpâni peste noi, în afară de micile dezavantaje, observ nenumărate atuuri.

— Și ce, mă rog, ai observat bun în toată creația divină?

— Dumnezeu ne dă speranță în ziua de mâine și ne dă dreptul de a ne perfecționa, pentru a avea acces în Edenul veșniciei. Tu, spre deosebire de El, nu ne dai nici o speranță. Trăiești doar cu ziua de azi.

— Acestea sunt niște subtilități pe care nu le observă prea mulți oameni, zise Satan, în speranța de a mă flata.

— Nu are rost să discutăm pe asemenea teme, pentru că tu, oricum, ai o poziție, pe care nu o vei abandona nici mort. Te rog să pleci. Am nevoie de liniște. Vreau să fac ordine în capul meu. Mi-ai îmbuibat creierul cu tot felul de nebunii.

— Cine, eu? întrebă Satan, un pic mirat.

— Tu și călugărul aveți niște concepții extremiste, pe care nu le pot accepta. Chiar dacă unele îmi sunt plăcute.

— După cum înțeleg, vrei să fii manipulat, dar nu-ți reușește, zise Diavolul.

— Uneori e bine să ai un tutore și să asculți de El, dar...

— Dar... și tu ești un răzvrătit. Ești exact ca mine. Nu te deosebești aproape cu nimic. De aceea am și venit. Tu însă m-ai izgonit. Exact ca pe Tatăl meu. Fie, voi mai veni să stau de vorbă cu tine!

— Stai puțin, Satane. Te rog să-mi spui un lucru. Ce mai face Maria?

— Ai face bine să te întorci în Murmansk. Cealaltă Marie e cu mult mai potrivită pentru tine. Ascultă ce-ți spun.

— Dar aceasta e atât de tinerică și frumoasă!

— Nu te juca cu tinerețea! E vârsta tentațiilor și a dezamăgirilor. E vârsta dorințelor și a nesiguranței. E vârsta pasiunilor, dar și a urii. Nu risca. Ascultă ce-ți spun. Pe lângă tot răul ce ți l-am pricinuit, te mai sfătuiesc și de bine. Întoarce-te în Murmansk!

— Voi chibzui bine asupra acestui lucru. Nu mă grăbesc să iau decizii. Ajunge câte greșeli am făcut pe parcursul vieții.

În momentul în care pronunțam ultimele cuvinte, Satan dispăruse. Îmi continuasem somnul până ce ajunsei în sătuc. Încet de tot, fără pic de grabă, pornisem pe drumul pietruit, ce șerpuia printre dealuri, și care ducea spre casa noastră din pădure. Un soare puternic și fierbinte îmi ardea spatele, în care mai persista răceala Nordului. Păsărelele triluiau în diferite limbi. Pe câmpurile întinse, zeci de săteni se zăreau muncind la culturile de floarea-soarelui sau de porumb. Ce viață liniștită aveau ei. Nu le păsa de zgomotul marilor orașe, de goana excesivă a oamenilor după distracții. Se mulțumeau cu liniștea naturii, care le oferea din plin, satisfacție sufletească. Pe dâșii nu-i interesează noile progrese ale științei, războaiele, politica sau economia. Gândul lor e de a îngriji bine plantele, pentru a avea ce mânca. Aveau un mod de viață destul de simplu, dar deloc simplist.

În aproximativ trei sferturi de oră, ajunsesem pe malul iazului ce-și întindea apele până la poalele pădurii, în care îmi petrecusem copilăria. În minte îmi apăreau amintirile cu imagini în care prindeam șerpii din păpuriș și mă jucam cu ei. Mi-aminteam de clipele când mă scăldam și mă bronzam, având senzația că mă găsesc pe malul mării.

Încet-încet, mă apropiam de casa noastră, tăinuită în desișul pădurii. Prin verdeața persistentă a copacilor se ivea albăstrimea căsuței în care am crescut. Un lătrat prietenesc de câine, mă întâmpină călduros la poartă. Era cățelușul nostru, pe care-l iubeam cel mai mult, dintre toate animalele ce le aveam în jurul casei. Dintr-odată glasul cald al mamei strigase, radiind de bucurie:

— Vine Nicu u u u u u u u!

A fost o reîntâlnire frumoasă. Nu trecuse atât de multă vreme, de când nu ne văzusem, dar mulțimea de întâmplări prin care îmi fusese dat să trec, mă făceau să cred că a trecut o veșnicie. Mama îmi povestise amănunțit comportamentul lui Costel, când venise cu călugărul la noi acasă. Deși în față avea corpul meu, ea intuia că este ceva necurat la mijloc. Își dădea seama că în locul privirilor mele calde și prietenești, vede o atitudine glacială. Ochii erau de același albastru-deschis, însă erau sticloși ca ai unei fiare nocturne. Nu avusese liniște sufltească până în momentul când venise la noi directorul închisorii și-i aduse vestea.

— Dacă acceptai să fii copilul lui Dumnezeu, cu siguranță nu mai ajungeai în asemenea situație. Întotdeauna ai fost încăpățânat.

Acest subiect începuse să mă enerveze, de aceea, fără a-i mai permite mamei să-mi tulbure stabilitatea spirituală, obținută acum câteva zile, îi zisei categoric:

— Taci, nu mă înnebuni cu prostiile preluate de la toți fanaticii. Oare nu-ți dai seama că ți-a fost spălat creierul?

— Te vreau un om religios, fiule. Oare nu înțelegi?

— Mulți au încercat să se transforme în păpuși religioase și uite ce dezastre au pricinuit umanității?! Stalin mai mult sau mai puțin, a fost dezamăgit în Seminarul Teologic din Tbilisi, unde a fost un timp student; Darwin a studiat teologia; Lenin, după unele probabilități, a urât religia din cauza unor oameni ai bisericii, care l-au executat pe fratele său; Hitler a fost manipulat de grupul Thule, o sectă cu caracter mistic; Marx a suferit alături de tatăl său, evreu încreștinat. Lista poate continua la nesfârșit. Implicarea aprofundată într-un domeniu oarecare, răpește omului din individualitate, din posibilitatea de a se gândi în mod lucid și la alte lucruri. De ce foarte mulți întemnițați ajung să înnebunească?

— Ei sunt deja niște nebuni! zise mama, nițel iritată.

— Greșești. Asume acolo înnebunesc, motivul fiind că se gândesc în permanență la libertate. Exemple de acest gen întâlnim la fiecare pas. Vreau să fiu de azi încolo, un om echilibrat. Am reușit să abandonez extremismul, de aceea, te rog să nu mă mai bați la cap cu copilăriile astea.

— Ei bine, nu te enerva, vorbi domol mama, cu gândul de a mă liniști. Acuși vor veni și frații tăi. Sunt la strânsul fânului.

— Bine, mamă. Te rog să-mi dai ceva de mâncare, că nu mai pot rezista. Chiar mi-a fost dor de bucatele tale.

După ce mâncasem o tocăniță de ciuperci, mai discutasem cu mama până veniră și frații mei. A fost frumoasă reîntâlnirea. Ei rămăseseră aceiași, pe când eu, mă întoarsei un om nou-nouț. Nu mai păstram, nici cât negru sub unghie, din docilitatea față de Satan. Eram total schimbat. Am început să prind gustul zâmbetului, a glumelor, a unor lucruri, pe care anterior le uram. Uram oamenii veseli. Deși eram stăpânit de Diavol, surprinzător, dar, nu eram stăpânit și de vicii. Satan își concentrase lupta, împotriva stabilității mele morale, nu prin impunerea viciilor lumești, ci, prin a face rău altor oameni. Eram într-o situație destul de complicată. Mi se părea imposibil să gădesc originea problemei, care mă făcea să fiu refractar ordinelor diavolului. Problema nu era numai în faptul că fac rău celor din jur, ci, mai cu seamă că nu-mi stătea în fire să mă supun cuiva. Dintotdeauna mi-a plăcut să fiu tratat de la egal la egal, chiar dacă aveam de-a face cu o forță superioară. Cred că pentru mulți cititori lucrurile acestea par bizare, sau poate chiar lipsite de sens. Sigur că este doar o aparență. În cuprinsul acestor banalități se ascunde o seamă de fenomene destul de complicate, care, nu numai că nu sunt puse pe ordinea de zi a simplului muritor, ba, chiar riscă să rămână neînțelese pentru foarte mulți. Ferice de acei care nu înțeleg, sau nici nu aspiră spre o iluminare a cugetului lor, deoarece au șansa să nu fie atinși de aripa răufăcătoare a lui Satan. Diavolul nu se atinge de oricine. El îi preferă pe acei controversați, pe acei ne-supuși, pe căutătorii de libertate, pe acei care-i hulesc numele, pe acei ce nu se tem de El etc. Oricum, și celelalte categorii de oameni, pe care nu le-am nominalizat, sunt eventuale victime ale Diavolului. Fiecare persoană poate deveni, în egală măsură, copil al lui Dumnezeu, dar și al Satanei.

— Nicu, vrei să jucăm fotbal?! mă întrerupse din meditație fratele cel mic.

— Sigur că vreau, îi răspunsei amiabil.

Ne jucasem cu balonul până spre seară, când mama, ca odinioară, ne strigase pe toți la masă. Mai apoi, așa cum nu procedam niciodată, m-am pus cu mama la sfat. Îi relatasem de situația întortocheată în care mă găseam, cerându-i părerea. Îi mai spusesei că e posibil să am un copil de la o femeie foarte bună din Murmansk, dar nici pe Maria din Moldova nu vroiam s-o pierd.

— Fă cum știi, băiete. Oricum, nu-mi vei asculta niciodată sfaturile, zise mama, abia reținându-și emoțiile.

Încercam s-o dau uitării pe Maria, recent cunoscută la Murmansk, dar ceva mă lega, totuși, de ea. Nu-mi puteam explica, cum de a fost posibilă o asemenea relație în intervalul unei nopți. Pentru a nu mă mai confrunta cu gândurile, hotărâsem să merg la culcare. A doua zi de dimineață, aveam intenția să plec la mănăstire, să-l vizitez pe stareț, iar mai apoi pe Maria. Nici nu așezasem bine capul pe pernă că îmi amintisem de ceva extrem de important: nu fusesem, nici măcar în treacăt, să-mi văd peștera. Peștera nenorocirilor mele. Peștera în care va dăinui veșnic spiritul Diavolului și pe care o voi purta mereu în amintire. Mă dusei neapărat s-o văd, de această dată însă, nu de unul singur, ci împreună cu frățiorul meu, mezinul casei. Privind-o de sus, descoperisem o gură întunecoasă și înfiorătoare, ce se deschidea în fața mea. Dintr-acolo, răzbăteau la suprafață niște zgomote infernale, niște țipete disperate, pe care, din fericire, le recepționam doar eu. Frățiorul meu, privind amuzat spre ea, zise:

— Câtă trudă am depus la făurirea ei, ca până la urmă să se ruineze!

— Nu-ți fă griji. Asemenea lucruri se păstrează îndelung. Mai cu seamă peștera noastră. Trăinicia ei va fi menținută atâta timp, cât va avea un „Supraveghetor“. De vreme ce ea îl are, stai liniștit.

Din fericire, fratele meu nu-și dăduse seama la cine făceam aluzie. După câteva minute de contemplare, ne întoarserăm în casă și ne culcasem. În corpul meu se mai menținea oboseala ultimelor zile, de aceea, într-un timp ultrascurt, adormisem buștean.

— Bine te-am găsit, Părinte! strigasem de bucurie.

— Oh, fiule, ai venit să mă vezi! exclamase starețul bucuros.

— Bineînțeles! Nu pot da uitării, persoanele care m-au ajutat în cele mai critice momente ale vieții! Dumneata ești unul dintre importanții oameni ce au contribuit la victoria mea. Rugăciunile dumneavoastră s-au făcut auzite până la capătul pământului. Cuvințele magice, pe care le-am învățat de la Prea Sfinția Voastră, de asemenea, mi-au fost de un real folos.

— De când m-am călugărit, am învățat oamenii doar de bine. Nimeni nu va susține vreodată că i-am dat un sfat rău. Ei, hai, vino aici, la umbră, și povestește-mi de la început până la urmă, toate prin câte ai trecut, mă îndemnă el, ducându-și mâna la spate, în felul acesta atenuându-și durerile bătrâneții.

Ne așezarăm la umbra unui stejar, pe două buturugi. Ziua era frumoasă, caldă, iar atmosfera din jur predispunea la confesiuni.

Timp de aproape jumătate de oră îi povestisem cu lux de amănunte cum au decurs lucrurile la Murmansk. Ba, chiar îi povestisem și despre aventura cu tânăra din acel oraș.

— Părinte, știi ceva despre Maria? Vreau s-o văd...

— Maria continuă, aproape în fiecare zi, să vină la mănăstire, ca să aprindă câte o lumânare și să se roage. Încerc s-o provoc la o discuție, însă, în ultima vreme, este atât de abătută, încât nu pot afla nimic de la ea. Se vede că o macină ceva, dar nu știu ce anume. Probabil, dorul pentru tine!

— Cum credeți, astăzi va veni?

— Nu știu, dar o poți telefona ca să-i spui că ești aici. Va veni la sigur.

Starețul făcu o pauză scurtă, cugetând dacă e bine să-și exteriorizeze gândurile. În cele din urmă zise:

— Vezi, Nicule, deși soarta ta a fost dintr-un punct de vedere descătușată, din altul, însă, ți-ai complicat și mai mult viața cu fetele astea...

— Cum, adică?! făcusem intrigat.

— După cum ai zis, probabil aștepți un copil de la o femeie din Murmansk, apoi, poate că și de la Maria...

— Ce-ați spus?! Maria e însărcinată?!

— Nu am vrut să-ți spun, dar m-a luat limba pe dinainte...

— Părinte, eu nu am nici o vină. Principalul responsabil e Costel. El a lăsat-o gravidă. Eu nu m-am culcat cu ea nicio dată.

— Ba da, ea s-a culcat cu trupul tău. Nu are nici o importanță că în el se găsea sufletul celuilalt. Nu fugi de responsabilitate. Știu că sunt cam dur cu tine, dar nu-mi plac bărbații care fug de obligație. Procedează ca un adevărat bărbat. Vei rămâne cu Maria. Uit-o pe cea din Murmansk. Cel puțin, nici nu știi sigur dacă e însărcinată, sau nu. Dacă la început îți ziceam că această fată e o stricăță, iată că m-am convins că este un boț de aur, pe care nu trebuie să-l scapi din mâini...

— Părinte, chiar nu știi ce să spun. Dacă știam că e gravidă, nici nu mă mai întorceam în țară, dar...

— Dar, ce? întrebă starețul indignat.

— Aveți dreptate, Părinte. E atât de plăpândă fetița aceasta... Nu aş ceda-o nimănui. Nu pot uita ziua în care m-am îndrăgostit de ea. La drept vorbind, pe cea din Murmansk n-o iubesc. O admir că a fost bună cu mine. Ca o mamă. Iată asta vreau de la viață. Soția să aibă grijă de mine, ca o mamă...

— Asemenea aspirații, Nicule, au doar copiii. Să-ți fie rușine!

— Deși mă consider un bărbat adevărat, oricum sunt încă un adolescent întârziat. Dar, Părinte, cred că toți bărbații își doresc mângâiere și dădăcire din partea soțiilor!

— Dar, nu e bine așa! zise starețul convins.

— Oricum, o viață trăim și trebuie să profităm de mângâieri și nu numai din partea unei femei, ci a mai multor...

— Aceasta contravine poruncii Domnului. Adă-ți aminte de postulatul în care Dumnezeu ne îndeamnă a nu preacurvi. Altfel nu ajungi în Rai. La ce bun un asemenea risc? Nu-ți ajunge o femeie?...

— Interesant ar fi să nimeresc în Rai și acolo să mă întâlnesc cu toți tiranii, care au comis pe parcursul vieții doar lucruri rele, însă la capătul vieții s-au pocăit. Și invers, aș vrea să nimeresc în iad, să văd toți smeriții și umilii, care o viață întreagă au trăit în rugăciune, iar cu o clipă înainte de moarte, au spus o înjurătură sau ceva de genul acesta, pierzând astfel, viața veșnică. Ar fi o inechitate socială din partea lui Dumnezeu. Dar nu asta e cel mai important acum. Ajutați-mă, vă rog, să-i telefonez Mariei...

În timp ce formam numărul ei, o tensiune lăuntrică mă înfierbântase la apogeu. Un puternic sentiment de vinovăție puse stăpânire pe mine. Oricum, deși atunci, în corpul meu se găsea sufletul lui Costel, palma mea o lovise, organul meu o lăsase însărcinată, vorba mea o obijduise.

— Alo, Maria, sunt eu, Nicu! zisei cu vocea-mi tremurătoare.

— Alo, vă ascult, răspunse ea cu nonșalanță.

— Maria, nu mă cunoști? Sunt eu, Nicu!

— Îmi pare rău, dar nu știu despre cine e vorba. Nu cunosc nici o persoană cu un asemenea nume, la revedere.

Zicând astfel, Maria închise telefonul. Ce dezamăgire. Nici nu mai dorea să audă de numele meu. Într-adevăr, Costel o distrusese moral totalmente. Încercam doar să-mi imaginez prin ce durere sufletească trece și, tot atunci simții cum mă scuturau violent niște fiori reci. Sărmana, avea nevoie de consolare, de sprijin, de sfaturi.

— Părinte, încercați să vorbiți dumneavoastră cu ea. Poate o convingeți să vină la mănăstire!

— Bine, fiule. Pe mine nu mă va ignora.

— Alo, nu te înțeleg Maria! Până mai ieri sperai să se întoarcă Nicu, iar acum nu-l recunoști...

— Ah Părinte, dumneavoastră sunteți?

— Vino cât mai repede încoace. Nicu te așteaptă.

— A venit Nicu cel adevărat?

— Da, fiica mea! A venit băiatul pe care l-ai cunoscut întâia oară în biserică, băiatul care te-a iubit și te iubește.

— Bine, îndată voi fi acolo! exclamase ea bucuroasă.

— Fiule, mai mult să nu te mai aud că vorbești despre fata aia din Murmansk. Relația ta cu Maria este binecuvântată de Dumnezeu. V-ați cunoscut în locașul sfânt în care persistă duhul divin. Vei fi fericit anume cu ea...

— Dar Satan mi-a zis că voi fi nespus de fericit cu cealaltă Marie. A zis că mă sfătuiește ca pe un bun prieten.

— Cum poți să crezi într-o fiară ca asta? Oare nu ți-a făcut destul rău?

— Da, însă situația s-a schimbat. Acum nu se ține de capul meu. Mi-a redat libertatea.

— Îți faci impresii greșite despre El. Oare nu vezi nimic suspect în comportamentul lui?

— Parcă nu! zisei eu nedumerit.

— Tu riști să cazi din nou în plasa Lui, însă, de această dată cu bună știință. Satan, văzând că nu te poate face docil cu forța, te va ademini, cu binișorul, până vei apuca de nadă. În această situație, târfa aia din Murmansk e nada. El îți cunoaște dorințele și fetele pe care le preferi. Știe că nu-L accepți nici pe El, nici pe Dumnezeu, însă, îți plac fetele credincioase. El ți-a băgat-o în cale. În aparență, ea e credincioasă, însă, ce fel de creștină s-ar culca cu cineva așa după o oră, de când au făcut cunoștință? Chiar crezi că ea e însărcinată de la tine?

— Nu sunt sigur. Însă, dacă vreți să știți, m-a atras în mod deosebit prin comportamentul ei de femeie inocentă.

— Să nu crezi în femei niciodată. Ele își atribuie calități pe care, nu numai că nu le merită, dar nici nu le au.

— Simt că inima mea e ruptă în două. E împărțită în proporții egale pentru fiecare dintre ele.

— Senzația aceasta va dispărea odată cu trecerea timpului. În viață, totul are un scop și o semnificație aparte. Nimic nu poate fi raportat simplei întâmplări. Tu rămâi încă o păpușă importantă în fața Marelui conducător al universului și a mârșavului Satan. Nu trăi cu iluzia că te-ai eliberat total de El. Interesul lui Satan de a se juca cu viața ta, nu a dispărut.

— Părinte, mă îngrozești. Eram atât de fericit până acum!

— Rămâi în continuare așa, însă fiece pas să-l faci cu prudență sporită. Încearcă să-ți impui că unica fată la care ții, este doar Maria.

— Voi încerca, Părinte. Vă mulțumesc pentru sfaturile valoroase, pe care mi le dați.

— E de datoria mea. Trebuie să-i consiliesc pe cei care nimeresc în situații dilematice. Deseară, dacă dorești, poți merge la vecernie. Chiar dacă pentru moment nu vrei să-l accepți pe Isus, ca Salvatorul și Mântuitorul tău, cel puțin, te rog să mă însoțești. Nu încerc să-ți impun nici un fel de concepție religioasă, pentru că după o oarecare vreme de contestare a Atotputerniciei lui Dumnezeu, îl vei accepta și singur. Fii sigur de asta. Am fost exact ca tine...

— Nu știu ce-mi rezervă viitorul, dar, cel puțin, știu că sunt liber, ca să mă bucur de această stare.

— După un timp, vei abandona și această idee. Vei înțelege că omul este un mecanism, care după o vreme, nu mai poate funcționa fără spiritualitate. Încă din vechime, oamenii au căutat un refugiu în zeei pe care îi creau și în care credeau. În subconștientul omului persistă sentimentul înăscut, că dincolo de moarte există o altă viață. Noi funcționăm conform principiului eternității, iar pământul este trambulina primară, care ne propulsează în universul veșniciei. Chiar dacă vei încerca să fugi de această realitate, până la urmă vei înțelege că nu poți trăi fără ea. Nu ți-a venit niciodată gândul, că viața noastră nu este o întâmplare pe acest pământ? Că destinul fiecărui om este scris într-un registru? Că e mai bine să fim siguri de veșnicia noastră, trăind în credincioșie? Că Dumnezeu nu este o figură inventată, ci o realitate, de care nu poate nimeni face abstracție?

— Părinte, acestea sunt lucrurile asupra cărora am chibzuit îndelung. Nu încerc să contest existența Lui. Poate că amân un pic lucrurile. Dar tărăgănarea nu este decizia mea finală.

— Oamenii încep să-și cultive niște maniere machiavelice, acoperind sau făcând mai greu sesizabilă perceperea sincerității.

ții umane. De aceea, poate, constatăm de multe ori că aproape nimic nu este real, din aceea ce vedem cu ochii, sau simțim cu sufletul. Realitatea s-a disimulat, dominatoare fiind aparențele. Ce ne determină să credem că cei ce frecventează biblioteci, culeg și înțelepciune?

— Vreți să ziceți că nu mai sunt oameni însetați de înțelepciune?

— Firește că sunt. Dar, rar de tot. Cu toate că lumina ne luminează calea, nu ne luminează, însă, și mințile. Deși reușim să îmblânzim fiarele, noi, oamenii, devenim din ce în ce mai răi. Deși se construiesc mai multe biserici, sunt tot mai puțini enoriași. Deși ne gândim, cum vom arăta la bătrânețe, nu știm dacă vom ajunge până mâine. Deși vrem să facem mai mult bine, nu reușim să depășim răul din noi. Deși privirile ne sunt îndreptate spre cer, picioarele ni se afundă în mocirlă. Cu toate că devenim tot mai îndrăzneți, ar trebui să ne rușinăm de viețile noastre. Deși iubim lumea, urâm Providența. Faptele și gândurile noastre nu se leagă unele de altele, sub nici o formă. Deși dintr-o parte ne creăm atuuri, de cealaltă ne prăbușim ca o ruină. Deși avem fețe și corpuri de oameni, înăuntru am ajuns să fim ca o epavă. A rămas doar rugina din noi...

— Părinte, nu fiți chiar atât de pesimist. Bucurați-vă de ce ați reușit până acum. Aveți cu ce vă mândri.

— Nu mă pot bucura că am ajuns la culmile cunoașterii, când știu de unde vin și cine am fost. De aceea, fiecare om, trebuie să trăiască un prezent frumos și curat, ca să nu se trezească a doua zi, cu un trecut scârbos și regretabil.

În timp ce starețul medita în glas, iar eu îl ascultam cu mult interes, privind pe geamul încăperii de unde nu demult telefonasem Mariei, observasem autoturismul ei intrând în ograda mănăstirii. Îl rugasem să ieșim în întâmpinarea crăiței.

— Vai, Maria, ai venit, iute, ca o suflare de vânt! exclamase entuziasmat bătrânul călugăr, mângâindu-și cu grijă, barba căruntă.

Maria, la fel de frumoasă, ca la prima întâlnire, roșind de

emoții, aprobase spusele starețului cu o mică înclinare de cap. Nici nu îndrăzneă să mă privească. Eu, însă, stăteam înțepenit. Nu știam ce să întreprind, să mă apropii de ea și s-o îmbrățișez, sau să-i cad în genunchi și să-i destăinuiesc marea mea dragoste pentru ea. În cele din urmă, rostisem o frază banală:

— Ce mai faci, Maria?

Cu privirile plecate, îmi răspunse brev:

— Cred că-ți dai seama destul de bine ce fac! Ce-ar putea face o fată însărcinată și neajutorată?...

Ridică ochii spre mine. Sub ei, observasem două cearcăne vi-neții, apărute, probabil, din cauza nenumăratelor lacrimi. A plâns micuța, dar nimeni, probabil, nu i-a înțeles durerea.

Fără a-mi controla mișcările, m-am apropiat de ea. Eram atât de aproape unul de celălalt, încât, printre noi nu s-ar fi putut strecura nici o rază de soare. Ea nici nu insistă să se dea la o parte. Stătea înțepenită, cu capul în jos. Păru-i bălai îi acoperea tenul neted al feței. O forță irezistibilă mă încurajă să-mi ridic brațele și s-o îmbrățișez. Maria, tăcută și cuminte, se lăsă cuprinsă, băgându-și năsucul catifelat, la adăpostul pieptului meu. Tăceam ambii. Pe neprins de veste, Maria începu să plângă. Era un plâns dureros, care vorbea despre o mare deznădejde. Lacrimile i se prelingeau pe față, în melanj cu rimelul proaspăt pus pe gene. Aveai impresia că lacrimile ei, colorate în negru, semnificau toate clipele sumbre, pe care le trăise în lipsa mea. Din când în când, pronunța câte un cuvânt, înecat și el de lacrimi și suspine, din care aveam să înțeleg cât de mult mă iubește și cât de mult m-a așteptat.

— Ești bărbatul vieții mele, zise într-o clipă de ogoire sufletească. Tu m-ai făcut femeie și vreau să rămâi al meu. Numai al meu...

— Draga mea, voi fi mereu cu tine. Deși eram cu spiritul în închisoare, iar cu trupul făceam dragoste cu tine, asta nu înseamnă că copilul ce-l porți în pân-tece nu-i al meu.

— Copii, eu vă las, zise starețul. Puneți toate lucrurile la punct, iar mai apoi veniți în bibliotecă. Aș vrea să binecuvântezez relația voastră.

— Dar... nu avem de gând să trăim împreună! Suntem încă niște copii, zisesem eu, îngrozit de cuvântul „binecuvântează“.

Nu eram pregătit pentru o viață de familie, deși, sincer vorbind, eram tentat să încerc și acest mod de viață.

— Vom veni, Părinte, zise Maria, în timp ce-și ștergea lacrimile.

— Liniștește-te, draga mea. Ajunge cât ai suferit, încercam s-o consolez, mângâindu-i obrații.

În lipsa călugărului, am luat-o în brațe pentru a o mai destinde un pic.

— Mi-era dor de îmbrățișările tale, Nicu. Mi-era dor de sărutările tale, pe care astăzi încă nu mi le-ai dăruit, de privirile tale pătimașe, de buzele tale care rostesc doar vorbe frumoase...

— Și mie mi-a fost dor de tine. Mai ales în perioada cât am stat la închisoare. După aceea, n-am prea avut timp să mă gândesc la noi. Eram preocupat de a-l captura pe Costel.

— După ce idiotul acela îmi spuse adio, mi-am făcut impresia că, nu tot ce-i frumos merită atenție. Îmi zisesem că nu voi mai avea nevoie niciodată, de vreun bărbat. Când mi-ai telefonat, imediat mi-a revenit în minte amintirea primei palme primite de la tine, primului adio auzit de la persoana, care crezusem că mă iubește. Sufletul tău nici nu poate fi comparat cu cel al nemernicului de bandit.

— Ești în stare să crezi că te-aș obijdui vreodată?

— Sigur că nu. Dar atunci nu știam că acela, de fapt, nu erai tu. Azi, puțin câte puțin, înclin să cred că există șanse într-o a-ți realiza imposibilul. Nu mai pot fi sigură o sută de procente, în nici un lucru.

— Cu excepția unuia! zisesem eu.

— Care anume? mă întrebă ea nedumerită.

— Că nu te voi părăsi niciodată!

— Cuvintele tale îmi dau noi forțe pentru a crede în iubirea noastră, zise ea plină de entuziasm.

— Iubito! îi șoptii cu gingășie.

— Ce, scumpule? șopti și ea cu o dulceață neobișnuită în voce.

— Părinții tăi știu că ești însărcinată?

— Bineînțeles că știu, dar mi-au pus o condiție. Dacă nu-l prezint pe tatăl copilului, mă alungă de acasă.

— Cum poate face așa ceva un tată?

— Ei sunt foarte religioși și nu acceptă, nicidecum, un copil din flori.

— Atunci ce-i de făcut? Nu ne putem căsători la o asemenea vârstă.

— De ce nu?

— Pentru că nu am terminat nici școala măcar! Ce zici, dacă renunțăm la copil?

— Cum, adică?

— Să avortezi! E unica posibilitate...

— Nu! Categorical nu! mă întrerupse Maria. Voi avea muștrări de conștiință toată viața. Nu vreau să fiu condamnată de Dumnezeu. Unicul lucru rezonabil e să ne căsătorim, deși încă nu avem vârsta potrivită. Cu ajutorul părinților și mai cu seamă a lui Dumnezeu, vom depăși toate greutățile.

— Aș fi vrut să fac o școală, o facultate și apoi să mă căsătoresc...

— Astea le poți face și când ești căsătorit...

— Da, firește...

— Viața e scurtă, Nicu. Atât un cărturar, un savant, un înțelept cât și un om simplu, neinstruit, tot în mormânt se duce. Nu poți lua nimic din realizările tale. Mult mai mic va fi golul sufletesc, dacă vei fi împlinit din punct de vedere personal și mai puțin profesional. Puține sunt exemplele, când unele persoane uită de ele însele și se dedică total carierei?! Iată că nu aceasta este problema de bază. Problema e că multe din aceste persoane, la o vârstă anumită își dau seama că nu sunt realizate îndeajuns în sfera profesională, iar în cea personală, nici atât. De aceea, te rog să te bucuri, că mă ai pe mine. În rest, lasă să se ocupe Dumnezeu de celelalte.

— Da, dar o facultate este destul de importantă în zilele noastre.

— Așa zici tu, dar oare nu știi că cei mai mari businessmen sunt fără școli terminate, fără diplome? Cum spunea cineva: „universitățile sunt lăcașurile de pierdere a timpului“. Tu nu ai nevoie de așa ceva. Devii om notoriu, dacă simți în interiorul tău o carismă, total diferită de ceilalți semeni. Asemenea persoane, sunt remarcate și promovate, fără a fi luată în calcul problema studiilor. Talentele nu sunt trecute cu vederea, niciodată. Stai liniștit și gândește-te la mine. Oare... nu-i suficient?

— Ai dreptate, spusei eu în șoaptă.

— Tatăl meu are o afacere destul de profitabilă. Vei lucra împreună cu el și vei vedea, că viața noastră se va aranja!

— Maria,... mă voi gândi la acest lucru, dar nu înainte de a afla opinia mamei, referitor la căsătorie.

În acea zi, până spre seară, puserăm țara la cale. Ea se visa deja în rochie de mireasă, se visa cu un copilăș în brațe, pe care îl va alăpta cu mult drag, mă visa pe mine, fiind un soț iubitor și fidel. Nu știam ce mă apucase dar, anume în acele momente, când stăteam lângă această prințesă frumoasă, îmi venise un dor nebun de Maria din Murmansk. Mă simțeam ca un adevărat trădător, ce nu-și respectă promisiunea. Doar îi zisei Mariei, că mă voi întoarce la ea! În minte îmi stăruia doar un gând: „Chiar dacă nu mă voi căsători cu acea femeie, măcar s-o văd“. Era pentru mine o experiență neobișnuită, pe care nu puteam s-o abandonez. Eram curios să văd cum ar decurge o experiență cu o femeie mai în vârstă. Eram total confuz. Mi-ar fi fost dificil să renunț, pentru totdeauna, la una dintre ele.

Trecuse vara. Trecuse prima lună de toamnă. Începuse cea de-a doua. Copacii ningeau cu frunze policrome, peste obrazul pal al pământului. Cerul era posomorât, iar atmosfera sumbră și rece. Lumea trecea nepăsătoare pe lângă mine. Eram singur. Absolut singur. O singurătate sfâșietoare îmi rodea sufletul. Ochii îmi priveau în gol. La fel de gol eram și pe dinăuntru. Eram părăsit de lume. Nimeni nu mai avea nevoie de mine. Plecam departe,

cu regrete enorme. Rănisem persoanele, care m-au iubit cel mai mult. Mai mult nu mă iubea nimeni. Stăteam pe peron. Puțina lume din gară, care aștepta probabil același tren, era foarte veselă, și entuziasmată, pe când eu, îmi plângeam de jale. Îmi părăsisem iubita însărcinată și o luasem spre Murmansk. Sărmana, nici nu știa că o voi părăsi, nu avea cea mai mică presimțire. Rămase singură cu un copilaș de patru luni în pânțece. Plecam cu gândul că voi reveni la ea, cândva.

Sosise trenul. Urcasem în voie. Aveam locul cu numărul treisprezece. Deși nu mai eram superstițios, mă gândisem pentru o clipă: „dar dacă voi avea ghinion?! Dacă lucrurile nu vor evolua așa cum mă aștept?!“

Iată că, după mai mult de două luni de întâlniri săptămânale cu Maria, eu plecam. Îmi era frică de responsabilitate. Părinții mă îndemneau spre o viață de familie, fără ca eu să am o pregătire prealabilă, și mai cu seamă, fără a avea o vârstă acceptabilă. Speriat de asemenea lucruri, fugisem. Nu puteam găsi rostul de ce aș fi rămas și, mai ales, de ce aș fi plecat?! Deși nu eram convins că procedez corect, nu mai puteam să mai rămân. Murmansk-ul pentru mine era un loc al salvării, o cetate ce-mi aducea liniștea. Un colț din emisfera nordică, unde puteam să scap de rutina vieții, de problemele ce nu-mi conveneau sub nici o formă.

Maria din Murmansk nici nu știa de sosirea mea. Vroiam să-i fac o surpriză. Apăsasem nerăbdător pe butonul soneriei. Așteptasem vreo două minute fără a primi un răspuns. Mai apăsasem o dată, și încă o dată, până când Maria deschise. Mă întâmpină cu un aer puțin cam speriat.

— Vino, scumpo, să te strâng în brațe! Ți-am promis că mă voi întoarce! Iată-mă, sunt în fața ta! Nu te bucuri?

— Nu m-am așteptat să vii azi! zise ea bâlbâindu-se.

— Te deranjează ceva?

— Ba deloc! Nu, nu.

— Îmi dai voie să intru, ori ai de gând să mă ții la ușă?

— Știi..., nu sunt singură, te rog să mă ierți. Să nu crezi cumva că...

Fără a mai aștepta vreo explicație din partea ei, dădusem buzna înăuntru. Intrasem în dormitor. Pe pat stătea lungit un bărbat de vreo patruzeci de ani.

— Ah, am înțeles ce fel de femeie ești! Îți plac distracțiile cu bărbații! Ești nesățioasă de aventuri?! Ticăloaso!

— Calmează-te, Nicolae. Îl alung imediat din casa mea. Petru, pleacă te rog! Lasă-ne singuri.

— Nu mai am nevoie de tine, îi zisei cu voce precipitată. Rămâi și fă-ți de cap cu toți bărbații din lume. Și eu, ca prostul, am crezut în tine, în cuvintele tale... Ești o târfă care m-a atras în capcană...

— Greșești! strigă ea disperată.

— Ba nu, am înțeles toată minciuna pe care mi-ai turnat-o! Cine știe cu cine ai rămas gravidă și încerci să dai vina pe mine? Te-ai gândit că sunt un copil pe care îl vei manipula așa cum dorești?! Te-ai înșelat în privința mea! Pe cât de credincioasă ai fost în trecut, pe atât de mârșavă ești acum! Să te pedepsească Dumnezeu cerurilor și al pământului, o veșnicie! Rămâi blestemată, târfo!

Ea vruse să se justifice, dar nu reușise. Îmi luasem valiza și plecasem în grabă. Eram distrus sufletește. Nu-mi venea să cred, cum putuse ea să-și aducă clienți de companie, după ce mă implorase atâta, să rămân cu ea, pentru că mă iubește, pentru că, probabil, a rămas însărcinată de la mine și așa mai departe.

După scurta mea lipsă, revenisem în țară. Mă gândeam la rostul celor șase zile petrecute pe drumuri. Ah...

Mă dusesem la Maria, pentru a nu o mai lăsa singură nicio dată. Îmi dădusem seama că o ființă mai fidelă decât ea, nu voi mai găsi. Cumpărasem un buchet de flori și plecasem la ea acasă. Bătusem la ușă, și cineva o deschise. Era tatăl Mariei.

— Pe unde ai umblat timp de o săptămână, idiotule?! Nu ai putut să-i spui Mariei unde pleci?! Starețul i-a zis că te-ai dus naiba știe unde, la altă femeie. Te joci de-a viața, nenorocitul?!

— Liniștiți-vă, spuneți-mi unde-i Maria?

— E la cimitir. Am dus-o ieri.

Rostind acestea, începu să plângă în hohote. Nu puteam realiza dacă ceea ce-am auzit era adevărat. Crezusem că e o glumă, dar iată că nu a fost așa. Venise și mama ei, de asemenea plângând. În casa lor era tragedie mare. Le-a murit fiica însărcinată.

— S-a sinucis! Nu o mai putem întoarce. Totul s-a întâmplat din cauza ta. Să mori și tu, idiotule! zise cu dispreț tatăl fetei, ștergându-și lacrimile cu dosul mâinii.

Stăteam încremenit. Pierdusem ce aveam mai drag.

— Să nu ai parte de iubire în viață, gunoiule! mă blestemă maică-sa plângând. Ne-ai băgat în pământ copilașul. I-ai furat cinstea și nu ți-a fost suficient?! Trebuia s-o și mai înșeli?!

— Să știi că nu vei muri de moarte bună. Blestemele noastre te vor ajunge, odată și odată. Fii sigur...

Disperat la culme, părăsisem localitatea și mă reîntoarsei la casa noastră din pădure. Era seară. Toată familia era deja în casă. Mă dusei la peșteră. Mă așezasem comod și încercam să înțeleg, de ce sunt atât de ghinionist? De ce am pierdut, tot ce aveam mai scump? De ce m-am născut și pentru ce mai trăiesc...

În timp ce meditam asupra acestor lucruri, în față îmi apăruse Satan.

— Băiete, iată că într-un sfârșit te-am făcut să înțelegi care este natura umană. Crezi că ți-am vrut răul, trimițându-te în Murmansk, la Maria? Bineînțeles că nu! Te-am trimis ca să vezi că omul este exact așa cum l-a creat Dumnezeu, Tatăl. Omul nu poate fi altfel, decât infidel, dedat plăcerilor trupești, desfrâului, minciunilor, intrigilor, vrăjitoriilor, certurilor, și așa mai departe. El nu poate fi schimbat, de vreme ce, din momentul zămislirii, moștenește toate aspectele naturii umane, toate favorurile libertății, ale fărădelegilor. L-am rugat pe Dumnezeu să-mi dăruiască planeta voastră; pentru Sine să-și creeze o altă specie umană, pe o altă planetă, o specie mai curată sufletește, cu mai multă credință și ascultare. Voi, oamenii, sunteți exact ca mine, iar eu — ca voi. Ne completăm reciproc. Eu vă pot oferi tot ce vă place, pe când Dumnezeu luptă spre a vă lua darurile mele. Gândește-te bine! Împreună putem cuceri pământul pentru a-l guverna noi înșine,

fără implicarea Tatălui. Ajunge cât vă terorizează cu viața veșnică și izbăvirea de păcate! Ajunge cât vă macină gândirea cu toate aceste stupidități! Dacă își dorea atât de mult o civilizație nepăcătoasă, nu trebuia să creeze păcatul. Atâta timp cât există păcatul, vor exista păcătoși. Păcatul nu poate fi ocolit. Păcatul este problema lui Dumnezeu, nu a voastră.

— Satane, hai să fim prieteni, zisei disperat.

— Accept, băiete!...

SFÂRȘITUL PĂRȚII ÎNTÂI

